

ХРИСТОС ВОСКРЕС! ВОІСТИНУ ВОСКРЕС!

В'язень

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА

«... і пізнаєте правду, — а правда вас вільними зробить!»

Ів. 8:32

№ 1 (1)
квітень—травень—червень
2022 р.

Поширюється
бесплатно

Якщо покласти руку на серце та сказати щиро, чи страждав я всі ці довгі днівідіяльності вісім із половиною років, безвихідно проведені у в'язниці, я однозначно відповім — ні. І це зовсім не тому, що мені було комфортно бути тут. Ні. Деколи було просто нестерпно важко, особливо перші шість років, коли життя мое нікчемне проходило в камері смертників. Та, власне, і потім мало було чогось приємного, бо в'язниця ніколи не може викликати в адекватній людині радість та задоволення. В'язниця — це те місце, де два людські «я» (духовне та тілесне) перебувають у постійному конфлікті між собою, доки одне з них не переможе інше. Звідси й висновок — страждала людина у в'язниці чи ні. Слава Богу, що в боротьбі моїх двох «я» перемогу здобуло духовне! Тому я ствердно можу сказати, що всі ці роки я не страждав у в'язниці, а відбував і далі відбуваю та покарання, яке через свою нерозсудливість заслужив за підсумком свого прожитого раніше гріхового життя. Причому такоже моя совість, яку Господь пробудив у мені, коли я вперше (понад чверть століття тому) звернувся до Нього з покаянням. І сьогодні я не погоджується, коли хтось зі співчуття чи з жалості говорить про мое страждання.

Якщо хоча б на хвилину замислитися над тим, які страждання та муки переніс Ісус Христос за нас, грішних людей, то мимоволі здавлює серце та тілом пробігають мурашки. Які приниження та побиття переніс Ісус перед тим, як його розіп'яли, просто незабагнено. Знесилений та змучений, Він ніс Свій хрест на Голгофу. Ударами важкого молотка вбивалися величезні цвяхи в Його руки й ноги. Цей нестерпний біль виривався назовні з хріпкого та пересохлого горла. Це жахливе лихідійство, яке творили люди на Голгофі, не передати жодними словами. Найжорстокіші й болісні страту людство обрали для Того, Хто любив і прощав нас усіх. Зміг би хтось із нас, грішних та, як дякі кажуть, тих, хто страждає у в'язницях, пожертвувати собою заради порятунку іншого та перенести ті знущання та муки, які за нас зазнав Христос, і водночас нікого не звинувачуючи, а навпаки — прощаючи та люблячи?! Однозначно можу сказати: ні!

Можливо, якби когось силоміць прибили цвяхами до хреста, то нікуди б і не ділася та чи інша людина, але водночас вибачити своїм кривдникам — це точно навряд чи!

Господь! Цей день не має бути днем пияцтва та обжерливості. Це день молитов і співу псалмів. Сьогодні ще кожна людина має шанс на спасіння, якщо зробить свій правильний вибір, бо завтра вже може не наступити.

На превеликий жаль, сьогодні люди живуть так, як жили за часів Ноя. Небагато людей чують заклик Христа. Адже Він як тоді, так і зараз усіх нас кличе до Себе: «**Прийдіть до Мене, усі струджені та обтяжені, — і Я вас заспокою! Візьміть на себе ярмо Мое, і навчіться від Мене, бо Я тихий і серцем покірливий, — і “знайдете спокій душам своїм”. Бож ярмо Мое любе, а тягар Мій легкий!**» (Мт. 11:28-30).

Багато людей думають, що все те, про що йдеться в Біблії, сказано не для них. Мовляв, дві тисячі років минуло, а ніхто так і не пришов на землю, усі про роцтва застарілі й не справджуються. Проте так думают і кажуть духовно сліпі люди. У Святому Письмі чітко зазначено, чому Господь досі не повернувся, щоб покарати грішників. Ось що в ньому мовиться: «**Не баритися Господь із обітницею, як деякі вважають це барінням, але вам довготерпіть, бо не**

СТРАЖДАННЯ

Ні, друзі, я не страждаю, а відбуваю те, що заслужив! Якщо запитати мене, чи втімився я від тюремного життя, то я однозначно скажу, що, звичайно ж, так! В'язниця для мене ненависна з того самого моменту, коли я вперше переступив її поріг. Однак, незважаючи на весь той негатив, який містить у собі в'язниця, у ній є все-таки одна позитивна сторона, яка так чи інакше змушує грішну людину неодноразово переглянути своє життя від самого початку та зробити для себе свій вибір. Хто і який робить вибір — це вже інше питання. Але те, що в'язниця змушує кожного свого «гостя» переглянути та зважити своє про жите життя, — це факт, тому що часу тут для роздумів цілком вистачає.

Так ось, торкнувшись сьогодні теми про страждання, я хотів би сказати про тих людей, хто дійсно страждав у в'язницях. Мабуть, ніхто не заперечуватиме, якщо я віднесу до них, хто страждав і нині страждає у в'язницях, тих людей, хто сидить за сферикованими кримінальними справами або ж, як раніше сиділи, просто через віру в Бога. Отут дійсно можна сказати, що люди переносили та досі переносять страждання у в'язницях. Я й сьогодні знайомий не з однією такою людиною. На тлі таких людей у мене навіть язик не повертається сказати про якесь своє страждання. Бо, що вони на справді переживають, знає лише один Бог. Втім, здогадатися не складно, якщо уявити себе на місці такої людини чи таких людей. Однак, крім цих людей, є Один з усіх, Хто воістину страждав за все людство, разом з усіма. Ім'я цієї людини — Ісус Христос!

«Бо Того, Хто не відав гріха, Він учинив за нас гріхом, щоб стали ми Божою праведністю в Нім!» (2 Кор. 5:21).

Ось уже хто страждав за кожного з нас, грішника, так це Сам Господь Ісус Христос. Праведний за неправедних, Він пішов на смерть заради нашого спасіння. **«Так бо Бог полюбив світ, що дав Сина Свого Однородженого, щоб кожен, хто вірує в Нього, не згинув, але мав життя вічне»** (Ів. 3:16).

Сьогодні напередодні дня Воскресіння Христового я не можу не згадати про ті страждання, які перенесли за нас усіх наш Господь та Спаситель Ісус Христос. Яку ж все-таки треба було мати до нас любов, щоб ось так свідомо принести Себе в жертву за наші гріхи? У Святому Письмі мовиться: **«А Бог доводить Свою любов до нас тим, що Христос умер за нас, коли ми були ще грішниками»** (Рим. 5:8).

Те, що зазнав за нас усіх Христос, — це дійсно можна назвати стражданнями. Але хіба можна називати стражданнями всі ті обмеження, незручності та навіть безправ'я, які ми самі собі набуваємо за власною дурістю та нерозсудливістю? Адже в тюмур нас ніхто й ніколи не кличе. У нього нас веде виключно індивідуальний гріх (тут я не говорю про безневинних людей, хто відбуває покарання не за свій злочин). Тому нам, християнам, хто пізнав Бога в цих стінах, має бути соромно називати себе страдниками, особливо на тлі всіх тих знущань і мук, які заради нашого спасіння зазнав за нас Ісус Христос. Праведний за неправедних, Він перетерпів усе це та пробачив нам. Ніхто з людей, які раніше жили та які нині живуть, не зміг би повторити все те, що зробив для всіх Христос!

Свого часу страту з примусу, у тому числі і хресну, переносили багато людей, помираючи болісною смертю на хресті. Проте свідомо піти на таку смерть заради спасіння інших ніхто не наважився. Це єдиний випадок в історії людства, коли одна Людина свідомо пішла на катування та смерть заради спасіння всіх, хто живе на землі.

Мені б дуже хотілося, щоб у день Світлого Воскресіння Христового люди хоч трохи задумалися над тим, на яку жертву пішов заради нашого спасіння

хоче, щоб хто загинув, але щоб усі навернулися до каяття» (2 Петр. 3:9). А ще в масштабах Всесвіту обчислення далеко не таке, як у нас, що живуть на землі. І про це також йдеться в Писанні: **«А теперішні небо й земля заховані тим самим словом, і зберігаються для огню на день суду й загибелі безбожних людей. Нехай же одне це не буде заховане від вас, улюблени, що в Господа один день — немов тисяча років, а тисяча років — немов один день!»** (2 Петр. 3:7-8).

Саме сьогодні, як ніколи, людство стоїть на порозі останнього часу, бо вже справдилися не лише малі, а й великі пророцтва. Добра новина про народження, смерть і воскресіння Ісуса Христа з мертвих уже дійшла навіть найвіддаленіших диких племен завдяки служінню християнських місіонерів із різних країн. Уже зовсім скоро ніхто з них, хто живе на землі, не зможе сказати, що він не чув про Ісуса Христа та Його заклик до всіх людей. Адже Писання чітко і ясно говорить про те, коли настане кінець: **«І проповідана буде ця Євангелія Царства по цілому світові, на свідоцтво народам усім. І тоді прийде кінець!»** (Мт. 24:14).

Мабуть, це останнє зі сказаного Ісусом Христом, що ось-ось збудеться в повному обсязі. І решта вже збулася, і людство стоїть на порозі само останнього часу. Скільки залишилося ще днів, років або десятиліть до пришестя Ісуса Христа, ніхто з них, хто нині живе на землі, не знає. Одне достеменно відомо: що людство сьогодні разом із технічним прогресом досягло вже свого апогею аморальноті та повного беззаконня! Так само як і за часів Ноя, люди сьогодні живуть здебільшого абсолютно безтурботно, мало кого хвилює, що буде завтра. Усім потрібно все й сьогодні, та ще й більше. Дуже мало тих, хто чує Того, Хто справді страждав за всіх нас і зазнав немисливих мук заради того, щоб кожен із нас мав шанс на спасіння!

Мені здається, що вже настав час для всього людства, щоб нарешті почути Творця Всесвіту! Він віддав Сина Свого на страждання, щоб Той, зазнавши всіх мук пекла, помер і воскрес із мертвих заради спасіння всіх людей!

Нехай же сьогодні з вустожної людини виходять слова віри, надії та радості: «Христос воскрес! Воісти-ни всіх людей!

I. ГОРІК.

ВАШІ ЛИСТИ

ЯК МИ ОЧІКУЄМО Господа?

Мир вам, кохані Господом і мною брати та сестри, а також усім співробітникам газети «В'язень» і тобі, брате Ігорю!

Хочу поставити всім питання: як ми очікуємо на Господа? Якось мене відвідала ця думка, і я почав із братом розмірковувати над нею. Мені згадався випадок із мою дитинства, коли мені було років вісім чи дев'ять.

Ми з мамою мешкали в однокімнатній квартирі. Коли я був на літніх канікулах, мама, йдучи на роботу, замкнула мене на замок і залишила записку, щоб я прибрав у квартирі. Коли вона приїде, перевірить. Якщо буде так, як вона написала, я дістану нагороду, тобто піду гуляти. Так само й Господь дав нам наказ, щоб ми очистилися та змінили одяг (**Бут. 35:2**). Ось і я почав виконувати наказ мами про прибирання у квартирі. Бог же ... **усім людям наказує, щоб скрізь каялися...** (**Дії 17:30**), тобто теж очистили житло — для Святого Духа.

Коли я прибрав у квартирі, я почав чекати на маму з роботи. І коли наблизився час її приходу з роботи, я звірявся із запискою, чи правильно я все прибрах чи, може, щось пропустив, бо до приходу мами можна було все виправити.

Ось і ми нині живемо наприкінці днів. **Нехай же людина випробовує себе...** (**1 Кор. 11:28**), — каже апостол Павло. Навіщо він так сказав? Для того, ...щоб «не виріс який гіркий корінь і не наробив непокою...» (**Євр. 12:15**), і для того, щоб двоєдущі виправили свої серця (**Як. 4:8**), поки є ще час.

Любі брати та сестри, як ми очікуємо на Господа? На дивані перед телевізором? Чи, може, на дискотеці? Мені б дуже хотілося, щоб усі, хто читає цю газету, перебували зі святыми на зібраннях і в молитвах до Господа, щоб ми всі не спали та були в очікуванні Господа, а то: ...**прийде дні, якого він не сподівається, і о годині, якої не знає. I він пополовині розітне його, і визначить долю йому з лицемірами...** (**Мт. 24:50–51**). Нехай Господь благословить нас усіх бути вірними Йому в усьому, жити тільки Ним і для Нього. Будьте благословені.

Брат у Христі **Віталій КЛАС**,
УВП-1, вул. Брацлавська, 2, м. Вінниця, 21001, Україна.

Помоліться за мое здоров'я

Мир Божий вам, дорогі брати та сестри в Ісусі Христі!

З перших рядків свого листа хочу представитися: мене звать Ілля, я християнин. Нині відбуваю покарання за найтяжчий гріх... Але завдяки Господу нашему та Спасителю Ісусу Христу я знайшов у собі сили, щоб відвернутися від гріха на сто вісімдесят градусів і жити, служачи Йому. Адже Він, Всемогутній, простяг мені руку допомоги, тим самим виявивши до мене Свою милість! Адже якщо ми Йому не завжди вірні, то Він вірний нам завжди та не залишає нас. Господь прийшов на землю не для того, щоб покликати праведників, а грішників. Він хоче, щоб ми покаялися та мали життя з надлишком. Як сказано, не здорові потребують лікаря, а хворі!

У цей час я перебуваю в республіканській лікарні та маю велики проблеми зі здоров'ям. Так, звичайно, лікарі мене зустріли з привітністю і негайно почали надавати медичну допомогу. Але річ у тім, що хвороба, яку в мене знайшли, виявилася невідповідною. Це розсіяний склероз.

Нині майже не ходжу. Для мене в тридцять років стати інвалідом — велика психологічна травма. Коли хвороба дала про себе знати (з'явилися перші ознаки), я запитував себе: «За що?». Я читав Біблію, невпинно молився та просив Господа нашого дати мені відповідь: «За що мені це покарання?» Але Ісус мовчав, і всі мої молитви залишилися без відповіді. Однак я не опускав рук і далі молився, все також ставлячи те саме запитання: «За що?». Тільки через кілька місяців я зрозумів, що неправильно ставлю питання нашему Спасителеві: не «За що?», а «Для чого?». Адже Господь кого любить, того карає. Нині я розумію: це випробування мені дано не просто так, тому молюся та прошу Господа, щоб Він дав мені відповідь на мое запитання. Я впевнений: Він відкриє мені все те, про що я в Нього питав.

Дорогі брати та сестри, прошу вас молитися за мое здоров'я, щоб Господь дарував мені зцілення.

Минулого року я отримав листа від сестри Ангеліни Мальцевої. У ньому лежали чисті конверти, а самого листа не було. Також не було зворотної адреси, щоб я міг написати сестрі та висловити її подяку за надану мені допомогу. Опублікуйте, будь ласка, у вашій газеті мої щирі слова вдячності та християнський привіт сестрі Ангеліні Мальцевій.

Ще хочу вас попросити, якщо це можливо, підписати мене на вашу газету «В'язень». Буду вам широко вдячний. Я молюся за вас щодня, дорогі брати та сестри. Якщо у вас є молитовні потреби, пишіть мені про них, буду радий послужити вам молитвою.

На цьому перервусь. Бажаю вам щедрих Божих благословень! Нехай береже вас Господь! З любов'ю Ісуса Христа до вас брат

Ілья МАЦУЛЕВІЧ,
ІК-14, снп Новосады, Борисовский район, Минская обл.,
Беларусь, 222125.

Мир і благодать вам, шановні брати та сестри в Господі нашому Ісусі Христі!

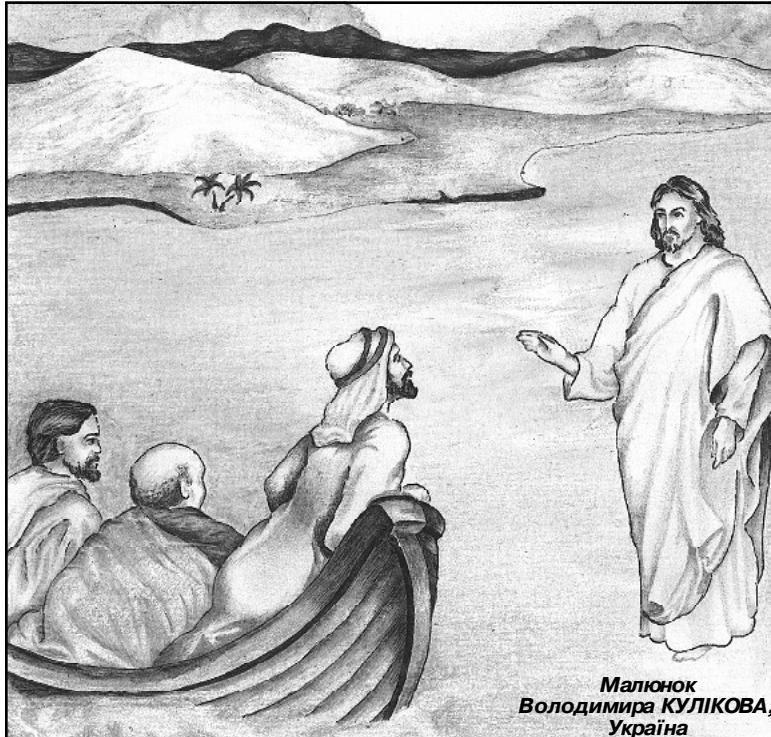
Пишу вам уперше, хоч ваше видання читаю вже не перший рік. З перших рядків свого листа хотів би подякувати Богові за те, що благословляє вас на видання цієї християнської газети.

Нині я відбуваю покарання в місцях позбавлення волі, перебуваю тут уже майже два роки. З Господом знайомий понад п'ять років, на волі відвідував служіння в християнській церкві. Нескорінно проходив реабілітацію в християнських центрах, лікувався від нарко- та алкогольної залежності. Але щоразу мене вистачало лише на кілька місяців. Я ішов із реабілітаційних центрів і повертаєсь на ту блювотину, звідки й починав.

У 2019 році в мене народився син, за якого я дуже дякував Богові. Так сталося, що того ж року я опинився в ув'язненні. З моїм ув'язненням я втратив сім'ю. Слава Богу, усі живі-здорові. Але я знаю, що Бог мене не залишить одного та мене чекає попереду найкраще від Нього.

На цей момент я дуже хотів би до звільнення зміцнитися на шляхах Господніх. Дуже хотів би мати можливість спілкування з вірянами. Можливо, у вас є якісні уроки, література, якими ви могли б допомогти. Буду вам дуже вдячний за будь-яку допомогу. Нехай Бог із вашою допомогою поширює Своє Царство до країв землі! Будьте благословені!

З повагою до вас **Павло ЦЕГЕЛЬНИК**,
ТВК-100, від. 15, бр. 151, вул. Харківська, 3,
с. Темнівка, Харківська обл., Україна, 62493.

Малюнок
Володимира КУЛІКОВА,
Україна

Це був Промисел Божий

Вітаю тебе, брате Ігорю!

Дякую тобі, а також усім братам і сестрам у Христі, хто бере участь у створенні газети! На сьогодні, я думаю, вона одна з найактуальніших. Нехай Господь і надалі благословляє вас на цій ниві!

Ще, брате Ігорю, повідомляю, що я отримав газету. Слава Богу, що не забуваєте про нас, грішних. А дніми я почув одне цікаве свідчення, яким хочу поділитися з вами.

У деякому населеному пункті проживала сім'я циган. Цигани — це кочовий народ, здебільшого неписьменні та заробляють на життя зовсім не в поті чола. Але в цьому разі сім'я була цивілізована та жила в чудовому будинку. Було їх троє людей: батько, мати та дочка, що ходила до школи, називмо її Азою. Батьки у своїй донечці душі не чули, любили, оберігали як могли. Зауважу, що сім'я була не з бідних, батько був бароном.

Так проходили тижні, місяці, роки. Сім'я жила щасливо. Тільки одна обставина затмірювала: ніхто не вірив у Бога. І гріх, маєтъ, набралося так багато, що одного прекрасного дня дівчинка важко захворіла.

Ті, хто не з Богом, зазвичай сподіваються лише на свої сили. Так само й у цій сім'ї думали, мовляв, усе пройде саме собою. Але, на жаль, одного дня батько знайшов дівчинку на ліжку без ознак життя. Лікарі констатували смерть Ази. Батько був багатим і

на похорон не пошкодував нічого. Ходили чутки, що він у могилу поклав дорогоцінну прикрасу та все найцінніше, якби цим показуючи, як він із дружиною любили дівчинку. Подальші події викликали найнаймовірніші дива.

У тому самому населеному пункті жили двоє молодих людей, ніде не працювали, жили загалом як і вся безтурботна молодь: наркотики, спиртні напої тощо — нічого святого.

Й ось ці два молоді товариши виришили трохи нажитися на чужому горі, розкопавши могилу. Думки про те, що доведеться йти на цвинтар вночі та осквернити могилу, їх не зупинили. Набравшись сміливості, вони пішли вночі на діло. Коли вони розкрили труну, дівчинка глибоко зітхнула та сіла, не розуміючи, де перебуває. Від шоку один з осквернителів упав мертвим, другому вдалося вижити. Він тільки вкрився сивиною. Той, хто вижив, власне, усе й розповів.

В очікуванні суду цей невдалий грабіжник познайомився з братом у Христі, покаявся у своїх гріхах і уклав завіт із Господом, давши обіцянку бути вірним Йому. Усі дні та ночі безперервно він молився та плакав, і в результаті Господь явив йому Свою милість і любов.

У день суду був присутній не тільки батько дівчинки — зал був забитий повністю. Грабіжник, що вижив, незважаючи на сивину, дивився на барона з

Нам газета як повітря потрібна...

Добрий день, дорогі брати та сестри!

Звертаюся до вас із черговим проханням: шановна редакція «В'язня», надсильайте нам, будь ласка, газету. Чекатимо її з нетерпінням та надією.

Раніше я вже повідомляв, що «В'язень» мені допоміг бути в курсі деяких змін щодо довічного строку. Також завдяки вам зі мною почали листуватися віряни з Німеччини та Америки. Тут особливо хочеться розказати про спілкування з добродушною, життєрадісною та турботливою сестрою Ангеліною Мальцевою із Сакраменто. Незважаючи на велику сім'ю та благородний вік, вона знаходить час на листування з нами, людьми в неволі, підтримуючи добрими та мудрими порадами.

Сестра Ангеліна є ваша постійна читачка, і це дуже тішить, бо завдяки саме таким людям у нас, грішних, не згасає надія на спокуту та повернення в суспільство, у своїх сім'ї! Дай Боже Ангеліні ще довгих років життя! Цими словами я хочу завершити свій лист. Бажаю вам миру, здоров'я, кохання, щастя та доброту! Хай береже вас Господь!

З любов'ю брат **Владимир МАЛИЦЬКИЙ**,
ул. Советская, 205,
ІК-13, г. Глубокое,
Вітебська обл., Беларусь,
211791.

страхом, бо думав, що й у тюрмі його дістануть. Але сталося диво: батько дівчинки виявив до нього батьківську любов і просив суд виправдати його та звільнити від кримінальної відповідальності у зв'язку з тим, що він врятував доньку Азу. Суддя пішов на нараду до своєї кімнати. Час минав дуже повільно. Пройшла година, дів — їх ось нарешті вирок: визволити з-під варти. Для грабіжника це було як уві

сні... Ось вона, істина: шляхи Господні несповідимі, бо не знаєш, де втратиш, а де знайдеш. Я думаю, що нехай грабіжники й керувалися гріховними помислами, але все ж таки це був Промисел Божий. Я сподіваюсь, що дівчинка та її батьки теж прийшли до Бога. Господь всемогутній! Для Нього немає нічого неможливого!

У мене ця історія асоціюється з Новим Завітом: коли Ісус Христос був на землі та творив дива на славу Божу, коли приходить смерть, а потім воскресіння. А як ви думаете: чи був тут задум Господа, чи це просто випадковість?

Запитань у мене накопичилося багато, тому дуже хотілося спілкуватися із сестрами та братами через листування. Буду радий і надалі отримувати вашу газету «В'язень», та й будь-яку іншу християнську літературу. На цьому дозвольте закінчити мій маленький лист. Божих вам благословень!

Брат **Сергій РУБАН**,
ПВК-90, вул. Некрасова, 234,
від. 7, Херсон, Україна,
73032.

Ми маємо багато причин для радості з воскресінням Христом. Ми розглянемо сім із них.

1. Відбулося воскресіння Ісуса з мертвих

Це безпредecedентний випадок в історії людства. Воскресіння Христа відрізняється від усіх воскресінь, що колись відбулися. Ісус свого часу воскресив Лазаря, дочку Яіра, юнака з Найну. Ми знаємо, що Петро також воскрешав. Ми бачимо в Біблії, що Й Павло воскрешав — юнака Євтиха, який випав із вікна. Ми навіть зустрічаємо воскресіння в Старому Завіті: когось кинули на кістки Єлісея — і він воскрес. Ми бачимо різні біблійні воскресіння в історії.

Воскресіння Ісуса Христа кардинально відрізняється. Тому що кожен воскреслий однаково помер. Це торкнеться навіть тих людей, хто уникнув смерті: Еноха, про якого написано, що він ходив із Богом і не стало його, і пророка Іллі, який був взятий на колісниці живим. Коли ви розгорнете Об'явлення, ви побачите, що два проро-

послідовники, веде в могилу. Могила нашого Ісуса Христа порожня, і, йдучи за Ісусом, ми приходимо до вічного життя, а не до могили — ось що дало нам воскресіння Ісуса.

Можливо, ти один із тих, хто вагається в отриманні прощення своїх гріхів. Може, сатана тебе звинувачує, спокушає, намагається щось зробити із твоєю душою. Мені згадується історія про Марію Магдалину. Це жінка, з якої Ісус вигнав сім бісів. Він звільнив її. І вона так полюбила Ісуса, що йшла за Ним, куди б Він не йшов. Потім Христа схопили, розіп'яли, Він помер і Його забрали з хреста та поклали в гробниці. Марія прийшла туди однією з перших. Я уявляю муки її душі: *Мабуть, знову повернуться ці біси, мучитимут мене!* Напевно, я знову занурюся в цю темряву, пітьму? *Мабуть, мое життя знову буде суцільним кошмаром?* Вона чекала. Коли були послані ангели, вона навіть не звернула на них уваги. Потім Марія Магдалина побачила Ісуса та не впізнала Його, подумавши, що

треба дивитися. Коли ми потрапимо на Небеса, ми просто займемо свое законне місце в новому тілі. А в дусі ми вже там перебуваємо.

5. Воскресіння Христа звільняє нас від страху смерті

А що діти стали спільноками тіла та крові, то Він став учасником їхнім, щоб смертю знищити того, хто має владу смерті, цебто диявола, та визволити тих усіх, хто все життя страхом смерті тримався в неволі! (Евреїв 2:14–15).

Страх робить нас рабами сатани, рабами страху. Але написано, що Ісус прийшов, щоб позбавити страху смерті. Саме цей страх у сучасному світі на першому місці. До речі, на другому місці страх публічного виступу.

Ісус прийшов і через Своє воскресіння заявив, що смерть уже не має сили. Тому що Ісус Христос переміг смерть. Смерть переможена. Нам більше нічого боятися. І вірянин несе в собі вічне життя. Вони вже нам дароване. Замість страху Бог дає

вай на коліна та переживай її. Дозволь, щоб Бог наповнював цією любов'ю твоє життя.

Проблема в тому, що багато людей погано п'ють та погано харчуються. Біблію читають один вірш на рік, а потім кажуть: *Чому я маю такі проблеми? Чому я вже напівідступник?* Бо ти погано їси. Через те, що маєш слабкий духовний апетит, у тебе з'явилася духовні хвороби. Ти погано п'єш від Святого Духа, ти не впиваєшся Ним. А Бог каже: *І не впиваєтесь виною, в якому розглупта, але краще наповнуйтесь Духом...* У нас у всіх рівні можливості, тому потрібно наповнюватися Духом Святым та Божою любов'ю. Тоді не будеш боятися смерті.

6. Воскресіння Христа зробило Його силу доступною для людини, яка вірує в Нього

Сила, що воскресила Христа, перебуває в нас. Це сила Святого Духа. Сила Святого Духа, що воскресила Христа з мертвих, є тією самою силою, яка перебуває в нас.

СІМ ПРИЧИН ДЛЯ РАДОСТІ З ВОСКРЕСІННЯ ХРИСТА

ки прийдуть на землю, щоб протистояти Антихристу та боротися з ним. Там написано, що вони пройдуть через смерть, а потім воскреснуть. Навіть ті, що піднеслися, пройдуть через смерть. Воскресіння Христа відрізняється.

Та нині Христос воскрес із мертвих, — первісток серед покійних (1 Коринтян 15:20).

У чому Його першість? Ісус Христос воскрес, і смерть над Ним більше не має влади. Коли Він воскрес, Він був одягнений у нове тіло, нетлінне.

Після воскресіння Він пройшов через зчинені двері, не відчиняючи їх, і сказав Своїм учням: *Мир вам!* У цьому тілі Він піднявся на Небо, у цьому тілі повернеться та в цьому тілі буде вічно.

2. Таке ж чудо станеться з нами, що вірують у Христа

Ми матимемо нетлінне тіло, як в Ісуса. Буде два варіанти (і в один із них ми точно потрапимо): або ми воскреснемо нетлінними, або в пришестстві Ісуса Христа піднесемося та миттєво змінимося.

Ось кажу я вам таємницю: *не всі ми заснемо, та всі перемінимось*, — раптом, як оком змігнути, при останній сурмі: *бо засурмить вона — і мертві воскреснуту, а ми перемінимось!* *Мусить бо тлінне оце зодягнутися в нетліннє, а смертне оце зодягтися в безсмертя. А коли оце тлінне в нетлінні зодягнеться, і оце смертне в безсмертя зодягнеться, тоді збудеться слово написане: «Поглинута смерть перемогою!»* (1 Коринтян 15:51–54).

Промовив до неї Ісус: *«Я воскресіння й життя. Хто вірує в мене, — хоч і вмре, буде жити...»* (Івана 11:25).

3. Воскресіння Христа робить нашу віру в Христа недаремною

Коли ж бо Христос не воскрес, то провідь наша даремна, даремна також віра ваша! (1 Коринтян 15:14).

Коли ж бо Христос не воскрес, тоді віра ваша даремна, — ви в своїх ще гріахах... (1 Коринтян 15:17).

Наша віра не будеться ні на чому іншому, окрім як на воскресінні Христа.

Я пам'ятаю проповідь однієї людини. Вона казала: якщо раптом світ дізнається, що, наприклад, Будда та Магомет ніколи не існували, буддизм та іслам залишаться. Якщо виявиться, що будь-який із релігійних лідерів не існував, їхня релігія й далі функціонуватиме. А якщо раптом виявиться, що Христос ніколи не існував або що Він не воскрес, християнство зникне з лиця землі. Тому що християнство будеться на живому, воскресому Ісусу Христі. Це не релігія, це не книги, це не набір правил. Це жива особистість. І віра — це взаємини з живим і воскреслим Спасителем.

Тому апостол Павло кидає такий виклик. Ми маємо знати, що Він воскрес. Коли ми знаємо це, ми почуваємося новим творінням, наші гріхи прощені. Воскресіння стало гарантією прощення гріхів. Старт життя більше ніколи не повернеться.

Бо коли ти устами своїми визнаватимеш Ісуса за Господа, і будеш вірувати в своїм серці, що Бог воскресив Його з мертвих, то спасешся... (Римлян 10:9).

Ось у чому секрет спасіння — серцем вірити, що Бог воскресив Ісуса Христа з мертвих. Істинна віра ґрунтуються на воскресінні, на живому, воскресому Господі. Тому ми не дарма віримо!

Хоч би куди поїхали, ми знаходимо могили цих лідерів. Вони свідчать проти їхніх учень. Тому що шлях, яким ідути їхні

це садівник. Господь почав із нею розмовляти. Марія каже: *«Де Він? Я хочу забрати Його.»* Вона не могла заспокоїтися, доки не побачила воскреслого Ісуса Христа.

Саме воскресіння Ісуса Христа є гарантією прощення наших гріхів, нашого спасіння. Ми стали вільними від рабства гріха та його наслідків. Ми можемо жити вільними — коли наша совість чиста, коли серце чисте, немає провини та засудження. Це велика благодать. І це свідчення, бо тільки живий Господь міг нас позбавити цього кошмару.

Тож немає тепер жодного осуду тим, хто ходить у Христі Ісусі не за тілом, а за Духом, бо закон Духа життя в Христі Ісусі визволив мене від закону гріха й смерті (Римлян 8:1–2).

4. Ми воскресли з Христом і посаджені на Небесах

Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що не єсть Він нас побував, і нас, що мертві були через прогріхи, оживив разом із Христом, — спасені від благодатю, — і разом із Ним воскресив, і разом із Ним посадив на небесних місцях у Христі Ісусі... (Ефесян 2:4–6).

Коли Бог дивиться на вірянина, як Він бачить нас? Він бачить нас у Христі. Він бачить нас померлими з Ісусом на хресті та воскреслими з Ним для нового життя. Бог уже воскресив нас, Він уже посадив нас на Небесах, ми вже перебуваємо в Христі.

Я чув історію. Один пастор розповідав, як він потрапив на Небеса, й ангел вів його та показував домівки, оселі для людей, які прийдуть туди. Ангел сказав: *«Ось це твій дім. А поруч стояв величезний, гарний будинок. Він каже: А це будинок Наталки танцівниці. Людина здивувалася: Тієї Наталки, яка працює в клубі яку називають «танцівницю»? — Так, не дивуйся. — Але ж вона не вірус. — Нехвилюйся, невдовзі вона пізнає Бога та приведе все село до спасіння. Причому не лише це, а й кілька сусідніх населених пунктів — вона приведе всіх до Ісуса. Тому, коли Бог дивиться, у Нього немає минулого, сьогодення та майбутнього. Для Нього все — за теперішнього часу.»*

Якщо будинок для Наталки вже готовий, то твій тим паче готовий. Ти вже посаджений на Небесах. Якщо дивишся під таким кутом, то диявол, який у піднебесі, перебуває під нашими ногами.

Віра дає нам можливість подивитися очима Бога. І в Писанні написано, як нам

нам Свою любов. І Його бажання — щоб кожна клітинка нашого єства була перевонена Його любов'ю. І ми маємо приголомшливе, щасливе, цікаве життя. Тому що, коли любов Божа переповнює нас, ми не маємо страху. Написано, що досконале кохання виганяє страх. Ось чому нам дано заповіді, у яких написано *полюби*. Тому що, коли ми починаємо любити Бога і Ім жити, страх смерті на нас більше не впливає.

Сьогодні дуже багато людей, які схильні до страху смерті. Коронавірус ніби у в'язницю посадив усю земну кулу. Але я певен, що якщо ти не боїшся смерті, то й коронавірус ти теж не боїшся. Тому що смерть — це смерть, а хвороба — це трохи інше. У разі зараження вірусом, про який сьогодні так багато говорять, дев'яносто п'ять відсотків хворих одужують, тобто це не зовсім смерть. Є, звичайно, певна група людей, які ризикують. Але подивіться, у який жах це ввело весь свесіт.

Нешодівно я розмовляю із пастором з іншої країни, і він сказав, що троє людей у їхній країні померло від коронавірусу, а півтори тисячі покінчило життя самогубством. Уявляєте, скільки людей ув'язнили на карантин, що неможливо залишити будинок. Якісі хлопці вийшли на вулицю пограти у великий теніс, а до них підіхала поліція та кожному з них виписала штраф у розмірі однієї тисячі євро... Люди передувають на великих відстанях один від одного, відбуваються страшні речі. Усі так злякалися цього віrusу! Три люди померло від віrusу, а від страху померло від віrusу, а від страху померло від віrusу.

Хто ж той, що засуджує? Христос Ісус є Той, що вмер, надто й воскрес, — Він праворуч Бога, і Він і заступається за нас. Хто нас розлучить від любові Христової? Чи нездоля, чи утиск, чи переслідування, чи голод, чи нагота, чи небезпека, чи меч? Як написано:

«За Тебе нас цілий день умертвляють, нас уважають за овець, приречених на заколення». Але в цьому всьому ми перемагаємо Тим, Хто нас полюбив. *Бо я пересвідчився, що ні смерть, ні життя, ні анголи, ні влади, ні теперішне, ні майбутнє, ні сили, ні вишина, ні глибина, ані інше яке створіння не зможе відлучити нас від любові Божої, якав в Христі Ісусі, Господі нашім!* (Римлян 8:34–39).

Якщо ти відчуваєш у твоєму серці дефіцит Божої любові, усе дуже просто: ста-

...І яка безмірна велич Його сили в нас, що віруємо за виявленням потужної сили Його, яку виявив Він у Христі, воскресивши із мертвих Його, і посадивши на небі праворуч Себе... (Ефесян 1:19–20).

Яка безмірна велич могутності Його в нас! Віряни, ви маєте цю силу. Вона вам дана. Сила, яка воскресила Ісуса Христа з мертвих, — це Дух Святий. Бережіть це, не ображайте Святого Духа — і ви будете ходити в перемозі Ісуса Христа над сатаною, над усім виявом гріха та зла, над усім виявом спокуси. Т

Чи готові ми до кінця йти за Ісусом Христом?

улали на добрую землю — і зродили: одне в сто раз, друге в шістдесят, а те втридцятеро. Хто має вуха, щоб слухати, нехай слухає!» (Мт. 13:3–9).

Коли ж учні Ісуса Христа попросили Його пояснити їм значення цієї притчі, Він відповів їм: «**Послухайте ж притчу про сіяча. До кожного, хто слухає слово про Царство, але не розуміє, приходить лукавий, і краде посіяне в серці його; це те, що посіяне понад дорогою. А посіяне на кам'яному ґрунті, — це той, хто слухає слово, і з радістю зараз приймає його; але кореня в ньому нема, тому він непостійний; коли ж утиск або переслідування настають за слово, то він зараз спокушується. А між терен посіяне, — це той, хто слухає слово, але клопоти віку цього та омана багатства заглушують слово, — і воно зостається без плоду. А посіяне в добрій землі, — це той, хто слухає слово й його розуміє, і плід він приносить, і дає один у сто раз, другий у шістдесят, а той утрідцятеро» (Мт. 13:18–23).**

Зважаючи на вищесказане, можна зробити висновок: усіх тих, хто після виходу з місць позбавлення волі тут же забуває про Бога, можна віднести до того націння, яке впало в тернину, тобто це виявилися саме ті люди, яких турбота віку цього та спокуса багатства відвела убік від Бога. Про таких людей добре говорити у своєму посланні апостол Петро: «**Бо краще було б не пізнати ім дороги праведності, аніж, пізнавши, вернутись назад від переданої ім святої заповіді! Бо ін трапилося за правдивою проказкою: «Вертається пес до своєї блюлотини», та: «Помита свиня йде валятися в калюжі»**» (2 Петр. 2:21–22).

Найсумніше полягає в тому, що коли людина залишається без Бога, вона відразу стає вразливою для гріха. Хоче вона того чи ні, але вона відразу потрагляє в лапи лукавого, який, як правило, і приводить до того самого місця, звідки людина не так давно вибралася. Апостол Петро дуже точно

но описав те, що відбувається з людиною, коли вона залишає Бога, тобто «... «**Вертається пес до своєї блюлотини», та: «Помита свиня йде валятися в калюжі»**». Коли вдаваєшся в сенс істинність цих слів, то тілом пробігають мурашки...

Сьогодні дуже багато з тих, хто не пізнав Бога або залишив Його, після виходу на волю незабаром знову повертаються назад на нари. І знову ціла низка обмежень, принижень, режим утримання та туга за волею, що щемить душу. А головне, знову даремно розтрачені роки життя, яких і без того в людському земному відрізку життя не так уже й багато. Питання напроцьється саме собою: а чи варто це того?!

Я особисто абсолютно впевнений у тому, що жоден із тих, хто побував у в'язниці чи зоні, не бажав би знову повернутися туди назад. Проте, як показала багаторічна практика, одного бажання тут замало. Тут обов'язково потребний той, хто не допустить зворотного повернення в це болото. І допомогти в цьому може тільки один Бог, якщо, звичайно ж, ти визнаєш Його своїм Спасителем, покаєшся та залишишся вірним Йому до кінця.

Є, звичайно, такі випадки, коли Бог допускає своїм вірним людям пройти через тюремні випробування проти їхньої волі, проте це, імовірніше, виняток із правил, а не закономірність. І найчастіше це відбувається з дуже відданими та вірними Богу людьми, бо в подібних випадках Бог використовує цих вірних Йому людей як інструмент для спасіння інших заблуканих душ. В іншому ж Бог зберігає та оберігає кожного Свого сина або дочку від того гріха, з якого вибралася людина, якщо, звичайно ж, вона залишається вірною своєму Спасителеві.

Я впевнений, що завдання всіх вірян, хто пізнав Бога в місцях позбавлення волі, — це своєчасно готовити себе до звільнення, тобто правильно вибудувати свої пріоритети та поставити перед собою головну мету: подальше

служіння Богові! Коли брат або сестра, перебуваючи ще в неволі, ставить перед собою таку мету, то Бог не залишає таку людину й за стінами в'язниці та обов'язково допомагає їй у всіх проблемах і питаннях. Бо Він, як ніхто інший, бачить серця людей і знає, щира людина у своїх намірах по служити Йому чи це була лише маска на час перебування у в'язниці.

На жаль, ні для кого не є секретом, що в місцях позбавлення волі деякі люди приходять до Бога лише з корисливих міркувань. Ці люди, як правило, і потрапляють до тих, про яких скав апостол Петро: «... «**Вертається пес до своєї блюлотини», та: «Помита свиня йде валятися в калюжі»**».

Мені здається, що немає нічого гіршого, ніж після пізнання Бога знову повернутися в той самий бруд, з якого так важко вибиратися. Упевнений, що багато з тих, хто пройшов тюрму, чудово розуміє, що принцип «украв, випив — у в'язницю» дуже далекий від справжньої романтики. А даремно розтрачені роки у в'язниці нічим не можна компенсувати. Спустошена людська душа ніколи не зможе знайти спокій і радість, якщо не буде заповнена Божим світлом.

Сьогодні Господь через Свое Слово закликає всіх грішників до покаяння. Він Один з усіх, хто по жертвував Собою заради нашого спасіння. Про жертву Ісуса Христа заради нашого спасіння було сказано пророком Ісаєю ще за кілька століть до Його народження, смерті та воскресіння з мертвих. І сьогодні я дуже хочу, щоб усі, хто пізнав Бога в стінах неволі, згадали це пророцтво.

«**Хто нашій спасенній тій звістці повірив, і над ким відкривалось рамено Господнє? БО ВІН ВИРІС перед Ним, мов галузка, і мов корінь з сухої землі, — не мав ВІН принади й не мав пишноти; і ми Його бачили, та краси не було, щоб Його пожадати! ВІН ПОГОРДЖЕНИЙ був, Його люди покинули, страдник, знайомий з хоробро-**

(Іс. 53:1–12).

Ісус Христос перед Богом Отцем став за всіх нас заступником! Чи гдін ми всього цього? І що ми можемо зробити доброго заради слави Його? Чи готові ми бути вірними Ісусу Христу та Ісусом до кінця, залежить тільки від кожного з нас!

I. ГОРІК.

Криптовалюта й Бог: церква Miccicini приймає Bitcoin, Ethereum та інші токени як милостиню

За повідомленням Baptist Press, церква «Бек-Бей» у Сент-Мартіні, штат Miccicini, стала першою південною баптистською церквою, яка запропонувала криптовалюту як метод приймання пожертувань.

Пастор Адам Беннетт, уродженець узбережжя Мексиканської затоки, штат Miccicini, що постійно служить із 2005 року, представив криптовалюту як варіант пожертувань поряд із традиційними каналами.

— Це не прийнято сьогодні в церквах, але в майбутньому стане більш популярним способом пожертувань, оскільки все більше людей будуть цікавитися криптовалютою, — сказав Беннетт.

Крім Bitcoin (BTC), він вирішив включити Ethereum (ETH), а також Bitcoin Cash (BCH), DAI, Dogecoin (DOGE), Litecoin (LTC) та USD Coin (USDC) як варіант пожертування.

— Я поговорив із декількома іншими в церкві, хто захоплювався криптовалютою, і це викликало велику цікавість, — сказав Беннетт Baptist Press.

Потім я провів невелике дослідження та виявив, що Армія спасіння приймає криптовалюту. Я вивчив їхню платформу та в результаті вирішив використати для нас іншу, — продовжив він, закликаючи інших провести власне велике дослідження, перш ніж наслідувати їхній приклад.

Це актив. Отже, якщо хоче пожертувати криптовалюту нашій церкві, неначе вони пожертували земельну ділянку, вони тепер можуть це зробити. Потім ми зможемо продати цей актив і використати ці гроші для місії Бога.

Уже є некомерційні організації, які використовують криптовалюту для перевезу грошей з однієї країни до іншої, — сказав він, додавши, що «транзакції в деяких країнах третього світу не можуть відбуватися швидко та дешево».

Беннетт зазначив, що ці некомерційні організації використовують криптовалюту для ефективного одержування фінансування для таких проектів, як будівництво свердловин.

— Для місіонерської роботи ми маємо людей, які служать в інших країнах. Завдяки криптовалюті ми можемо їм швидко перерахувати гроші (протягом кількох хвилин або навіть секунд) за дуже невелику плату, можливо в соті частки цента. Потім вони переводили гроші в будь-яку валюту, необхідну для здійснення операцій на місцях, — сказав Беннетт.

<https://www.block-chain24.com>

Британський пастор повернувся до життя за молитвами вірян після п'ятнадцятихвилинної зупинки серця

Преподобний Кріс Вікленд перестав подавати ознаки життя, знепритомнівши в батутному парку, який він відвідав у Саутемптоні зі своїми дітьми. Тепер він говорить про силу молитви та Божественне провидіння, що повернуло його до життя.

Сорокасемирічний Крістофер Вікленд, пастор церкви «Живе Слово» у Фергемі, графство Гемпшир, стribav в батутному парку з трьома своїми молодими дітьми та знепритомнів. Він був без пульсу та дихання п'ятнадцять хвилин. Співробітники парку використовували дефібрилятор чотири рази, щоб перезапустити його серце, після чого його доставили у відділення інтенсивної терапії шпиталю Святої Марії.

Лікарі шпиталю повідомили дружину Вікленда Трейсі про їхній похмурий прогноз. Він мав зупинку серця, і він був мертвий протягом п'ятнадцяти хвилин. Вони також попередили її, що можуть бути пошкоджені мозок та серце, якщо він взагалі виживе.

Трейсі одразу ж опублікувала інформацію про стан свого чоловіка в соціальних мережах і попросила молитися за нього.

— Я розмістила це у «Фейсбуці», і сотні людей зі всього світу з'явилися зі мною та сказали, що вони моляться за Кріса, — сказала вона, додавши, що співробітники парку та лікарі проробили

наймовірну роботу, щоб її чоловік був живий.

Вікленд провів майже сорок вісім годин у штучній комі. Він прокинувся вранці в неділю, коли його церква проводила ранкове богослужіння. Діставши повідомлення про те, що їхній пастор повернувся до тями, громада відреагувала бурхливими оплесками та слізами полегшення.

— Це диво, яке зводиться до Божественного провидіння та негайної реакції деяких людей, — сказав пастор. — Моя церква та інші християни у всьому світі молилися за мене. Уся ця сила була використана для того, щоб зберегти життя. Це не щастя, а Боже благословення.

За словами пастора, його дружина молилася за нього з думками: «Я не стану скорботною вдовою, я стоятиму на Слові Божому, просто проголошуватиму Писання та віритиму, що Бог зілить його».

Говорячи про своє одужання, Вікленд сказав:

— Мене вже кілька разів оглядали лікарі, і зі мною все гаразд. Вони не можуть повірити, що я був мертвий так довго та після цього немає жодних наслідків. Я став сильнішим, знову бігаю підтюпцем, знову на роботі, і мій розум, здається, став яснішим.

Він повернувся до своїх проповідницьких обов'язків у церкві «Живе Слово». У своєму пості у «Фейсбуці» Вікленд написав, що все випробування було не чим іншим, як дивом.

За матеріалами CBN News та Premier Christian News, <https://inlight.news>

ЩО З ЦОГО ПРИВОДУ КАЖЕ БІБЛІЯ

Перший випадок сп'яніння, описаний у Біблії, стався з Ноєм після Всесвітнього потопу, коли він почав обробляти виноградник. Знявши врожай і зробивши винний напій, Ної ужив його та в результаті пережив незвичайний стан. Алкоголь зморив Ноя, і він серед дня заснув у своєму наметі, навіть не помітивши, як його одяг закотився і його тіло оголилося. Це побачив його молодший син Хам і поглумився з батька. З того часу неповажне ставлення до літніх людей, як особливо до своїх батьків, стало називатися хамством — від імені Хама, який виявив неповагу до свого батька.

Чому Ної не знав про п'янки властивості вина? Можливо, до Потопу не було бактерій, що викликають бродіння, і гідні виноградні лози не мав таких п'янких властивостей. Або Ної за свої 600 років життя до цього ніколи не пробував вино та не знав про його властивості? Це виглядає дуже маломовірним.

Треба зазначити, що вином у біблійні часи називалося все: сам виноград, виноградний сік, виноградна есенція та алкогольне вино. Ось приклади, коли виноград і виноградний сік, що тече з давильні, названі вином:

Еп. 40:12 — *І вернулися всі юдеї зо всіх тих місць, куди були порозігнані, і прийшли до Юдиного краю, до Гедалії до Міцпи, і зібрали вина та літніх плодів дуже багато.*

Об. 19:15 — *...Він буде топтати чавило вина лю того гніву Бога Вседержителя!*

Уже тоді були відомі методи довгострокового зберігання виноградного соку, що не перебродив. Один із них — це коли виноградний сік випарювали, перетворюючи на густий концентрат на зразок меду, й у разі необхідності розчиняли водою та подавали на стіл. Саме про це йдеться в таких текстах:

Прип. 9:2 — *Зарізала те, що було на заріз, змішала вино своє, і трапезу свою приготовила.*

Прип. 9:5 — *Ходіть, споживайтесь з хліба моого, та пийте з вина, що його я змішала!*

Алкогольне вино теж розчинялося водою в пропорції одна частина вина та три або чотири частини води. А нерозчинене вино називалося цілісним вином, і про це згадується в **Об. 14:10**.

У Біблії вказано й інший міцний алкогольний напій — сікера (у перекладі I. Огієнка — *п'янкий напій*), який виготовлявся з плодів фруктових дерев та зернових злаків.

Як і сьогодні, так і за всіх часів були люди, які були скильні до вживання алкогольних напоїв. Біблія згадує багато сумних і навіть трагічних історій, пов'язаних з уживанням алкоголью (**Бут. 19:31–38; 1 Сам. 25:36–39; 2 Сам. 13:28; 1 Царів 16:9–10; Дан. 5:2; Юдит 13:2**).

ЗАБОРОНА СВЯЩЕННИКАМ ПИТИ ВИНО ПІД ЧАС СЛУЖІННЯ У ХРАМІ

У книзі Левіт, в 10-му розділі, описано подію, коли два сини Аарона, священники, служили в скинні, перебуваючи, очевидно, під впливом алкоголю, і не слідували точно прописам Божим, за що вийшов вогонь від Господа та спалив їх. Й одразу після того, як їх уразив Господь, Він наказує Аарону, щоб усі священники, які перебувають у служенні, ніколи не вживали міцних напоїв.

Лев. 10:8–11 — *А Господь промовляв до Аарона, говорячи: «Вина та п'янкого напою не пий ані ти, ані сини твої з тобою при вході вашім до скинні заповіту, — щоб вам не померти. Це вічна постанова для ваших поколінь, і щоб розрізнати між святістю та між несвятістю, і між нечистим та між чистим, і щоб навчити Ізраїлевих синів усіх постанов, про що говорив до них Господь через Мойсея».*

Суд. 13:2–5 — *І був один чоловік з Цар'ї, данівець з роду, а ім'я йому — Маноах. А жінка його була неплідна, і не родила. І явився Ангел Господній до тієї жінки, тай про-*

Ез. 44:21 — *І вина не будуть пити кожен із священиків, коли мають входити до внутрішнього подвір'я.*

Для царів і вельмож перебування в стані алкогольного сп'яніння перед народом було принизливим, а також небезпечним, бо могло привести до помилок у правосудді та веденні державних справ.

Прип. 31:4–5 — *Не царям, Лемуїле, вино, не царям, і напій той*

СЛОВО ПАСТОРА

Росстату. У 2019 році алкоголь був причиною смерті 47427 осіб. Ці цифри не містять дані щодо смерті від водіння в нетверезому стані, вбивств, скончих під впливом алкоголю, і нещасних випадків. Якщо враховувати ці показники, то загальна шкода від алкоголю складає приблизно 90000 осіб (за даними Росстату).

Смертність від зловживання алкоголем у США у 2014 році (вид

діє на совість і механізм самоконтролю. Під впливом алкоголю людина дозволяє собі те, що вона ніколи б не дозволила собі у тверезому стані. У цьому разі опускаються межі сором'язливості та паралізується воля людини. А за допомогою волі людина обергає себе від низких тілесних інстинктів і виходить на вищі стандарти моралі. Алкоголь та наркотичні речовини сприяють втраті вже завоюваних моральних позицій. Це спостерігає навіть цар Соломон. Ось що він говорив із цього приводу:

Прип. 23:29–33 — *В кого «ой», в кого «ай», в кого сварки, в кого клопіт, в кого рани даремні, в кого очі червоні? — У тих, хто запізнюються над вином, у тих, хто приходить попробувати вина змішаного. Не дивись на вино, як воно рум'яніє, як виблискує в келіху й рівненько ляльється, — кінець його буде кусати, як гад, і вжалить, немов та гадюка, — панtrуватимуть очі твої на чужі жінки, і серце твоє говоритиме дурощі...*

АЛКОГОЛЬНА ОДЕРЖИМІСТЬ

У разі систематичного вживання алкогольних напоїв утворюється так звана алкогольна залежність, або одержимість духом пияцтва, коли людина переживає такий потяг до вживання алкоголю, що вона вже не може жити без цього.

Прип. 23:34 — *І ти будеш, як той, хто лежить у середині моря, й як той, хто лежить на щогловім верху. І скажеш: «Побили мене, та мені не боліло, мене штурхали, я ж не почув, — коли я прокинусь, шукатиму далі того ж».*

АЛКОГОЛЬ ДЛЯ ЗНЯТТЯ СТРЕСІВ

Деякі люди прощають собі вживання спиртного чи наркотичних речовин заради зняття стресів та підняття настрою. Але чи вправдане вживання алкоголю для підвищення настрою? Ні, звичайно! Джерело радості християнина — чистота серця та наповнення Духом Святым, а всяка радість поза Господом — мирська радість, що веде до гріха.

СПОКУСА

Крім усього іншого, ті, хто вживав вино, можуть стати спокусою для інших, і за це доведеться відповідати, адже Христос сказав:

Мт. 18:6–7 — *Хто ж спокусить одне з цих малих, що вірують в Мене, то краще б таким було, коли б жорно млинове на шию йому почепити, — і його потопити в морській глибині. Від спокус горе світові, — бо мусять спокуси прийти; надто горе людині, що від неї приходить спокуса!*

Рим. 14:21 — *Добре не єсти м'яса, ані пити вина, ані робити такого, від чого брат твій гіршиться, або спокушується, або слабне.*

ВІСНОВОК

Безумовно, є низка медичних препаратів (серцеві краплі, натирання), які для кращого проникнення в кров, містять алкоголь у своєму складі. Нас не бентежить застосування алкоголю в мікрокапічних порціях у медицині, тому що ми розуміємо справжній мотив цього. Також у деяких ситуаціях можливе застосування знеболювальних засобів, що прописані лікарем та містять у своєму складі наркотичні елементи для полегшення фізичних болів та страждань. Ми вели мову не про такі вимушенні ситуації, а про добровільне, свідоме застосування алкоголю в заспокійливих і розважальних цілях.

Підсумовуючи цю тему, хочу згадати вірш із Біблії, у якому мовиться, що п'янці Царства Божого не спадковують.

1 Кор. 6:10 — *...ні злодії, ні користюбці, ні п'янці, ні злоріки, ні хижаки — Царства Божого не спадковують вони!*

І якщо є такий величезний ризик не потрапити до Царства Божого через вживання алкоголю, то чи варто взагалі ризикувати та експериментувати з ним?

Олександр БОРИСЕНКО.

СТАТИСТИКА

У Росії у 2020 році від причин, пов'язаних з алкоголем, померло 50435 осіб, випливає з даних

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

ЗМІНИТИСЯ БЕЗ СИЛИ СВЯТОГО ДУХА НЕМОЖЛИВО

Родом я із міста Хмельницького, ріс у щасливій родині. Батьки досі для мене приклад наслідування в сімейних відносинах. Неважаючи на це, мене дуже тягнала вулиця, якій я віддавав увесь свій час. У тринадцять років почав курити траву. У приятеля був приватний будинок у центрі міста та город, на якому ми вирощували коноплі. Організували їх збут, з'явилися гроші, почалися гулянки в нічних клубах, на дискотеках. Потім захотілося чогось нового та перейшли на амфетаміни.

Після школи я вступив до університету на гуманітарно-педагогічний факультет. Під час навчання на першому курсі почав вживати героїн. За кілька місяців, коли наркотик раптом зник із міста, перейшов на місцевий опіум. Я розумів, що став наркоманом, але не хотів так прожити все життя. Лікарні, китайська медицина, бабки-щептухи, ворожки, заняття з професором психіатрії (до речі, моїм викладачем) — усе було марно.

У двадцять один рік мое здоров'я було зруйноване. Мене розшукували міліція за шахрайство, усі друзі відвернулися, та й батьки були близькі до цього. Тоді я вхопився за ще одну нагоду: поїхав до Білорусі, до соціального реабілітаційного центру, де лікували за допомогою труботерапії за польською програмою. Через рік повернувся, здавалося, іншим, батьки були щасливі. Я дуже боявся зірватися.

Але життя здавалося сірим і нецікавим. Через два роки я знову спробував наркотик і за шість місяців фактично знищив себе — настільки величезною була доза. Я пішов із дому, щоб рідні не бачили моїх мук.

Якось мені зателефонував хлопець, з яким ми починали вживати наркотик. Уесь цей час він коловся

та дуже опустився. Уявіть, у двадцять чотири роки в нього два зуби в роті, маса проблем, батьки відвернулися, усім винен, усі шукають. Йому дали строк, а він примудрився втекти із зали суду. На якийсь час він зник і раптом телефону. Він навіть не свідчив про Бога, ми просто поговорили про життя, але через цю розмову я побачив дію Бога. Відчув — у його словах є життя, він радіє. І я сказав, що мені однаково, де він перебуває:

організація це, секта чи церква. Я зрозумів, що я хочу жити так, як він. Хочу, щоб усередині мене було життя!

Так я потрапив до християнського реабілітаційного центру, де мене визначили до чоловічого стаціонару в селі Пouchki. Під час молитви я схилив коліна та сказав лише кілька слів: Господи, вибач мені, бо я грішний. У той самий момент я відчуваю, що став чистим і вільним, мое життя почалося з нового аркуша. Бог наповнив мене Своїм миром. Так змінилася без сили Духа Святого неможливо.

Після курсу реабілітації я став служи-

телем реабілітаційного центру, закінчив університет і став місіонером. Бог дав мені прекрасну дружину Оксану та довірив служіння в церкві. Сьогодні я несу пасторське служіння в церкві Голос надії міста Бахчисараю та за все дякую Господу.

Костянтин МАМЧУР,
Україна, <https://skinia.com.ua>

Мене звати Олександр. Я народився в щасливій сім'ї, захоплювався спортом, але рано попробував романтику дворового життя. У тринадцять років мене захопили дискотеки, алкоголь, куріння наркотику, злодійство. Наркотики вимагали грошей, і я добував їх за допомогою беззаконь. І тільки з милості Божої не потрапив до в'язниці.

Я розумів, що щось дуже погане відбувається в моєму житті, проте заспокоював себе тим, що піду в армію та там візьму себе до рук, а до цього треба спробувати все.

У десятому класі я вже займався наркобізнесом, був одержимий ігроманією. У сімнадцять років уперше вкововся, бо куріння трави вже не задоволяло. В армію я пішов із важкою формою наркотичної та алкогольної залежності. Звичайно, лави збройних сил не змогли змінити мою людську сутність.

ВІН ЗМІНИВ МОЮ ДОЛЮ

Після армії беззаконне життя набуло нового витка. Я перепробував різні види наркотиків, які привели до порушення психіки, постійних депресій. Декілька разів пробував самостійно кинути, але все безрезультатно.

Нині я розумію, що Бог мене незображенім чином оберігає: я пережив кілька аварій — дві машини та мотоцикл не підлягали ремонту, а я залишився живим. Люди казали, що в сорочці народився, а я тоді думав, що просто фартовий. Хоча іноді все ж таки звертався до Бога, як бабуся в дитинстві вчила. Щоправда, рідко дякував, а більше нарікав і навіть звинувачував Його у своїх проблемах.

Шлях беззаконь привів мене до роздоріжжя: рідні дали право вибору — психіатрична лікарня, в'язниця чи реабілітаційний центр. Жодна з пропозицій мене не влаштовувала, і я пообіцяв покинути самостійно. Людської волі вистачило на сім місяців. Після зневірю я зрозумів, що все: або-або. Я зібрав речі, щоб іхати до реабілітаційного центру.

Дорогою до Бучі знайомі порадили мені заїхати на Кар'єру, де я залишився. Уже звідти потрапив у полон села Почуйки, де Бог подарував мені свободу, дав народження згори, хрестивши мене Духом Святым.

Я пройшов реабілітацію та почав допомагати в служінні, а через рік поїхав місіонером у Бахчисарай. Почалося зовсім інше життя: я став служителем у біблійній школі, допомагав пастору новоствореної церкви, відповідав за реабілітацію та молодіжне служіння. А коли повернувся до Києва, то в рідній церкві на мене чекало щось дивне. Господь приготував для мене чудову супутницю життя. Юля не має за плечима нічого подібного з того, що я пережив, але вона широко любить Господа та служить у церкві перевіддачою для братів і сестер із-за кордону, а також допомагає в дитячому служінні.

Я дуже вдячний Господу. Я бачу Його великі благословення та сильні зміни в моєму житті. Вірю, що незабаром Бог дасть мені долю (служіння) у церкві та благословить нашу сім'ю.

Олександр ГЕРМАШ, Україна, <http://skinia.org.ua>

ВТЕКТИ ВІД СЕБЕ НЕ ВДАЛОСЯ НАВІТЬ В ІТАЛІЇ

Народився я та виріс у Львові. Уже в п'ятнадцять років я вирішив піти з дому на квартиру та жити самостійно. Думав, що без батьківського піклування буде краще. На той момент мені вже було чим пишатися — срібний призер чемпіонату з вільної та класичної боротьби. Я бачив перед собою гарне, повне перемог та нагород майбутнє. Проте невдовзі мене помітили люди зі злочинного світу. Мене взяли на роботу водієм один кримінальний авторитет. Ми потоваришували, я приєднався до його команди. Коли шеф підсів на наркотики, я наслідував його приклад і потрапив у залежність на довгі та жахливі дванадцять років.

Дізnavшись про проблему, батьки багато разів умовляли

мене лягти до лікарні, але крапельниці та чищення мені не допомагали. Якось мама сказала: *Тобі потрібно порвати з поганою компанією, змінити місце проживання. Приїдь до Італії* (там вона працювала сім років). Я погодився. Приїхав до чужої країни, до незнайомого міста, а там уже через двадцять хвилин запропонували купити дозу.

Втекти від себе мені не вдалося. Додому я повернувся з більшою залежністю. Настав час, коли в близьких повністю опустилися руки.

Мого шефа застрелили, гроши закінчилися, а батьки перестали пускати до будинку, бо я міг винести та продати останнє. Взимку, у холод, я опинився на гориці, зовсім один, нікому на цьому світі не потрібний. Я зрозумів,

що вже все — далі шляху немає. Не пам'ятаю, скільки сидів так у заціпенні, як раптом згадав про недавній дзвінок старого знайомого, такого ж наркомана, як я, Слави Когута. Він телефоном повідомив, що Бог звільнив його від залежності, і запросив до реабілітаційного центру в Києві. Цей дзвінок виявився соломинкою, за яку я спробував ухопитися. Останній шанс став для мене порятунком. Уже п'ять років минуло, як я зцілений. Бог благословив мене коханою дружиною Альоною, яка теж встигла оцінити, наскільки дорогий смак свободи від наркотиків. У нас народилися дві чудові доньки — Рената та Еліна. Слава Богу!

Мар'ян МИХАЙЛИШИН,
Україна, <https://skinia.com.ua>

УПЕРШЕ ВКОЛОЛАСЯ В ТРИНАДЦЯТЬ РОКІВ

У моєму житті все погане почалося надто рано. Мама займалася торгівлею, батько пив, на виховання дітей вони не мали часу. Я з братом Валерою потягнулися на вулицю, де в тринадцять років уперше вкололася в залежність на довгі та жахливі дванадцять років.

Через рік я здійснила першу спробу самогубства, а в шістнадцять років зрозуміла, що мое життя й так уже добігає кінця. Я вживала психотропний наркотик гвінт. Старші наркомани, що відсиділи у в'язницях, говорили: *Дівчинко, зупинися, інакше або помреш, або збожеволіеш*. Але зупинки не було.

Неважаючи на все це, із самого дитинства я вірила, що Бог є. Мама розповідала мені про Ісуса та говорила, що коли ми помремо, то всі попадемо на небо (розуміло, це була неправда, адже всі грішники після смерті потрапляють у пекло на вічні

муки). А куди втечеш ти, Альоно, малолітня наркоманко? — це питання я поставила собі, після того як уперше почала спілкуватися з християнами.

Коли від уколів та піддувів я вже не могла зігнути руки, зателефонувала служителю церкви Дем'яну Назаренку, але тричі щось заважало нам зустрітися. Потім було передозування, я відчула, що вмираю та попросила маму

покликати вірян до нас додому. Після їхньої молитви я заснула, а наступного дня сама прийшла до молитовного дому на служіння. Там я щиро покаялася у своїх гріхах і вирішила змінити своє життя. І Бог мені подарував таку нагоду. Слава Йому!

Альона МИХАЙЛИШИНА
(дружина Мар'яна),
Україна,
<https://skinia.com.ua>

СВІДЧЕННЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

ЯК ПОЧИНАВСЯ МІЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ШЛЯХ

Я народився 1972 року в Красноярську, ще в СРСР. У мене були добре батьки: мама закінчила школу із золотою медаллю, тато — спортсмен; дідусь — ветеран війни, бабуся — заслужений працівник заводу. Ніщо не передбачало біди. Але прийшов гріх, і сім'я розпалася. Мама з татом розлучилися з невідомих мені причин. Я залишився жити з дідусем та бабусею. Потім прийшли ще біди: 1982 року вбили маму, а 1983-го вбили діда. Я залишився сиротою та пішов навчаться до інтернату.

В інтернаті було все просто, треба було якось виживати. Можна сказати, що інтернат радянського часу був дуже гарною, якісною кузнею зі створення злочинців. І всі ми, інтернатівські, пройшли цей шлях, який здебільшого закінчувався в'язницею. В'язниця ставила знак якості для всього, що ми здобували в інтернаті. Незважаючи на те що в інтернаті нас добре залишували та добре годували, ми здебільшого пройшли через в'язницю, оскільки інтернат не виховував. Бабуся теж не могла впливати на мене. Мене виростила вулиця.

Перший строк. Другий строк. Третій строк. Я жив спокійно у в'язниці. Усе було як завжди: карти, футбол і таке інше. Так минають роки у в'язниці: за картами, у яких розмовах, іноді пиятики, іноді наркотики. Це нормальний спосіб життя тих місць. Тут треба розуміти, що я був не просто людиною, яка одного разу скіла злочин і сіла у в'язницю. Мені було вже понад тридцять років. Я був злочинцем, який мислив злочинно, чинив злочинно, говорив злочинно. Сама сутність моя була злочинною. Я був наповнений злочинністю.

Як і кожен злочинець, я був забобонний. Тож у моїй тумбочці була іконка. Там же лежали карти та все інше. Але одного разу мій друг сказав мені: *Ходімо в кімнату молитися*. У колонії я тоді сидів уже третій строк, але навіть не знат, що в колонії була кімната молитви. Я міг знайти в колонії наркотики, горілку, м'ячик, та що завгодно, але тільки не кімнату молитви! Я подумав: *Давай сходжу з цікавості*. Коли ми прийшли туди, прийшли служителі зі свободи, і ми почали з ними розмовляти. Я тоді вперше в житті почув взагалі про Ісуса Христа, хоча вважав себе ніби вірянином. Тільки ось у кого вірив, зовсім незрозуміло. Я вперше почув, що був Ісус Христос, що Він помер за гріхи людей і воскрес. Мене зацікавила ця особа, і я захотів краще розібратися, що це за Ісус, про Якого всі знають, а я не знаю. Через два-три дні я зрозумів, що мені потрібна Біблія, бо нікто з людей мені нічого толком розповісти не міг. Я обійшов пів колонії та знайшов Біблію, як це не дивно, в одногоді зі злочинних авторитетів. Він мені подарував її, і я почав читати. Спочатку прочитав Євангеліє від Івана, а потім просто пішов читати все поспіль. Я дочитав до сьомого розділу Послання до римлян. Там є слова цікаві: *Бо що я виконую, не розумію; я бо чиню не те, що хочу, але що ненавідку, те я роблю. ...А тому вже не я це виконую, але гріх, що живе в мені. І наприкінці гла-ви Павло вигукує: Нещасна я лю-дина! Хто мене визволить від тіла цієї смерті?*

Тоді ці слова вразили мене! Я усвідомив, що це про мене, бо, читаючи Біблію, я аналізував своє життя. Я зрозумів, що я зовсім непридатна, наповнена

гріхом людина. Ці слова так мене зачепили, що я не бачив виходу. Й ось другого дня я почав читати далі та виявив, що восьмий розділ — це, як я називаю нині, переможний гімн. Я чітко почав розуміти, що я грішник і що спасіння лише в Христі. Мені стало так гіро, так соромно й нудно від самого себе, що я на ліжку став на коліна, закрився укривалом перед відбоєм і почав каятися, молитися, плакати. Дух Святий стиснув серце лещатами. Був такий стан, коли хочеш щось сказати, але не можеш. Я виговорився, виплакався. Навколоїшніх це вралило. Потім я заснув.

Після покаяння в мене з'явилось полегшення, розуміння свого прощення та життя перевернулося. Уже наступного дня речі, яких я прагнув, якими я навіть пишався, стали мені мерзінними. У мене до них пропало будь-яке бажання. Я навіть іншим почав зазначати, що це неправильно. Так розпочався мій християнський шлях. Звичайно, було ще багато речей, які треба було відсікати: куріння, лихослів'я тощо. Але Бог і далі наді мною дивно працював.

Уже бувши вірянином, я проішав п'ять колоній (не знаю, чому так виходило, але майже щороку мене відправляли в нову колонію), і в кожній колонії була кімната молитви, куди, дякувати Богові, завжди приходили служителі. Перебуваючи у всіх цих колоніях, я спілкувався з пасторами. Мені стало нецікавим усе життя в колонії, яким я жив майже двадцять років. Бог так зробив, що в кожній колонії, де я перебував, були ПТУ чи навчальні класи, тож я почав навчатися. Я вступав до всіх навчальних закладів. У результаті я закінчив школу, закінчив одне ПТУ на

електромонтажника, а друге ПТУ було овочівницьким. Так виходило, що я весь день був десь на навчанні, а ввечері йшов до кімнати молитви. Коли ж повертаєшся до барака, я вже не розумів, що там відбувається. Це був благодатний час, коли я пізнавав себе та Писання, відсікав від себе всякі гріховні звички.

Коли я звільнявся раніше, мене зустрічали родичі чи друзі-злочинці. Але цього разу мене зустрічав пастор. Він зробив одну цікаву річ. У мене були старі черевики, і пастор з'їздив у магазин, купив нові черевики, посадив мене в машині, зняв із мене своїми руками старі черевики та одягнув нові. Він має щість дітей. Може, для нього це звичайна справа, але для мене це був дуже символічний і серйозний вчинок, який уже вкотре перевернув мое серце щодо християнства, Христа та служіння. Так мое життя розділилося на дві частини: життя до Христа — усе у в'язниці, життя після Христа — усе в церкви.

Потім я пішов до себе в місто, де мене зустрів другий

пастор, який мене одягнув, взвів і віддав третьому пастору. Третій пастор мене хрестив, відправив у коледж. У коледжі я відучився два роки, здобув початкову богословську освіту та почав служити в церкві, проповідувати, іздити селами, ходити лікарнями. Ми з пастором почали повноцінно служити, я почав працювати. Після коледжу я загорівся богослов'ям і проповідю, я зрозумів, що мені треба й далі вчитися, що я не дотягую, що треба поглиблювати знання та більше пізнавати Бога. Вирішив іхати вступати до Новосибірської біблійної богословської семінарії. З милості Божої я вступив. Хочеться особисто подякувати кожному вкладачу за працю та терпіння в нашому навчанні.

Після навчання в семінарії я поїхав до себе, до церкви в Красноярську, у нас там багато молоді. Церква мені довіряє. Скільки є в мене знань — ділимся з молоддю та служити му йї.

Дмитро ОВСЯННІКОВ,
Росія,
<http://nbbs.ru>

КЛОД ДЖЕКСОН: Я БУВ НАЙЩАСЛИВІШИМ НАРКОТОРГІВЦЕМ У СВІТІ

Я народився та виріс на півдні Лондона в неспокійній родині. Домашнє насильство в нас якось уживалося з релігійністю батька, хоча вона виявлялася лише іноді. Раз на кілька місяців він діставав Біблію та вимагав, щоб ми сіли за обідній стіл, поки він читав псалом. Одного разу він оголосив, що ми йдемо на п'ятдесятницьке служіння в Бірмінгемі. Отже, ми сіли в машину та добиралися туди три години. Але це було лише одного разу.

Коли мій старший брат пішов із дому, він став торгувати наркотиками. Коли б він не з'являвся, він розповідав історії про багатство та пригоди. У нього завжди були найновіші кросівки Nike Air, і я, звичайно, хотів бути схожим на нього, коли виросту. Мені було лише шість років, коли він прийшов додому з пістолетом. Він дозволив мені потримати його — це я добре пам'ята.

Коли мені стукнуло вісім, мій брат уже був за гратами. Ми приїхали відвідати його, і це було схоже на те, як побачити свого супергероя в клітці. Коли я виходив, мені довелося відвернутися, щоб він не бачив моїх сліз і не подумав, що я слабкий. Коли ми вийшли в коридор, мама закрила обличчя та теж запла-кала.

У підлітковому віці навчання перестало хоти трохи мене хвилювати та я почав продавати сигарети школярам. З п'ятнадцяти років я торгував марихуаною, потім кокаїном, а у двадцять п'ять років став займатися героїном. У мене було багато грошей і багато автомобілів.

У двадцять років я був настільки захопленим цим способом життя, що мені було глибоко начхати на інших людей. Я був упевнений, що довкола тваринний світ, бо мене оточували жахливи, нелюдські речі. Я зінав гвалтівників і згвалтованіх, убивць та інших жертв. І мене це не бентежило. Я збирався заробити максимальну кількість грошей будь-якими доступними способами.

Сам я ніколи не вживав наркотики, бо бачив, яку шкоду вони завдавали людям, які їх вживали.

Через кілька років я зрозумів, що для мого способу заробітку не завадить прикриття, тому почав займатися волонтерством, наставляючи малолітніх злочинців.

Мій керівник із волонтерської роботи був найбільш урівноваженою та скромною людиною. Одні мої джинси коштували більше, ніж його гардероб. Пам'ятаю, як ми зібралися в одному місці для навчання командній роботі: я приїхав кабріолетом, а він велосипедом.

Ця зустріч почалася з так званого криголама, на якому треба було сказати про себе щось, чого більше ніхто не знат. Я подумав, що цей менеджер міг би сказати: *Я вечорами граю у Dungeons and Dragons*. А він дістав із кишени маленьку коробочку,

відкрив, а всередині було розп'яття. І він сказав: *Що ви не знаєте про мене, то це те, що я християнин та Ісус змінив мое життя.*

Я був вражений. Я багато чого робив у житті: стріляв із рушниці, брав участь у боях на ножах, усе життя привчав себе не боятися. А цей хлопець устав у своїх дешевих штанах, вийшов перед сотнею людей і показав хрест. Не знаю, чи було йому страшно, але це виглядало дуже круто, коли він завів про свою віру в Ісуса.

Це було набагато більше, ніж я міг зробити. І мені стало цікаво, що спонукає цю людину. Тож потім я пристав до нього з розпитуванням, і він запропонував мені пройти Альфа-курс.

Ніколи не збуду, як уперше опинився на зустрічі Альфа-курсу. Щоб ви розуміли: у моєму світі люди не віталися з не-з'явом і тим більше не дивилися йому в очі, а ці хлопці були такі доброзичливі!

На другій зустрічі я, увійшовши, простяг руку одній дамі, щоб поти-снути її, а вона обійняла мене. Я був шокований. Пам'ятаю, як подумав: *Здається, мене ніколи не обіймали*. На тій зустрічі ми разом переглянули відеоролик, і хлопці сказали: *Якщо ви хочете запросити Ісуса у*

своє життя, то можете зробити це прямо зараз. Я помолився, сказавши: Увійди в мое життя, Ісусе, і зроби те, що, за словами цих людей, Ти можеш робити. І тоді я відчув, як мене охопила якась гостинна присутність.

Наступного дня я прокинувся в неймовірному настрої. Я багато років не був таким щасливим та радісним. Навколоїшні відразу помітили в мені зміну. Схоже, я був найщасливішим наркоторгівцем у світі!

Я пішов займатися своєю звичайною справою — зважувати наркотики. І вперше за багато років я подивився на цей пакет і подумав: *Це що, мій внесок у суспільство? Це ж божевілля! Я отруюю людей!* Тепер я розумію, що Святий Дух на той час почав перетворювати мене.

До кінця Альфа-курсу Бог проробив таку величезну роботу в моєму серці, що я пішов і сповідався у всьому священникові. Він вислухав мене та сказав: *Добре, Клоде, тобі доведеться припинити це та знайти роботу, чи не так?* От і все. Я вимкнув свої телефони та з того часу не вмикаю їх.

Коли я став християнином, мій старший брат, якого я любив, вирішив, що я збожеволів. Ми з ним більше не спілкуємося, і це розбиває мені серце, але це на краще.

Бог приголомшилив. Він дійсно зробив неймовірну роботу в моєму житті. Тепер я служжу в церкві, і тому, якщо Бог дозволить, стану священником.

За матеріалами
Premier.Christianity,
<https://inlight.news>

ІСТОРИЧНІ СВІДЧЕННЯ

**Уривки з книги Джоша Макдауелла про Біблію
під назвою «НЕЗАПЕРЕЧНІ СВІДЧЕННЯ»**

(Продовження. Початок у російській версії газети № 2-3 за 2012 р.; № 4-7 за 2013 р.; № 8-11 за 2014 р.; № 12-13, 15 за 2015 р.; № 16-18 за 2016 р.; № 20-23 за 2017 р.; № 24-27 за 2018 р.; № 28-31 за 2019 р.; № 32, 34-35 за 2020 р.; № 36-37, 39 за 2021 р.; № 40 за 2022 р.)

Звідки взялися наведені нижче описи, якщо тіло Христа не було насправді взято Йосипом з Араматеї?

А коли наставвечір, то прийшов муж багатий із Араматеї, на ім'я Йосип, що сам був навчався в Ісуса. Він прийшов до Пилата й просив тіла Ісусового. Пилат ізвелів тоді видати (Мт. 27:57-58).

А коли наставвечір, — через те, що було Приготувлення, цебто перед суботою, — прийшов Йосип із Араматеї, радник поважний, що сам сподівався Царства Божого, і сміливо ввійшов до Пилата, — і просив тіла Ісусового. А Пилат здивувався, щоб Він міг уже вмерти. І, покликавши сотника, запитався його, чи давно вже Розп'яття помер. І, дізнавшись від сотника, він подарував тіло Йосипові (Мк. 15:42-45).

І ось муж, на ім'я йому Йосип, що був радником синедріону, людина шановна і праведна, — не пристав він до ради та чину їх, — із Араматеї, юдейського міста, що сам сподівався Божого Царства, — цей прийшов до Пилата, і тіла Ісусового став просити (Лк. 23:50-52).

Потім Йосип із Араматеї, що був учень Ісуса, але потайний, — бо боявся юдеїв, — став просити Пилата, щоб тіло Ісусове взяти. І дозволив Пилат. Тож прийшов він, і взяв тіло Ісусове (Ів. 19:38).

Ці записи кажуть самі за себе: тіло Ісуса аж нікак не могли кинути в яму для страченіх!

Звернемося до розповіді про підготувку тіла Ісуса до поховання: *I взяв Йосип Ісусове тіло, обгорнув його в чисте полотно... (Мт. 27:59)*; *А Йосип купив полотно, і, знявши Його, обгорнув полотном... (Мк. 15:46)*; *Як минула ж субота, Марія Магдалина, і Марія Яковова, і Саломія накупили паходців, щоб піти й намастити Його (Мк. 16:1)*; *А жінки, що прийшли були з Ним із Галілеї, ішли слідом, і вони бачили гроба, і як покладене тіло Його. Повернувшись, вони наготовили паходців і міра... (Лк. 23:55-56)*; *Тож прийшов він (Йосип із Араматеї), і взяв тіло Ісусове. Прибув також і Никодим, — що давніше приходив вночі до Ісуса, — і смирну приніс, із алоєм помішану, щось літрів із сто. Отож, уяли вони тіло Ісусове, та й обгорнули його у полотно із паходцями, як є звичай ховати в юдеїв (Ів. 19:38-40).*

Чому записані всі ці подробиці, якщо таких приготувань не відбувалося?

А що можна сказати про тих жінок, які були присутні, коли тіло Христа готовували до поховання Йосипом з Араматеї та Никодимом? Вони ...ішли слідом, і вони бачили гроба... (Лк. 23:55), ...сиділи насупроти гробу (Мт. 27:61), ...дивилися, де ховали Його (Мк. 15:47).

Ці жінки явно не сумнівалися в існуванні гробниці. Євангельські записи надійно свідчать про це. Як можна не зважати на записи, що стосуються самої гробниці?

I взяв Йосип Ісусове тіло... і поклав його в гробі новому своїм... (Мт. 27:59-60).

...Що в скелі був висічений (Мк. 15:46).

...Що в ньому ніколи ніхто не лежав (Лк. 23:53).

Гробниця була розташована на тім місці, де Він був розп'ятий... в саду... (Ів. 19:41).

Професор Олфорд, спеціаліст зі Стародавньої Греції, робить такі спостереження щодо євангельських розповідей про поховання Ісуса: *Тільки Матвій повідомляє, що це була власна гробниця Йосипа. Іван зазначає, що вона була в саду, на тому місці, де Він був розп'ятий. Усі, крім Марка, пишуть про нову гробницю. Іван не згадує, що вона належала Йосипу...* Про Йосипа з Араматеї він пише: *У нього були причини покласти Тіло в цю гробницю: вона була недалеко, а приготування до поховання зобов'язували до поспіху.*

На підставі свого аналізу професор Олфорд робить такі висновки про гробницю: (1) Це була не природна печера, а штучне заглиблення в скелі. (2) Воно було вирубане не вертикально, як у нас копают могили, але горизонтально чи майже горизонтально в поверхні скелі.

Чому юдеї попросили Пилата приставити варту до гробниці, якщо такої гробниці не було?

А наступного дня, що за п'ятницю, до Пилата зібралися первосвященики та фарисеї, і сказали:

«Пригадали ми, пане, собі, що обманець отой, як живий іще був, то сказав: “По трьох днях Я воскресну”. Звели ж гріб стерегти аж до третього дня, щоб учні Його не прийшли, та й не вкрали Його, і не сказали народові: Він із мертвих воскрес! I буде остання обмана гірша за першу». Відказав ім Пилат: «Сторожу ви маєте, — ідіть, забезпечте, як знаєте». I вони відійшли, і, запечатавши каменя, біля гробу сторожу поставили (Мт. 27:62-66).

Істина тут цілком зрозуміла. Про це переконливо каже професор Мейджор: *Якби тіло Христа просто кинули в загальну могилу та залишили без нагляду, Його вороги не мали б приводу настільки ревно поширювати чутки про викрадення тіла.*

Як поставитися до відвідування гробниці жінками після суботи?

Як минула ж субота, на світанку дня першого в тижні, прийшла Марія Магдалина та інша Марія побачити гріб (Мт. 28:1).

І на світанку дня першого в тижні, як сходило сонце, до гробу вони прибули... (Мк. 16:2).

А дні першого в тижні, рано вранці, як ще темно було, прийшла Марія Магдалина до гробу, та й бачить, що камінь від гробу відвалений (Ів. 20:1).

Якби Ісус не був похований у гробниці Йосипа, про таке відвідування не розповідали б Євангелія.

Що думати про відвідування гробниці Петром та Іваном, після того як вони почули розповідь жінок?

Петро ж устав та до гробу побіг, і, нахилившись, бачить — лежать самі тільки покривала. I вернувшись він до себе, і дивувався, що сталося (Лк. 24:12).

Тоді вийшов Петро й другий учень, і до гробу пішли. Вони ж бігли обидва укупі, але другий той учень попереду біг, хутчіше від Петра, і перший до гробу прибув. I, нахилившись, бачить — лежить полотно... Ale він не ввійшов. Прибуває i Симон Петро, що слідком за ним біг, і входить до гробу, і полотно оглядає, що лежало, і хустка, що була на Його голові, лежить не з плащаницею, але остронь, згорнена, в іншому місці. Тоді ж увійшов й інший учень, що перший до гробу прибув, і побачив, — і ввірвав (Ів. 20:3-8).

Професор Гіннебер ігнорує ці свідчення.

Вілбур Сміт у такий спосіб коментує гіпотезу професора Гіннебера: *Він заперечує факт, який підкреслюється у всіх чотирьох Євангеліях, а саме: тіло Ісуса було поміщене в гробницю Йосипа з Араматеї. Водночас він не наводить жодних свідчень протилежного, грунтуючи свої висновки лише на власній уяві. Втім, можна підозрювати, що його думка про тіло Ісуса підказана не лише уявою, а і його філософськими (а не історичними) забобонами. Свідчення говорять самі за себе, але професор Гіннебер відмовляється розглядати їх, оскільки вони суперечать його думці про неможливість чудесного. Цей французький професор робить висновки всупереч свідченням, а не послуговуючись ними. Недарма Сміт не визнає його теорії, вважаючи її такою, яка повністю позбавлена історичної бази та тому не заслуговує на подальшу увагу в разі вивчення чотирьох історичних документів, відомих під назвою Євангелій.*

ПОХОВАННЯ

Обговорюючи записи про поховання Ісуса в гробниці Йосипа з Араматеї, Вілбур Сміт пише: *Нам відомо більше про поховання Господа Ісуса, ніж про поховання будь-якої іншої особи стародавньої історії. Ми нескінченно більше знаємо про Ньюго, ніж про поховання будь-якої дійової особи Стародавнього Завіту, будь-якого царя вавилонського, єгипетського фараона, грецького філософа чи переможного кесаря. Ми знаємо, хто зняв Його тіло з хреста; ми знаємо, як Його обвивали пеленами з паходцями; ми знаємо гробницю, куди Його поклали, ійм'я її власника, Йосипа з міста, відомого під назвою Араматея. Ми навіть знаємо, що гробниця була розташована в саду поблизу місця, де*

Він був розіп'ятий, за міськими стінами. У нас є чотири розповіді про поховання нашого Господа, і всі вони перебувають у разючій згоді одною: розповідь Матвія, учня Христа, який був присутній під час розп'яття; оповідання Марка, написане, як багато хто вважає, не пізніше ніж через десять років після піднесення Христа; запис Луки, товариша апостола Павла та чудово-го історика; і запис Івана, який останнім пішов від хреста та разом із Петром був першим із дванадцятьох, хто на Великдені побачив порожню гробницю.

Похоронні звичаї євреїв описані істориком Альфредом Едерсхаймом: *Не тільки в багатих, а й у заможних євреїв були власні гробниці, які, мабуть, купувалися та готовувалися задовго до того, як у них виникла потреба, і розглядалися як приватна та особиста власність, що передавалася в спадок. У таких печерах або висічених у скелі склепах містилися мертві тіла, умащені безліччю паходців, насамперед миртом, аloe та іссопом, рожевим елеем (або олією) та рожевою водою. Тіло одягали, а в пізніший період загортали, якщо це було можливо, в матерію, у якій раніше зберігався сувій Закону (Тора). «Гробниці» були або висічені в скелі, або були природними печерами (порожнинами) з нішами в стінах.*

Про поховання Христа Едерсхайм пише: *Близькість святої суботи та поєзянань із цим поспіхом, можливо, змусили Йосипа запропонувати віднести тіло Ісуса до його власної нової гробниці, у яку ще ніхто не був покладений.*

Хрест нахилили та поклали на землю; жахливі цвяхи були витягнуті, мотузки ослаблені. Йосип із тими, хто допомагав йому, загорнув святе тіло в чисту плащаницю та швидко відніс його у висічену в скелі гробницю в прилеглому саду. Подібні гробниці або печери (Мартія) були забезпечені нішами (Кухін), куди укладали мертвих.

Треба також пам'ятати, що перед входом у гробницю всередині печери був дворик площею приблизно в три квадратні метри, де зазвичай укладали тіло на ношах і ті, хто приносив його, збиралися, щоб віддати останні почесті покійному...

Інший член синедріону, Никодим, — пише далі Едерсхайм, — приніс «сувій» смируни та аloe в запашній суміші, яку часто використовували євреї для мачення та поховання. Саме у «дворику» гробниці відбувалося це квапливе бальзамування, якщо його можна так назвати.

У часи Христа велика кількість паходців часто застосовувалася для бальзамування, особливо якщо покійний був шановною людиною.

Про підготовку останків Христа до поховання пише Майкл Грін: *Тіло помістили на кам'яне ложе, тутого обгорнули смугами матерії та вкрили паходцями. Міра в сто літрів, про яку говорить Іван, відається дуже правдоподібно. Йосип був багатою людиною та, безсумнівно, прагнув спокутувати своє боягутство, коли Ісус був ще живий, влаштувавши йому розкішні похорони. Хоча кількість паходців і була великою, були й інші такі випадки, причому чимало. Хоронячи рабина Гамаліїла, сучасника Ісуса, використали приблизно сто сім літрів паходців.*

Йосип Флавій, єврейський історик I століття, згадує похорон Арістобула, якого вбили, коли йому ще не було вісімнадцяти років і він лише рік пробув у первосвященниках.

Його похорон Ірод постарався зробити як міг розкішним, ретельно підготувавши гробницю, щоб покласти в неї його тіло, витративши безліч паходців і поклавши в гробницю велику кількість прикрас.

Професор Джеймс Хейстінгз пише про похоронний одяг, знайдений в порожній гробниці Христа: *Уже за часів Івана Золотоустого (IV століття) почали звертати увагу на те, що миро — клейка речовина, що прилипала до тіла так міцно, що з нього нелегко було б зняти похоронні пелени.*

(Далі буде...)

ЗАГАЛЬНИЙ ОГЛЯД КНИГИ ЙОНИ

1. Читання книги.
2. Визначення сюжету та персонажів.
3. Відповіді на запитання щодо змісту книги.

I. ПЛАН КНИГИ ПРОРОКА ЙОНИ

Розділ 1: Йона біжить від Бога.

Розділ 2: Йона біжить до Бога.

Розділ 3: Йона працює з Богом.

Розділ 4: Йона біжить по переду Бога.

II. ИСТОРИЧНА ДОВІДКА

1. Пророк Йона

Пророк Йона жив у галійському місті Гафхефер (6 км на північ від Назарету) під час правління ізраїльського царя Єроовоама II (793–753 рр. до н. е.): **2 Царів 14:25**. Єроовоам II був один із наймогутніших царів північного Ізраїлю з часів правління царя Давида та Соломона.

2. Ніневія

Ассирія (країна), розташована на 750 км на схід від Ізраїлю, завжди була постійною небезпекою для єреїв. Крім того, треба зазначити, що сучасники Йони — пророки Осія та Амос — свідчили народу про те, що Єгова зверне Ассирію в інструмент покарання Свого неслухняного та розбещеного народу (**Осія 11:5; Амос 5:27**). Будь-який єреїв-патріот у душі мріяв про падіння Ассирії.

Ніневія була столицею Ассирії. Вона була оточена величезним передмістям, загальне населення якого на той час становило приблизно 600000 людей. Ніневія була містом-фортецею, оточеним кам'яною стіною завдовжки 14 км і заввишки 33 метри. Ширина цієї стіни була така, що нею спокійно могли пересуватися три колісниці в ряд. Крім того, стіни містили 1500 веж заввишки 70 метрів.

III. КАВЕРЗНІ ПИТАННЯ СКЕПТИКІВ

1. Чи є історія про Йону вигадкою?

2. Що це за така риба, яка могла заковтнути Йону цілком?

3. Хто ж це був: риба чи кит?

4. Як Йона міг вижити в шлунку риби?

Нижче наводяться відповіді на ці та інші питання...

IV. ДЕСЯТЬ ДУХОВНИХ УРОКІВ

1. Чи є історія про Йону вигадкою?

Часто через події, описані в Книзі Йони (а саме факт, що Йона був проковтнутий величезною рибою), люди роблять висновок, що вся історія — вигадка. Однак сам Ісус Христос покликався на цю книгу як частину всесвітньої історії (**Матвія 12:39–41** — *А Ісус відповів ім: «Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки, — та ознаки йому не дадуть, окрім ознаки пророка Йони. Як Йона перебув у середині китової три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі й Син Людський у серці землі. Ніневітяни стануть на суд із цим родом, — і осудять його, вони бо покаялися через Йонину проповідь. А тут ото Більший, ніж Йона!»*). Отже, ми можемо бути впевненими, що події, описані в Книзі Йони, не вигадка.

2. Як Йона міг вижити в шлунку риби?

Зрозуміло, цей факт є диво. Проте те, що трапилося з Йоною в морі, не є поодинокою та унікальною подією.

У сучасній історії є кілька аналогічних випадків, записа-

них очевидцями. Ось один із них: *На початку ХХ століття рибалка був проковтнутий величезним китом (мова йде про sperm whale — китову акулу) неподалік Фолклендських островів. Через три дні його виловили та витягли з кита в непримітному стані, але живого, хоч і з деякими пошкодженнями шкірного покриву* (A. J. Wilson, Princeton Theological Review, XXV, 1927, с. 636).

3. Риба чи кит?

Деякі критики, які читають Біблію, чіпляються до слів

подъ мае повну владу над державами, розпоряджається їхніми долями на свій розсуд і судить їх за своїми стандартами та еталонами.

Приповіті 14:34 — *Праведність люд підіймає, а беззаконня — то сором народів.*

Ті, хто думають, що країни та держави з'являються і зникають залежно від сили своєї армії та політичного впливу, просто поміляються, не розуміючи біблійних принципів.

Псалми 21:28–29 — *Уси кінці землі спам'ятають, і до*

ни ввірували в Йону, але мовиться, що вони повірили Богові! А це означає, що вони повірили Йоні, посланому до них Богом, що вони повірили словам Бога, сказаним їм Йоною. І ця віра врятувала їх від загибелі та Божого гніву. А якби ніневіттяни відкинули Йону та його попередження про загибель, вони відкинули б Самого Бога і Його слово!

У зв'язку з цим на думку спадають слова Ісуса, записані в **Матвія 10:40** (...хто ж приймає Мене, — приймає Того, Хто послав Мене), у Луки

Інша аналогічна історія — прощення Богом царя Єзекії після покаяння.

4 Царів 20:1–6 — *Тими днями смертельно захворів був Єзекія. I прийшов до нього Ісаї, Амосів син, пророк, і сказав до нього: «Так сказав Господь: Заряди своїм домом, бо ти вмиреш, а не видужаєш».*

А той відвернув обличчя своє до стіни, і помолився до Господя, говорячи: «О, Господи, згадай же, що я ходив перед лицем Твоїм правою та цілим серцем, і робив я добре в очах Твоїх». I заплакав Єзекія ревним плачем. I сталося, Ісаї не вийшов ще з середини міста, а до нього було Господне слово, говорячи: «Вернися, і скажеш до Єзекії, володаря Мого народу: Так сказав Господь, Бог батька твого Давида: Почув Я молитву твою, побачив Я слізу твою! Ось Я вилікую тебе, — третього дня зайдешти до Господнього дому! I до днів твоїх Я додам п'ятнадцять літ, і з рукі асирійського царя врятує тебе та це місто, її обороню це місто ради Себе та ради раба Свого Давида».

V. ЙОНА — ПРООБРАЗ ІСУСА ХРИСТА

Історія Йони — прототип смерті та воскресіння Ісуса Христа.

Сам Ісус свідчить про Себе в **Матвія 12:39–40**: *А Ісус відповів ім: «Рід лукавий і перелюбний шукає ознаки, — та ознаки йому не дадуть, окрім ознаки пророка Йони. Як Йона перебув у середині китової три дні і три ночі, так перебуде три дні та три ночі Син Людський у серці землі...»*

Ісус робить паралель між трьома днями, проведеними Йоною в утробі кита, і між Своєю смертю та воскресінням на третій день.

Крім того, у **Матвія 12:41** Ісус проводить паралель між ставленням людей до проповіді Йони та ставленням людей до Своєї проповіді: *Ніnevіттяни стануть на суд із цим родом, — і осудять його, вони бо покаялися через Йонину проповідь. А тут ото Більший, ніж Йона!* Ключовим словом у цьому вірші є дієслово **покаялися**.

Умовою, яка могла відвернути гнів Бога та покарання від ніnevіттян, було їхнє щире покаяння. Та сама умова залишається в силі й сьогодні.

1. Заклик до покаяння

❶ **Іван Хреститель:** *Матвія 3:1–2* — *Тими ж днями приходить Іван Хреститель, і провівіде в пустині юдейській, та й каже: «Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне!»*

❷ **Ісус Христос:** *Матвія 4:17* — *Із того часу Ісус розпочав провівідувати й промовляти: «Покайтесь, бо наблизилося Царство Небесне!»*

❸ **Віра в те, що Ісус є Бог**

Івана 8:24–25 — *«...Тому Я скажу вам, що помрете в своїх гріхах. Но коли не ввірите, що то Я, то помрете в своїх гріхах».* А вони запитали Його: «Хто Ти такий?» I Ісус відкazав ім: «Той, Хто спочатку, як і говорю Я до вас...»

Сьогодні Слово Боже закликає кожного з нас до покаяння, попереджаючи, що якщо ми не покаемось і не приймемо вірою Ісуса Христа своїм Богом та Спасителем, то загинемо: *Луки 13:3* — *...коли не покаетесь, то загинете всі так!* Яка ваша реакція на це попередження: чи приймаєте віго або відкидаєте?

Матеріал для газети
«В'язень» люб'язно надав
Біблійний дискусійний клуб,
м. Монреаль, Канада
<http://www.cogmtl.net/Articles/018.htm>

ТЕМА ДЛЯ РОЗДУМІВ

КНИГА ПРОРОКА ЙОНИ

Господя вернутися, і вклоняться перед обличчям Його всі племена народів, бо **царство Господнє**, — і **Він Пан над народами!**

Даниїл 2:20–21 — ...бо Його мудрість та сила. I Він зміняє часи та пори року, **скидає царів і настановляє царів...**

Даниїл 4:14 — ...**над людським царством панує Все-вишній**, і кому схоче, дає його, і низького з людей ставить над ним.

Ніnevії було дано 40 днів для покаяння, і ніnevіттяни скористалися цим шансом, унаслідок чого руйнування Ніnevії було відсунуто на цілих 150 років. Однак пізніше, коли Ассирія почала деградувати в очах Бога, вона була зруйнована. Пророк Наум якраз розповідає про це у своїй книзі. Ніnevія була підкорена Вавилоном у 612 році до н. е.

7. Книга Йони демонструє, що, хоча жителі Ніnevії не вступили до Завіту з Богом (як єреї), вони все ж таки були підзвітні Богу та Його закону

Бог побачив, що люди розпустилися (Йона 1:2). А оськільки гріх є беззаконня, тобто порушення Божого закону (Івана 3:4; Римлян 4:15), то ніnevіттяни своїми гріхами порушили Божий закон. Ця істинна про гріх суперечить сьогоднішній поширеній думці про те, що Божий закон поширюється лише на тих, хто ходить до церкви.

8. Ця історія демонструє нам силу Божого слова

Коли зерно Божої істинипадає на добрий ґрунт — відкрите, у пошуках, щире серце (Луки 8:15), то воно приносить гідний плід. Повідомлення Йони було дуже коротким (загалом кілька слів), але воно справило потрібний ефект у серцях жителів Ніnevії.

Зверніть увагу на першу частину вірша в Йона 3:5: *І ніnevіттяни ввірували в Бога.* Там не написано: *І ніnevіт-*

10:16 (...хто ж погорджує

Мною — погорджує Тим, Хто

послав Мене) і в **Івана 12:44**

(Хто вірує в Мене, не в Мене він вірує, але в Того, Хто по-

слав Мене). Основна ідея цих слів Ісуса та сама: хто не приймає Ісуса Христа, той відкидає Самого Бога! А це загрожує негативними наслідками.

9. Книга пророка Йони демонструє важливість покаяння

Ісус засвідчив у **Матвія 12:41**,

що мешканці Ніnevії

покаялися від проповіді

Йони. У самій Книзі Йони

говориться, що Бог побачив,

що мешканці Ніnevії обернулися від своїх зліх шляхів

(Йона 3:10). Це говорить про

те, що покаяння — це не про

сто жаль і слізи, а усвідомле

ПЕНСІОНЕРИ В НІМЕЦЬКИХ В'ЯЗНИЦЯХ

Серед тих, хто сидить сьогодні в німецьких в'язницях, приблизно 2500 осіб віком від 60 років. Які особливі умови створені в Німеччині для літніх ув'язнених?

У Німеччині 179 пенітенціарних установ. В'язницями їх називають лише в побуті. Офіційна назва — установи виконання покарань, німецькою — Justizvollzugsanstalt (JVA). У них, згідно з офіційною статистикою, на листопад 2018 року (це останні загальні дані) перебувало 63643 особи, з них 4397 жінок. Ці цифри містять і тих, хто перебував у слідчому ізоляторі в очікуванні суду (зазвичай за тяжкі злочини) або перед екстрадицією на батьківщину, оскільки прохання про надання політичного притулку було відхилено.

Приблизно чотири відсотки тих, хто сидить нині в німецьких в'язницях, віком понад 60 років. Півтора десятиліття тому їх було лише два відсотки. Частіше порушувати закон німецькі старі почали просто тому, що їх більше: суспільство старі та, відповідно, підвищується віковий рівень засуджених у Німеччині.

ДВЕРІ КАМЕР ВІДЧИНЕНІ ЦЛІЙ ДЕНЬ

У багатьох установах виконання покарань Німеччини (щонайменше у двох-трьох у кожній федеральній землі) створені спеціальні відділення для літніх засуджених. Найбільше таких спеціальних «посадкових місць» у JVA в Білефельді-Зенні (федеральна земля Північний Рейн — Вестфалія): 87. Один із тих, хто тут сидить, — 64-річний Зигфрід Л. Сидіть не перший раз. Загалом, за його власним візянням, він провів за гратами 12 років. Останній строк дістав за підробку документів: Зигфрід Л. підробив лікарський диплом і довідки з колишніх місць роботи, щоб влаштуватися лікарем у клініку з реабілітації наркоманів.

Сидить він в окремій камері (або, краще сказати, кімнаті). До речі, за власним візянням, бо тут є камери на двох. У відділенні для літніх у Білефельді відкритий нагляд, тобто о шостій ранку, після підйому, двері камер відчиняють і зачиняють тільки о дев'ятій вечора, після вечірньої перевірки. Цлій день засуджені можуть вільно гуляти коридорами, заходить до сусідів, виходити в сад, відвідувати бібліотеку або так звану соціальну кімнату, де збираються любителі пограти в карти та шахи, разом подивитися телевізор або просто побалакати.

У відділенні свій лікар. Роботи в нього вистачає: зрозуміло, що люди в такому віці, особливо якщо вони завжди вели, так би мовити, нездоровий спосіб життя, частіше хворіють. Зигфрід Л., наприклад, переніс уже три інфаркти. У багатьох проблеми із серцево-судинною системою, діабет. Відділення спеціально пристосоване для літніх і не надто здорових людей: у душових і туалетах додаткові ручки, ліжка трохи вищі за стандартні, щоб зручніше було на них сідати, персонал навчають доглядати за старими...

ЩО ЧЕКАЄ НА ВОЛІ?

І все-таки це в'язниця, а не будинок для людей похилого віку. На вікнах камер здебільшого грати. У'язнені, якщо дозволяє здоров'я, до 65 років зобов'язані працювати у столярні та слюсарні майстернях або в оранжерей. «Ті, хто тут перебуває, скоїли злочини, і закон покарав їх позбавленням волі», — наголошує в інтерв'ю інформаційному агентству дра директор JVA в Білефельді-Зенні Керстін Хельткемайєр-Швік (Kerstin Holtkemeyer-Schwicke).

За її словами, здебільшого тут сидять за шахрайство, дехто провів 30 і навіть 40 років свого життя у в'язниці. Але, звичайно, тут спокійніше, ніж в інших подібних місцях, де сидять молоді в'язні. Майже не буває бійок, не так гостро відчувається етнічна та соціальна відмінність. Важливу роль відіграють психологи й духівники — католицький та протестантський священники.

Як розповіла порталу Spiegel Online психолог Даніела Брекль (Daniela Brockl), що працює з літніми засудженими, найбільші тривоги її підопічних пов'язані з тим, що з ними буде, коли вони вийдуть на волю: працювати вони не зможуть, та їй не візьме їх ніхто в цьому віці, сім'ї немає чи вона давно вже стала чужою... Ресоціалізувати таких людей дуже складно.

ГІДНА СТАРІСТЬ У В'ЯЗНИЦІ

Це головна турбота і єдиної в Німеччині установи виконання покарань, створеної спеціально для людей похилого віку, — у місті Зінгені (федеральна земля Баден-Вюртемберг). Їх тут 50 людей. Молодшому — 62 роки, старшому — 86. Охороняються вони не так строго, як молоді засуджені. Тому що навряд чи вони полізуть через тюремну стіну або спробують втекти якимось іншим способом. Такого тут ще ніколи не було.

У Зінгені теж відкритий нагляд, тобто від підйому до віdboю ув'язнені можуть вільно пересуватися територією в'язниці. А ті, у кого невеликі строки, взагалі здебільшого тільки ночують тут, а вдень можуть виходити за ворота в'язниці. Коридори, як і в усіх спеціальних відділеннях для літніх людей, — широкі, щоб можна було вільно пройти з ходунком. Телевізор і навіть комп'ютер дозволені, але засуджений має придбати їх сам. У JVA у Зінгені є власний, чудово оснащений медпункт. Як розповів кореспондентові газети Stuttgarter Zeitung старший з нагляду Томас Маус (Thomas Maus), щотижня черговий лікар роздає приблизно 1700 таблеток засудженим.

Усе це, звісно, дуже недешево. Утримання «рядового» ув'язненого обходиться в німецьких установах виконання покарань приблизно 100 євро на день, особливо небезпечних злочинців — 450 євро. Сюди входять і витрати на охорону, включно з будівництвом в'язниці, сигналізацією тощо, утримання засуджених та вартість їхньої терапії. Так ось, літні в'язні, незалежно від тяжкості скосного ними злочину, обходяться лише трохи дешевше, ніж особливо небезпечні злочинці. Але в Німеччині вважають, що це нормальні, адже людям похилого віку, навіть якщо вони порушили закон і покарані за це, однаково треба забезпечити їх у в'язниці гідну старість. Якщо це можливо, звісно.

<https://www.dw.com>

Яке має значення, чи жили динозаври в один час із людьми або ні? Величезне! Тому, що їхнє співіснування в минулому підтверджує історичне надприродне створення Богом тварин і рослин на землі та засвідчує істинність історії Біблії.

Ми живемо на планеті, де нас оточують сотні тисяч різних видів: дельфіни, квіти, риби, слони, сосни, метелики, ящірки, колібрі й таке інше. Водночас ні наша земля, ні сонце не є вічними. (Сонце, наприклад, постійно спалює своє паливо.) Очевидно, що все на землі мало початок.

Звідки ж у такому разі історично походять види? Тут можливі всього два варіанти: види еволюціонували або були створені Творцем надприродно. Іншими словами, або всі вони виникли в натуралистичний спосіб один з іншого (тобто споріднено пов'язані загальними предками), або були створені надприродно. Третього варіанта просто немає. Це об'єктивна реальність, яка показує нам, що якщо живі форми не виникли еволюційно, то вони мали б бути створені Богом.

Факт співіснування людей та динозаврів у минулому:

1. Заперечує еволюцію.

Еволюціоніст Філіп Кітчер визнав, що свідчення співіснування динозаврів і людей ...поки не виникли в еволюційній теорії, оскільки вважається, що динозаври вимерли задовго до появи людини на історичній сцені.

Динозаври жили одночасно з людьми: чому це важливо?

Еволюція вчить, що історично була певна послідовність виникнення видів (від простих до складних): риби еволюціонували в амфібій, амфібії — у рептилій (до яких і відносяться динозаври), а від рептилій уже виникли ссавці, включно з людиною. Згідно з цією теорією, людина жодним чином не могла жити одночасно з динозаврами, тому що тоді ще не еволюціонувала, а з'явилася через шістдесят мільйонів років після вимирання динозаврів.

Якщо еволюція істинна, то людина не мала жодної можливості бачити та описувати живих динозаврів. Отже, факт їхнього співіснування в минулому ясно показує, що передбачуваної послідовності еволюції, а значить і самої еволюції, ніколи не було.

2. Розвіює міф про мільйони років.

Лоїс Джейкоб, колишній президент Товариства палеонтології хребетних, зазначив: ...існування людей одночасно

з динозаврами. Це зруйнувало б ідею величезного віку Землі... Еволюція була б спростована. Дійсно, для еволюції видів не було б часу!

3. Руйнує геологічну колонку, демонструючи, що її епохи та періоди є уявні.

А також спростовує еволюційне трактування шарів і скам'янілостей, яке ґрунтуеться здебільшого на припущення, що брак скам'янілостей у шарах означає нібито, що цей вид не жив тоді, коли

відкладалися шари, що розглядаються.

4. Підтверджує створення видів Богом.

У науковій передачі *Дарвін, Бог та динозаври* автори-еволюціоністи зазначили: ...сліди динозаврів пліч-о-пліч із відбитками слідів людини. Їх виявлення спростує теорію еволюції людей через десятки мільйонів років, після того як динозаври вимерли, і підтримає... твердження, що всі види, включно з людиною, були створені одночасно.

5. Підтверджує істинність біблійної історії.

Біблія вчить, що всі наземні тварини та людина були створені Богом надприродно й одночасно на шостий день тижня створення менш як десять тисяч років тому. З цього випливає закономірний висновок про те, що в минулому люди та динозаври жили одночасно на землі до їхнього масового вимирання в катастрофі глобального Потопу. Біблія також вчить, що динозаври, які пережили Потоп (Буття 6:19–20), співіснували поруч із давніми народами. Якщо Біблія та історія Буття є істинні, то мали б зберегтися історичні відомості та свідчення про ці створіння та їхні зустрічі з людьми.

І таких свідчень безліч! Їх настільки багато, що співіснування в минулому динозаврів і людей можна твердо вважати встановленим історичним фактом!

Дмитро КУРОВСЬКИЙ,
<http://www.origins.org.ua>

Відома супермодель Кеті Айрленд розповіла про свою віру

Як розповіла жінка, після багатьох років вибору лише деяких аспектів християнства, яким вона хотіла слідувати, у свої п'ятдесят вісім років вона «нарешті підкоряється Ісусу».

Айрленд уперше зацікавилася Богом у вісімнадцять років. На той час вона була моделлю-початківцем і жила у Франції.

У 1981 році одного разу вночі, перебираючи свою валізу, дівчина знайшла у своїй сумці Біблію, яку поклала туди її маті.

— Я навіть не знала, як її читати, — зізналася Айрленд. — Я ніколи раніше її не читала. Я розгорнула книгу Матвія. І тоді, читаючи посеред ночі, я зрозуміла, що тримаю правду у своїх руках. У кімнаті не було нікого, хто б казав: «Ти маєш бути в цій деномінації чи в іншій». Це було більше схоже на «Я хочу йти за Ісусом Христом». І Він був зовсім не такий, як я думала.

На той час у моїй індустрії було багато дуже поверхневих людей, — продовжила вона. — Мене тягло до того, наскільки сильним був Ісус. Як Він любив і поважав жінок! Це приносило мені таке задоволення. І тому Він став моїм Господом та Спасителем. Цей досвід назавжди змінив мое життя.

Проте Айрленд продовжила свою кар'єру та стала успішною супермоделлю. Однак тоді вона виявила, що їй важко вивчати Біблію.

— Деякі місця я могла читати та легко приймати ті істини. Але були місця, після прочитання яких я казала собі: «О, це, мабуть, друкарська помилка. Тут

має бути інша інтерпретація чи це просто питання культури. Це, звичайно, не стосується мене». Так що я читала, вибираючи те, що мені подобалося, і нехтувала іншим.

Я намагалася сформувати Бога таким, яким я хотіла Його бачити, замість того щоб просто здатися та дозволити Йому зробити мене людиною, якою Він мене створив. І Він був таким терплячим. Мені було сорок чотири роки, коли я на-

надцять хвилин раніше кожен день для швидкої молитви. Ці десять хвилин молитви перетворилися на годину та більше. Це не обов'язок. Це радість. Це мій щоденний хліб та вода. А в дні, коли я цього не роблю, це завжди погана ідея. Тому що тоді я встигаю почати вибачатися за якісь свої слова вже до восьмої ранку, — розповіла супермодель.

Айрленд заснувала *Kathy Ireland Worldwide* в 1993 році та відтоді була внесена до списку *Forbes* як одна з найуспішніших жінок Америки, яка заробила статки в чотирисот двадцять мільйонів доларів.

решті прочитала всю Біблію. Я й далі вивчаю її та вчуся щодня, — поділилася супермодель.

Айрленд нині одружена, у неї троє дітей та успішний бізнес. Вона сказала, що головною темою під час читання Біблії завжди було те, що Бог просив ставити Його на перше місце. І це зрештою допомогло їй зрозуміти ті духовні істини, які змінили її життя на краще.

— Послання, яке торкнулося моого серця, було таким: «Постав мене на перше місце, і Я дам тобі більше часу, дам найкращий час разом із твоїми дітьми». Тому я почала встановлювати свій будильник на п'ят-

У рамках своєї гуманітарної діяльності супермодель підтримує безліч некомерційних організацій, у тому числі *YWCA Greater Los Angeles* як посол, а також *Dream Foundation*, *Providence Educational Foundation*, *911 for Kids/AEF* та *Дитячу дослідницьку лікарню Святого Юди*.

Айрленд також є голова Міжнародного молодіжного Національного педіатричного онкологічного фонду, а також посол Американського онкологічного товариства та посол Фонду Елізабет Тейлор із боротьби зі СНІДом.

«Любіть, як Ісус», — сказав пастор із Міссурі та віддав свою нирку одному з членів церкви

Джек Коултас, пастор церкви «Парк-Гроув» у Діпвотер, штат Міссурі, дізнався, що тридцятишестицірковій Джеремі Вітмену, одному з членів його церкви, терміново потрібна пересадка нирки через діабет. З того часу, як тридцятип'ятицірковий пастор почув про це, він не міг перестати думати про те, як допомогти цій людині. Він розумів, що мусить зробити щось більше, ніж просто молитися за Вітмена.

— Мені постійно спадало на думку одне місце зі Святого Письма, яке записано в Першому посланні Івана (3:16–17): «Ми з того пізнайли любов, що душу Свою Він поклав був за нас. І ми мусимо класти душі за братів! А хто має достаток на світі, і бачить брата свого в недостачі, та серце своє зачиняє від нього, то як Божа любов пробуває в такому?» Розмірковуючи над цими віршами, я подумав, що Христос віддав Свое життя за нас, тому і я маю зробити щось для свого близького. Я здав тест, щоб дізнатися, чи можу стати донором. І коли результат виявився позитивним, я зрозумів, що це саме те, чого хоче від мене Бог, — розповідає пастор.

Лікарі зробили Вітмену пересадку нирки. Операція пройшла успішно. Нирка одразу почала функціонувати. До операції Вітмен протягом двох років перебував на діалізі та навіть нікуди не виходив із дому. Пастор Коултас ніби подарував йому друге життя, як це зробив для нас Ісус. Розповідаючи своє свідчення, молодий пастор закликав християн любити людей так, як Христос полюбив нас, і допомагати тим, хто цього потребує.

— Ісус залишив нам приклад любові, яка не була легкою, вона не була комфортною, а навпаки, наражала Його життя на небезпеку, — додав він.

<https://gcshelp.org>

У Біблії грецьке слово *пробачити* іноді використовується в значенні *відпустити*, наче людина не вимагала повернення боргу. Згідно з Біблією, в основі справжнього прощення лежить безкорисливий любов, адже любов *не веде рахунок образам*. Якщо ви не здатні прощати, ви не здатні любити. Якщо вам не влаштовано прощати інших, можливо, ви й не є християнином.

Щоб пробачити людині, ви мусите відпустити свій гнів і негативні думки глибоко всередині себе. Прощення — це не просто формальність, це стан розуму, який може підняти вас над багатьма тяготами або ж, навпаки, опустити в прірву розумово та фізично. Прощення змінює людину інтелектуально, емоційно, духовно й навіть фізично.

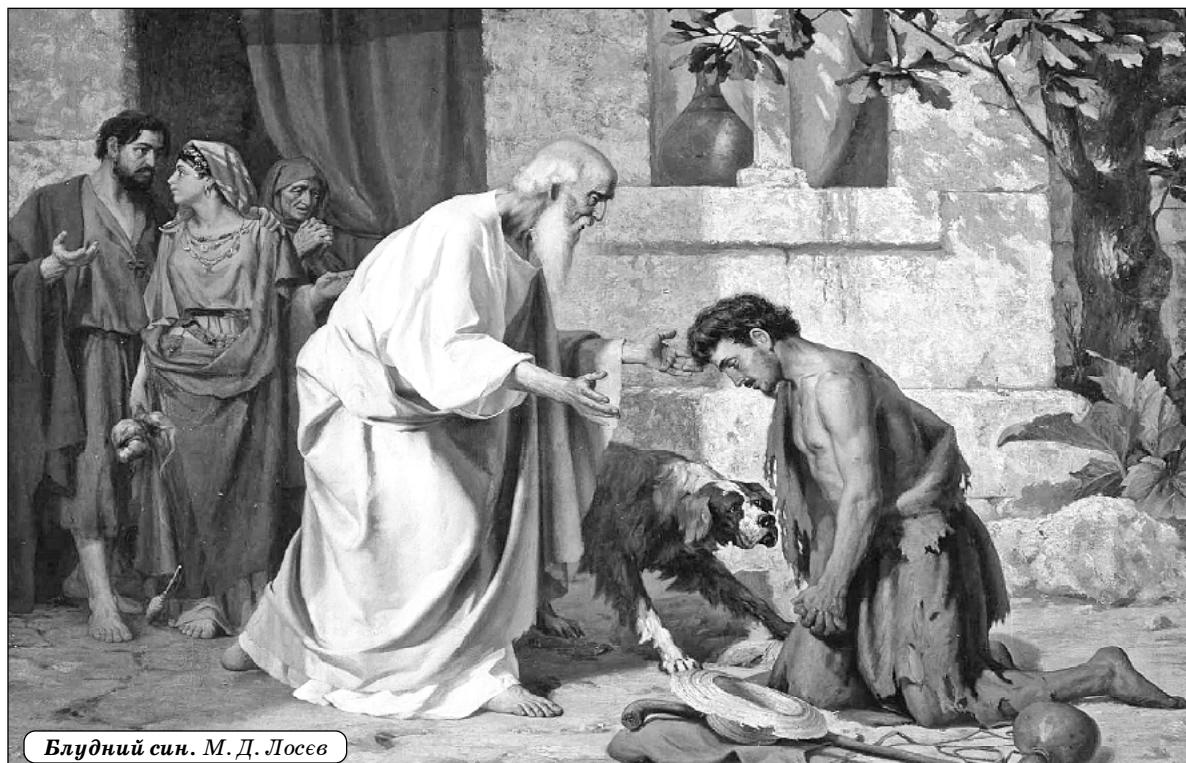
ТРИМАС ВАШЕ СЕРЦЕ ЗДОРОВИМ

Прощення дуже добре діє на серце буквально. Люди, які тримаються за образи, зазвичай мають більше проблем і хвороб серця на відміну від тих, хто вміє прощати.

ЗНИЖУЄ БІЛЬ

Уміння прощати серцем знижує емоційний та фізичний біль. Згідно з одним із досліджень, із 61 пацієнта, які страждали від фізичного болю в спині, ті, які щиро вибачи-

ВМІННЯ ПРОЩАТИ КОРИСНО ДЛЯ СЕРЦЯ

Блудний син. М. Д. Лосєв

ли своїм кривдникам, повідомили про нижчий рівень болю. Отже, є зв'язок між прощенням і постійним болем.

ЗНИЖУЄ КРОВ'ЯНИЙ ТИСК

Відпускаючи гнів, людина може зменшити кров'яний тиск. Прощення пов'язане з нижчим рівнем тиску.

Психолог Фред Лускін у книзі *Forgive for Good: A Proven Prescription for Health and Happiness* (Вибачити на завжди: перевірений рецепт здоров'я та щастя) пише: *Сувері наукові дослідження показали, що прощення знижує депресію, підвищує оптимізм, зменшує озлобленість, покращує душевні*

зв'язки та підвищує емоційну впевненість. Дослідження також показують, що люди, склонні до прощення, мають менше проблем як із фізичним, так і з душевним здоров'ям та краще переносять стрес.

А ось фіксація на гніві та образі, життя в постійному стресі руйнують не лише душу,

а і серце. Дійсно, результати досліджень свідчать, що неможливість пробачити може бути чинником ризику серцево-судинних захворювань, підвищеного кров'яного тиску та інших недуг, пов'язаних із хронічним стресом. Результати досліджень також свідчать, що фіксація на гніві та образі призводить до тривоги, депресії та безсоння, збільшує ймовірність гіпертонії, виразки шлунка, мігрені, болю в спині, серцевих нападів і навіть раку. Зворотне теж правильно: щире прощення може сприятливо вплинути на багато захворювань.

ВМІЙ ПРОЩАТИ, АДЖЕ КОЛИСЬ ПРОЩЕННЯ ЗНАДОБИТЬСЯ ТОБІ!

Притча про блудного сина образно показує сенс прощення та дію любові Божої.

Бог нагадує кожній людині про обов'язок прощати своїх боржників (Мт. 6:12–14; Мк. 11:25; Лк. 6:37; Лк. 11:4; Еф. 4:32; Кол. 3:13), а також суверо застерігає від неприміреності.

Якщо ви перестанете гніватися та постійно згадувати образи, то зможете залишатися спокійними, краще почуватиметеся та станете щасливішими. Але що важливіше, якщо ви пробачаєте іншим, то й Бог пробачить вам ваші гріхи (Мт. 6:14–15).

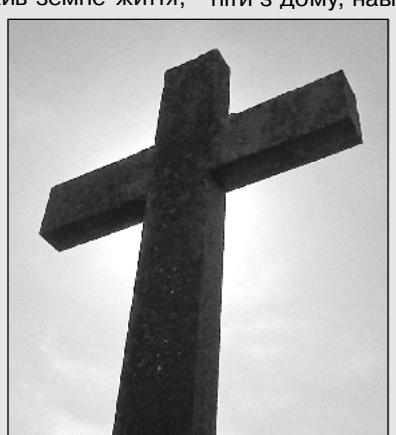
<https://bible-facts.org>

Про свободу дорослих

Якось я розповідав людині про сенс Різдва та почув незрозуміле запитання: *А навіщо все це?* Навіщо Бог став людиною, прожив земне життя, помер на хресті, воскрес із мертвих, наказав усім народам каятися та вірувати? Чому б всемогутньому Богові просто не пробачити грішній людині, як батько прощає дитині? Тим більше що Біблія нерідко вдається до цієї аналогії: Бог порівнюється з Батьком, а люди — із дітьми.

Але будь-яка аналогія у якихось стосунках показує реальність, а у якихось — ні. Вона працює в тому, що дитина не знає та не розуміє багатьох речей, тому має покладатися на дорослих. Чому не можна їсти стільки цукерок, скільки вона хотіла б? Чому не можна гуляти до ранку? Чому треба одягатися взимку так, як велять? Чому не можна цілодобово грати на комп'ютері, а треба займатися натомість фізкультурою та уроками? Тому що тато з мамою так сказали. Чи розуміє дитина причини інших заборон і наказів або ні — вона має слухатися. Батьки дбають про благо дитини та набагато краще знають, що для неї краще. Аналогія працює ще й у тому, що до батьків треба ставитися з глибокою повагою.

Але є й таке, де аналогія не працює. На відміну від маленьких дітей у сім'ї ми вільні. Дитина просто не дістане стільки цукерок, скільки захоче, її заженуту із комп'ютера, змусять вивчати уроки, навіть якщо їй це не подобається. Дорослі про-

сто насильно утримують дитину від того, що буде ій на шкоду.

Відносини Бога з людиною — це, швидше, стосунки із сином, що вже виріс. Як у притчі про блудного сина: батько не заважає юнакові піти з дому, навіть дає йому частину маєтку. Цей син щонайменше підліток, тому що маленький дитині просто надавали б ляпасів і поставили її в кут. Й ось Бог дає нам піти. Він дає нам свободу вибору. Бог наділяє людину реальною свободою та відповідальністю. А реальний вибір передбачає реальні наслідки. На відміну від маленьких дітей ми вільні ити куди хочемо та робити те, що вважаємо за правильне, і ніхто нас не зупинить.

Але це має наслідки: ми дійсно прийдемо туди, куди вирішили ити. І ці наслідки не можна просто оголосити ненаявними. Це означало б оголосити ненаявною, тобто фіктивною, саму людську свободу.

Тому Бог обирає саме такий шлях спасіння: Він стає Людиною та бере на Себе наслідки людського вибору. Тому що гріх — це не дитяча витівка. Це катастрофа та зрада світового масштабу, сконена не маленькими дітьми, а дорослими, вільними, відповідальними, наділеними реальною владою у світі істотами. Нам дуже важливо зрозуміти реальність нашої свободи й те, що ми тяжко зловживали нею та далі зловживаемо. Втілення та Хрест мають постійно нагадувати нам про це.

Сергій ХУДІЄВ, <https://kbogu.ru>

СВІДЧЕНЯ ВІДРОДЖЕНИХ ХРИСТИЯН

ЗВЕРНУВСЯ ДО БОГА ТА ПОКАЯВСЯ

Я покаявся в місцях позбавлення волі, перебуваючи в камери особливого режиму в туберкульозній лікарні для ув'язнених. Навколо кожного дня помирали люди від цієї страшної хвороби. Я став думати над сенсом життя та не знаходив його, але не хотів погоджуватися з тим, що мені доведеться в тридцять років безслідно зникнути, після того як безглуздо проживу дуже коротке життя. Одного вечора я звернувся до Бога з проханням пробачити мені мої гріхи. Я просив Його вести мене цим життям, тому що я не хотів жити по-старому, а як жити по-новому, я не зінав. З цього моменту мое життя круто змінилося. Я почав читати Біблію та відвідувати збори вірян. Я дістав від Господа звільнення від куріння, пияцтва та туберкульозу. Через два з половиною роки мене випустили на волю достроково за хорошу поведінку. Я шостий рік уже живу як добropорядний громадянин своєї країни та член церкви Христової в місті Мінусинську Красноярського краю. У мене є сім'я: дружина та троє дітей.

Я займаюся тюремним служінням. Також я член церковної ради, проповідую Слово Боже з церковної кафедри, перебуваю на випробувальному терміні на посвячення на дияконське служіння, беру участь в організації біблійної школи в нашому місті.

Після закінчення біблійної школи я захотів продовжити освіту. Пастор наш запропонував вступити до Новосибірської біблійної богословської семінарії. У семінарії мене навчили самостійно розумітися на Писанні. Це дуже важливо для мене як для проповідника та викладача біблійної школи. Я хочу брати живу участь у житті церкви, здобувати знання від Господа та віддавати їх іншим членам церкви. Я хочу наблизитися до моого Бога Ісуса Христа, змінюючи своє життя через глибоке пізнання Його волі. Навчання в семінарії змінило мій характер, мое мислення та мое життя на краще.

Ми створили біблійну школу. Я викладаю в ній частину предметів і маю намір і далі виконувати та розвивати це служіння. Також я маю бажання організувати методичні біблійні курси для ув'язнених у колонії.

Дмитро ЖЕЛТОВ, Росія, <http://nbbs.ru>

Фемінізм

— Бабусю, учора ти сказала, що фемінізм не викликає в тебе нічого, окрім огиди. Що поганого в рівності статей?

— Жінки, які хочуть звірнатися з чоловіками, перетворюються на грубих, безформних істот. Вони втрачають жіночу красу. Феміністки не набувають чоловічої сили, але втрачають жіночу витонченість і тонкість душі.

— Але чому?

— Бо Бог створив жінку, щоб вона була жінкою.

Врожай

Один заможний селянин мав багато полів із доброю землею. Він працював старанно, але зерно все ж таки не росло так добре, як на полі бідного селянина, що було поруч із його полем.

Багатий селянин дивувався цьому та запитав свого бідного сусіда, що той робить, щоб на його піщаній землі все так добре росло, як він обробляє землю? Відний селянин відповів:

— Любий сусіде, різниця тільки в тому, що ви сієте інакше, ніж я.

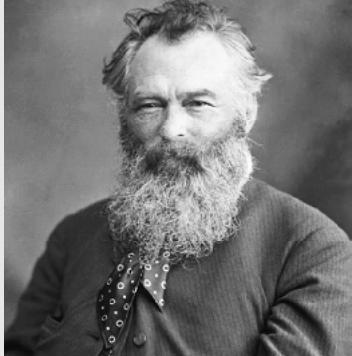
— А як ви робите?

— З молитвою, — відповів побожний селянин. — У моїй коморі я схилляюся на коліна та молюся, щоб Бог, Творець усього Всесвіту, багаторазово помножив мій посів. Тому земля, удобрена молитвою, найкраща.

<https://pritchi.ru>

Висловлювання відомих людей про Бога та Біблію

Іван Іванович
ШИШКІН
російський художник-
пейзажист, живописець,
рисувальник
і гравер-аквафортист

Перед від'здом у Лисячий Ніс, у травні, Шишкін пише батькам: «Але на що Бог? Він мене поставив. Він вказав мені цей шлях, на якому я тепер, Він же мене й веде ним, і, як Бог, несподівано приведе до моєї мети. Тверда надія на Бога втішає в таких випадках, і мимоволі скідається з мене облонка темних думок».

* * *

Клайв Стейплз **Льюїс**
письменник, філолог,
мислитель, богослов

«Щоденне читання Слова Божого, молитва та відвідування богослужінь — потреба християнського життя. Ми потрібуємо постійного нагадування про те, у що ми віримо. Наприкінці днів буде лише два класи людей — ті, які одного разу сказали Богу: «Хай буде воля Твоя», і ті, яким скаже Бог: «Хай буде згідно з вашою волею!»

* * *

Майкл ФАРАДЕЙ
англійський фізик
та хімік

Майкл Фарадей сидів за письмовим столом і читав Біблію. Друг, увійшовши та побачивши Фарадея, що обхопив голову руками, зляконо запитав: «Що з тобою? Ти погано почиваєшся?» Фарадей відповів: «О ні, не це! Я дивуюсь, чому люди вважають за краще блукати в невідомості з багатьох важливих питань, коли Бог подарував їм таку чудову Книгу одкровення?!»

Останні години земного життя Ісуса Христа. На горі біля Єрусалиму три розп'яття та три людські трагедії. І якщо доля, що спіткала двох розп'ятых розбійників, закономірна, то смерть Того, Хто ...жодного зла не вчинив (Лк. 23:41), здається безглуздою, жахливою та несправедливою. Хіба залишилася якась надія на праведність, мир і радість у цьому житті, якщо розіг'яли Того, Хто говорив про Себе: ...від Бога Я вийшов і прийшов... (Ів. 8:42)?

Й ось посеред цієї страшної сцени звучать слова Христа, звернені до розбійника, що розказяється: Поправді кажу тобі: ти будеш з Мною сьогодні в раю! Можливо, іхнє значення не було зрозумілим навіть найближчим учням, що стояли біля хреста. Схоже, що й ми, сучасні читачі Євангелія, наштовхуючись на цю просту та водночас глибоку фразу, не завжди її розумімо до кінця. Її простота, з одного боку, дає людям вітуху, зайвий раз запевняючи в безмежний Божій великомудрісті та прощенні. Любителям же глибини завжди було цікаво, чи відразу після смерті людина потрапляє до раю або ні. Але так чи інакше, далеко не всі замислювалися над тим, що вимовлене Христом напередодні смерті слово рай звучить так само дивно й недоречно, як радість під час похорону. Адже наскільки далекі від думки про рай були ті, хто стояв біля розп'ятого Вчителя та бачив, як разом із Його життятм згасали і їхні надії!

Гора Голгофа була місцем страти засуджених і проکлятих, отже — прямою протилежністю раю. Хрест, на якому вмирав Христос, був тим місцем, де зло цього світу показало все, на що воно здатне. Саме в смерті Христа гріх зірвав маски, і диявольська злість відкрилася у всій своїй силі. Творіння вбило свого Творця, п'ятьма спробувала поглинути Світло. Той, хто повісив землю, повішений. Хто розпростерті небеса — розпростертій. Той, хто затвердив усе, затверджений на дереві. Владика — ображений. Бог — убитий.

Але на хресті Творець світу також показав, на що Він здатний. Дійшовши до краю та зробивши неможливе — вбивши Бога, зло видихається. Воно стає бессилим перед Тим, Хто не зробив жодного гріха та, коли був лихоманією... не лихоманив взаємно, а коли... страждав, не погрожував, але передав Тому, Хто судить справедливо (1 Петр. 2:22–23). Ставши добровільно жертвою людської заздрості, боязтва, егоїзму, зради, Христос зміг подолати їх Своєю любов'ю. Він не проклинає тих, хто розпинав, але молиться: Отче, відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони! (Лк. 23:34).

Але для учнів мало пройти ще три дні, щоб згадка про рай стала набувати сенсу та відчай змінився проблиском надії. Невже Він живий? І це ще не кінець? — чуються нам питання учнів, які дістали звістку про порожню гробницю, про ангелів і про воскресіння. Стенлі Джонс вдало підсумував незвичність і важливість того, що сталося в ті дні: Якщо Страсна п'ятниця порушила питан-

ня, то велиcodня неділя відновила Людину. І відновлена Людина стала відповідю на всі поставлені питання.

Дійсно, лише воскресіння Христа допомогло учням віправдати та пояснити Його хрест. Тепер відкривалося, що не тільки гріх став бессилним перед любов'ю, яка все прощає, а й сама смерть відступила перед силою вічного життя. Євреї чекали, що воскресіння з мертвих, остаточне звільнення від гріхів і зцілення страждань відбудеться лише в майбутньому Царстві Божому. Але всупереч усім законам природи та логіки майбутнє, про яке так мріявалося, увірвалося в хід історії та стало частиною сьогодення. Учні побачили, що поразка Христа уявна та що вона обернулася надією.

У той самий час прийшло усвідомлення, що, якби не було смерті на Голгофі, якби не було цієї перемоги над гріхом, не було б і воскресіння, а разом з ним і дотику нашої похмурої дійсності до життя й сили майбутнього століття. Хрест перестав сприйматися як катастрофа та кінець усьому, але, навпаки, став місцем з'єднання землі та небес (див. Кол. 1:20), став дверима раю. Хрест став джерелом радості християн.

Життя серед смерті, рай серед пекла — звістка, яку важко зрозуміти розумом, її легко вловити серцем. Адже коли нас доляє повсякденна метушня з її невиконаними обіцянками, байдужістю та втомою або коли ми стикаємося із хворобою, насильством, зрадою, щось усередині нас підказує нам, що це не кінець, що є щось інше, щось більше, що зцілити, вітшити і дасть надію. Навіть більше, може з'явитися почуття, нехай навіть хвилинне, що за густими хмарами ховається сонце й у того, що відбувається, є мета та

сенс. У такі моменти дуже важливо вловити це відчуття й почати пошук відповіді, інакше метушня та зло зроблять свою справу: вселюють ідею про безглуздість того, що відбувається, заберуть останні сили та вб'ють надію.

Кожен, хто не впав жертвою відчува та чиє життя не перетворилося ще на безглуздіє існування, живе надією на світле майбутнє. Одного разу я стану краще... зникнуть проблеми... вщухне душевний біль... усі нас розумітимуть і любитимуть, — зітхаемо ми. Але це одного разу, ведучи нас у майбутнє, у сферу можливого, відвertaє нас від сьогодення та реального. Вони має всі шанси перетворитися на ніколи, якщо ми здамося та перестанемо шукати відповідь тут і нині. Адже Голгофа та три дні до воскресіння стали справжнім катуванням для тих, хто не намагався зрозуміти слова Царство Боже серед вас або повірити пророцтвам Христа про майбутнє воскресіння.

Поправді кажу тобі: ти будеш з Мною сьогодні в раю! — обіцяє Христос у, здавалося б, безнадійній ситуації. Нам необхідно почути ці слова та повірити їм, якщо ми наважуємося не тікати, не ховатися, але зустрітися зі злом і стражданням вічна-віч. Це шлях Христа, шлях подолання, болючий та, можливо, довгий. Але кожен, хто починає йти ним, переконується, що померлі та воскреслій Христос навіки живий, тому може Він завжди спасати тих, хто через Нього до Бога приходить... (Євр. 7:25). А це означає, що серед духовної темряви ми можемо знайти обіцянний рай та Хрест стане для нас дверима до праведності, миру та радості.

Сергій КОРЯКІН, <https://reshenie.vcc.ru>

ХРЕСТ — ДВЕРІ РАЮ

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

«Коли вода дійшла до моїх плечей, я подумав: “Ну ось і все...”». Дев'яностолітня людина розвівла про те, як вижила під час повені

Дев'яностолітній мешканець містечка в штаті Теннессі, що потрапив у зону повені, розповів, що зобов'язаний своїм порятунком Богові. Унаслідок стихійного лиха загинули двадцять дві особи, сорок вважаються зниклими безвісти.

Стоячи біля вікна своєї кухні, дев'яностолітній Бадді Макнабб пережив страшний, але дивовижний досвід: йому та трьом його собакам залишалося тільки спостерігати, як вода навколо його пересувного будинку й далі підймається.

Макнабб був певен, що живим уже не вибереться. Розповідаючи про те, що сталося, в інтерв'ю The Weather Channel, людина запевнила, що вижила лише завдяки Богу.

— Я трохи поговорив із Богом, — сказав Макнабб. — І Він відповів. Я не боявся. Він заспокоїв мене, а ми просто стояли та дивилися.

Старий мовчкі спостерігав, як інші пересувні будинки пропливали повз

вікно, а в цей час вода й далі підймається.

— Я вірянин, — продовжив він, коли репортер запитав його, як він пояснює своє виживання. — Бог поклав на мене руку. У мене немає питань. Якщо людина не вірить у дива, приходьте поговорити зі мною, бо Бог поклав на мене руку. У мене не було жодного страху.

Я просто стояв там, тримаючись за столик, — додав Макнабб, — гладив

одного собаку, розмовляв із двома іншими та спостерігав, як це відбувається.

Вода повільно дійшла до моїх плечей, і я подумав: «Ну ось і все. Настав час мені йти». І в цей момент вода почала відступати.

Шериф у Вейверлі, штат Теннессі, заявив, що принаймні двадцять дві особи загинули в руйнівній повені через рекордну кількість опадів, що випали в окрузі Хамфріс, ще сорок вважаються зниклими безвісти.

За даними Національної метеорологічної служби, менш як за двадцять чотири години в окрузі випало до сорока трьох сантиметрів дощу.

Потоки води змивали будинки, було зруйновано дороги, вежі стільникового зв'язку та телефонні лінії, унаслідок чого багато сімей не знають, чи вижили їхні близькі після такого стихійного лиха.

За матеріалами
CBN NEWS,
<https://inlight.news>

I. ЗАГАЛЬНІ ПИТАННЯ

1. Хреститися чи не хреститися? — ось у чому питання

Біблія закликає: Покайтесь, і нехай же охриститься кожен із вас у Ім'я Ісуса Христа на відгущення ваших гріхів... (Дії 2:38). Отже, питання про те, чи треба хреститися (приймати водне хрещення) або ні, можна вважати вичерпаним.

2. Коли хреститися?

Філіппійський тюремний стражник і вся його родина були охрещені протягом години, після того як вони увірували (Дії 16:30–33).

Ефіоплянин (евнух) був хрещений відразу ж, як увірвав (Дії 8:35–37).

Апостол Павло також (Дії 9:17–18).

3. Хто має хрестити новонаверненого?

Згідно з Писанням, цей привілей мають віряни. Необов'язково священнослужителі чи церковні лідери. Однак якщо хтось із вас подумує про прийняття водного хрещення, то насамперед треба звернутися до вашого пастора, тому що, можливо, йому самому хочеться бути ушанованним цієї високої честі — хрестити вас. Своїм хрещенням ви насамперед свідчите тим людям, серед яких увірвали.

II. ЧИ НЕОБХІДНО ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ ДЛЯ СПАСІННЯ?

Деякі церкви та деномінації вчать, що без хрещення спасіння неможливе й тому водне хрещення є необхідна умова для спасіння. Проте біблійне вчення відверто проголошує, що водне хрещення не спасає. Це наказ Христа, і тому ми приймаємо водне хрещення на знак покори нашому Господу.

1. Спасіння благодаттю, а не ділами

Вірш Дії 2:38 містить наказ покаятися та хреститися. Однак якщо ми думаємо, що спасіння досягається водним хрещенням або подібною дією, то тим самим суперечимо істині про спасіння благодаттю, перетворюючи її в оману про спасіння справами. Незважаючи на те що багато місць у Писанні підкреслюють важливість і необхідність водного хрещення, нам треба пам'ятати, що жертва Христа на хресті — єдине, що може дарувати нам повне спасіння.

Вчення Біблії — вчення про спасіння благодаттю.

Ефесян 2:8–9 — *Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився*) і **Дії 16:30–31** (А вони відказали: «Віруй в Господа Ісуса, — і будеш спасений ти сам твій дім»).

Зверніть увагу, що наказ про водне хрещення часто супроводжується словами *віра та покаяння*, які і є ключові поняття в міркуванні про спасіння.

3. Головна умова спасіння — наша віра в Ісуса Христа

Це підтверджується такими місцями Писання: **Ефесян 2:8–9** (*Бо спасені ви благодаттю через віру, а це не від вас, то дар Божий, не від діл, щоб ніхто не хвалився*) і **Дії 16:30–31** (А вони відказали: «Віруй в Господа Ісуса, — і будеш спасений ти сам твій дім»).

Зверніть увагу, що наказ про водне хрещення часто супроводжується словами *віра та покаяння*, які і є ключові поняття в міркуванні про спасіння.

4. Призначення та символізм водного хрещення

Водне хрещення — це свідчення для тих, хто навколо, про те, що людина, яка

приймає хрещення, сповідує Ісуса Христа своїм Господом. Це так зване хрещення покаяння.

1 Петра 3:21 — *Того образ, хрещення — не тілесної нечистоти позбуття, але обітниця Богові доброго сумління, — спасає тепер і нас воскресінням Ісуса Христа...*

Один із символів водного хрещення — хрещення стражданням, муками, смертю.

Луки 12:50 — *Я ж маю хреститися хрещенням, — і як Я мучуся, поки те сповниться!*

Римлян 6:3–5 — *Чи ви не знаєте, що ми всі, хто христився у Христа Ісуса, у смерть Його христилися? Отож, ми поховані з Ним хрещенням у смерть, щоб, як воскрес Христос із мертвих словою Отця, так щоб і ми стали ходити в обновленні життя. Бо коли ми з'єдналися подобою смерті Його, то з'єднаємося і подобою воскресення...*

Колосян 2:12 — *Ви були з Ним поховані у хрещенні, у Ньому ви й разом воскресли через віру в силу Бога, що Він з мертвих Його воскресив.*

III. ВОДНЕ ХРЕЩЕННЯ ІСУСА ХРИСТА

Ісус Сам прийняв водне хрещення від Івана Хрестителя. Так Він виявив смирен-

ня та покору Небесному Батькові й показав нам приклад послуху.

Спочатку Іван Хреститель відмовився хрестити Ісуса, оскільки не розумів, на-віщо Ісусові необхідно було хрещення покаяння. Але Христос сказав: *Долусти це тепер, бо так годиться нам виповнити усю праведність* (**Матвія 3:15**). Ісус у такий спосіб добровільно змирився, тобто спустився до рівня грішника (подібно до того, як він добровільно зійшов на землю та взяв на Себе провину за наші гріхи). Саме в такий спосіб Йому належало виповнити усю праведність.

IV. ЯК НАМ ТРЕБА ХРЕСТИТИСЯ?

Велике доручення Христа (**Матвія 28:19–20**) свідчить про необхідність (це наказ Христа!) водного хрещення. Там не описана процедура хрещення, лише мовиться, що треба хрестити в ім'я Отця, Сина та Святого Духа.

1. Значення слова хрещення

Слово хрещення походить від грецького баптизо. Багато хто вважає, що баптизо має лише одне значення — занурення. Однак це не зовсім правильно. Насправді слово баптизо має два значення: **1) занурювати в щось, мочати та 2) обливати, поливати, наливати на щось.** Отже, ми бачимо, що саме значення слова баптизо не дає приводу хрестити або лише зануренням у воду, або обливанням/кропленням, як багато хто стверджує.

2. Вживання слова баптизо в Новому та Старому Завітах

Це слово в обох завітах вживалося в таких значеннях: умивання, омовіння через занурення у воду або обливання/поливання (як ритуал). У наведених нижче віршах використовується грецьке слово баптизо.

3. Еvreїв 9:10 — умивання.

Уривок **Марка 7:3–4** використовує те саме грецьке слово баптизо, описуючи практику умивання, яка була у фарисеїв: *Бо фарисеї усі юдеї, зберігаючи передання старших, не їдуть, як старанно не вимилють рук; а вернувшись з ринку, вони не їдуть, поки не вмиються (баптизо). Багато є й іншого, що вони прийняли, щоб додержувати: миття (баптизмос) чаши, і глеків,*

і мідяного посуду. Тут мова йде не про звичайні миття рук, а про символічне, ритуальне умивання.

Луки 11:38 — Фарисей же, побачивши це, здивувався, що перед обдом Він перш не обмився (**баптизо**). Фарисеям не сподобалося, що Ісус прогнорував ритуал обмивання. Тут, як ми бачимо, йдеться не про повне занурення у воду, а тільки про руки.

3. Як же нам хреститися: через занурення чи кроплення?

Іvana 3:23 — *А Іван теж хрестив в Еоні поблизу Салиму, бо було там багато води; і приходили люди й хрестились...*

Як бачимо, Іван хрестив там, де було багато води. Це може бути свідченням того, що хрещення проводилося за допомогою повного занурення у воду.

Дії 8:38 — *І звелів, щоб повіз спинився. I обидва — Пилип та скопець — увійшли до води, i охристив він його.*

Це показує нам, що обидві людини були у воді в момент хрещення.

Оскільки водне хрещення символізує смерть та воскресіння (**Римлян 6:4–5** і **Колосян 2:12**), то хрещення через занурення у воду краще зображає цю ідею, ніж хрещення за допомогою кроплення або поливання.

V. НЕБЕЗПЕКА ПЕРЕГИНІВ

Е люди, церкви, деномінації, які звели водне хрещення до рівня культу чи знецінили його значення до нуля.

1. Вчать, що хрещення — невіддільна частина спасіння, що без водного хрещення людина не зможе спастися, тобто жертва Христа на хресті недостатньо для нашого спасіння.

2. Навчають, що водне хрещення нічого не означає. Оскільки водне хрещення не впливає на наше спасіння, воно взагалі необов'язкове.

3. Навчають про своє хрещення. Це вчення полягає в тому, що та чи інша церква стверджує, що ти спасешся лише в тому разі, якщо охрестишся саме в їхній церкві. Хрещення в інших церквах вони не визнають.

4. Вчать різних форм хрещення.

A. Деякі церкви хрестять кропленням або обливанням/поливанням. Подібне хрещення не до кінця показує сенс, що вкладається в нього (символ смерті та поховання). Однак у ситуації, коли інакше хрестити неможливо (хвороба, перед смертю тощо), таке хрещення прийнятне, оскільки не суперечить сенсу слова баптизо.

B. Інші хрестять маленьких дітей. Таке водне хрещення не показує сенсу і призначення хрещення Івана Хрестителя, оскільки дитина не усвідомлює сенс хрещення та не може дати усвідомленої обіцянки Богові доброї совісті.

ВИСНОВКИ/УЗАГАЛЬНЕННЯ

1. Водне хрещення нікого не спасає. Для спасіння необхідно покаятися у своїх гріхах і вірою прийняти Ісуса Христа своїм Господом та Спасителем.

2. Водне хрещення в ім'я Отця, Сина та Святого Духа є наказ Ісуса Христа.

3. Приймаючи водне хрещення, люди на підкоряється наказу Господата свідчити тим, хто навколо, про своє бажання слідувати за Христом і жити в доброму сумлінні.

Матеріал для газети «В'язень» люб'язно надав

Біблійний дискусійний клуб, м. Монреаль, Канада

<http://www.cogmtl.net/Articles/025.htm>

Отрута в серці

— Що ж ти хочеш від мене?

— Прошу тебе, допоможи мені. Дай мені отруту, щоб я отруїла її.

— Чи на цьому щастя будеш своє, молодище? Ну та гаразд. Жаль мені тебе. Дам я тобі зілля. Щранку будеш заварювати його та напувати цим чаєм мати свого чоловіка. Та тільки пораду маю для тебе.

— Яку? Говори, усе виконаю, рює. I

аби швидше позбутися цієї змії.

— У селі в нас чутки швидко поширюються. Запідозрять тебе. Так от, щоб цього не ста-

лося, зміни своє становлення до свекрухи. Стань ласкавою, привітною, усміхайся. Недовго доведеться тобі мучитися.

— Так і вчинила жінка. Ще тільки півні пропівали, а вона встасе, хліб вимішує, піч то-

пить, кашу готує, зілля отруйне свекруси заварює, скуштувати диво-чай. Мамою кличе, слухається у всьому. Чоловік не натішиться: як рідні стали мати та дружина. Свекруха в

невістці душі не чує. I та любов'ю, та широю, відповідає. Поспішає вона знову до знахара, кидається до ніг його зі слізами.

— Дідуся, благаю тебе. Адже ти все можеш. Дай протиотруту. Надто багато чаю заварила я свекруси своїй. Помре. А вона ж матір'ю дбайливою мені стала.

— Мила моя, заспокойся. Я дав тобі ароматні трави, з яких ти варила для свекрухи смачний та корисний чай. Отрута була у твоєму серці, але з Божою допомогою ти її позбулася.

<https://pritchi.ru>

Мені було вісімнадцять років. Одного вечора після роботи я повертаєсь додому та побачив: стоять мої знайомі. Я з ними привітався, і один із них мені сказав:

— Чому ти мені подаєш лише одну руку? Я хочу, щоб ти мені дав і другу руку.

У мені зіграла гордість, і я відповів:

— Ти хто ти такий, щоб я тобі давав другу руку?

На це він сказав:

— Ходімо, поспілкуємося.

У результаті ми побилися, але нас швидко розняли.

Цього ж вечора я вирішив прогулятися перед сном. Було вже пізно. Я знову побачив цю компанію та подумав, що треба підійти та помиритися з ними: ми живемо в одному районі, часто бачимося. Як би не було чого.

Я підійшов і сказав:

— Друзі, давайте не будемо сваритися, давайте помиримося.

Вони відповіли:

— Ну присядь тоді.

Я сів, ми почали розмовляти. Хлопець, з яким я бився, сказав:

— Я зараз підійду, — і відійшов убік.

Раптом я чую, хтось біжить. Було дуже темно. Я запитав:

— Хто це біжить? Куди він пішов?

І тут хлопці різко вмикають ліхтарик і світять мені у вічі. А той хлопець із розбитим копнуном мене в обличчя з усієї сили. Я відлетів. Звичайно, я спробував підвистися, щоб захиститися, але вони почали мене бити й по голові, і по всьому тілі, а потім втекли.

Я пам'ятаю лише, як повз до свого будинку (приблизно п'ятдесят метрів). Весь у крові, ледве відчинив двері та

знепритомнів. Прийшов до сили, збирав хлопців, з якими це зроблю. Я дуже ненавидів тих людей.

Перша думка — помститися, зробити все можливе, щоб із цією людиною сталося те саме, що й зі мною.

Мінule понад місяць. Настав день, коли я мав здійснити свій план. Перед цим чомусь подумав: *А чи не розгорнути мені Слово*

чинили. Але, прочитавши слова Ісуса, я відчув себе ліцепріором, тому що з десяти років я ходжу до церкви та завжди думав, що зможу вибачити завдану мені образу. Лише тепер я зрозумів, що означає ненавидіти ворога.

тель — Ісус Христос, Який так само постраждав від людей, як і я. Але Він просив прощення у Свого Батька за них.

Я впав навколошки. Я молився що-небудь, адже я не міг їх пробачити. Я говорив чесно:

— Я їх ненавиджу. Я хочу зробити з ними те саме.

Усю ніч я це вимовляв Ісусові. Насамкінець я навіть не зрозумів, як заснув.

Прокинувся я зі свободою в серці! Прости! Так стало легко — легко дихати, легко жити. Я пішов до своїх друзів і сказав їм, що пробачив, ми нічого не робитимемо. Звичайно, вони обурювалися:

— Ти нормальній? Як ти вибачив? Ну хоча б давай поговоримо, хоча б трошки їх покараемо.

— Друзі, я прощаю, — відповів я.

Якщо ти пробачаєш, ти вже нічого не мусиш мати проти кривдника. Після цього я побачив тих хлопців. Я зрозумів, що Ісус ніби взяв хворобу, яка була в мене всеціліні, і вирвав її. Ми привіталися, вони були здивовані, що я дивлюся на них без ненависті. І вони з такою повагою почали до мене ставитися! А з моїх друзів двоє повірили в Ісуса Христа.

Друзі, якщо хтось вас образив і вам важко пробачити, прочитайте в Біблії вірш **Матвія 5:44**, моліть Ісуса Христа, щоб Він допоміг вам пробачити. Розкажіть Йому все. І я впевнений: якщо Бог допоміг мені пробачити злочин, Він допоможе й вам. Ісус любить вас. Він також любить і тих, кого ми ненавидимо.

Анатолій ГОЛОВІЗІН,
<https://proekt7d.ru>

VENDETTA СКАСОВУСТЬЯ?

Батьки хотіли одразу їхати до поліції із заявою, але я сказав, що ми розберемося самі, бо, якби справу передали до поліції, я не зміг би помиритися. Батьки вмовляли, і тоді, оскільки моя мама вірить у Бога, я почав тиснути на неї:

— Мамо, але ж Христос нас учить прощати, давай пробачимо!

Мама дуже здивувалася та зрадила.

Я не міг спати, усе планував, як помиритися. Потроху відновлювався, збирав

Боже? Я розгортаю Біблію та читаю: *Ви чули, що сказано: «Люби свого біжнього, і ненавидь свого ворога».* Мене це втішило. Але тут я прочитав слова Христа в такому тексті: *А Я вам кажу: Любіть ворогів своїх, благословляйте тих, хто вас проклинає, творіть добро тим, хто не навидить вас, і моліться за тих, хто вас переслідує...* (Матвія 5:43–44).

Друзі, якби не Христос, а хтось інший мені це радив, я б сказав: *З тобою так не*

Зрозумів, що означає не пробачати. Я почав молитися. Мені здалося, що Ісус каже мені: *Зі Мною так само чинили, і Мене гнали, і Мене били.* Я згадав, що Ісус Христос на хресті просив Небесного Батька: *...відпусти їм, — бо не знають, що чинять вони!* (Луки 23:34).

До мене прийшло усвідомлення: люди, які зі мною так вчинили, зробили це, бо не знають, що так не можна чинити. Їх ніхто цього не навчив. А мій Учи-

Три зміни, які приносить зустріч з Ісусом у життя людини

Часом нам здається, що ми перебуваємо в безнадійному стані та ніщо не здатне змінити наше життя на краще. Однак Бог має силу внести зміни як у наше власне життя, так і в обставини, у яких ми опинилися.

Розглянемо три радикальні перетворення, які відбуваються під час особистої зустрічі з Ісусом на прикладі історії з Нової Завіту про одержимого, у якому сидів цілий легіон бісів (легіон — 6000 воїнів).

І на другий бік моря вони прибули, до землі Гадаринської. І як вийшов Він із човна, то зараз Іого перестрів чоловік із могильних печер, що мав духа нечистого. Він мешкання мав у гробах, і ніхто й ланцюгами зв'язати не міг його, бо часто кайданами та ланцюгами в'язали його, але він розривав ланцюги та кайдани торощив, — і ніхто не міг угамувати його. І він повсякчас перебував день і ніч у гробах та в горах, — і кричав, і бився об каміння. А коли він Ісуса побачив здалека, то прибіг, і вклонився Йому, і закричав гучним голосом, кажучи: «Що до мене Тобі, Ісусе, Сину Бога Всешильного? Богом Тебе заклинаю, — не муч Ти мене!» Біс сказав Він Йому: «Вийди, душі нечистий, із людини!» <...> І прийшли до Ісуса й побачили, що той біснував, що мав легіон, убраний сидів, і при умі, — і полягались вони (Марка 5:1–8, 15).

ВІД ХАОСУ — ДО СПОКОЮ

Перше: він спокійно сидить біля ніг Ісуса. До зустрічі з Ісусом ця людина не знала спокою ні вдень, ні вночі. Страшно уявити, що в нього творилося всередині,

як його мучили жорсткі демони та чи була в його житті хоч якесь надія. Але Ісус приходить у його життя та заспокоює бурю, як напередодні вночі Він заспокоїв штурм на морі. Тепер його наповнене миром, внутрішній біль і старі тривоги залишили

вінання про те життя з Богом, яке людина втратила ще в саду Едема.

Однак Ісус прийшов примирити людину з Богом і подарувати нам нове життя в послуху та єднанні з Ним. Покріття настої біснуватого говорить про те, що Ісус звільнив його від демонічної влади й дав шанс прожити зовсім інше життя.

ВІД БОЖЕВІЛЛЯ — ДО РОЗВАЖЛИВОСТІ

Третє: до нього повернувся здоровий глупд. Цілена життя, внутрішній мир — щоб усе це нікуди не пропало, людина потребує оновлення своїх життєвих понять. Хто знає, що привело цього бідолаху до такої сумної долі? Цілком можливо, що злі сили здобули над ним таку владу, бо він чинив безрозсудно. Здоровий розум — це вміння відрізняти добро від зла, добре від поганого, що, безсумнівно, допоможе нам уникнути непоправних помилок у житті.

Варто додати, що Ісус зробив ще одну зміну в житті цієї людини. Господь надав йому честь стати першим місіонером, який вирушив у рідні краї та розповідав людям, які його знали, про те, які дивні зміни зробив Бог у його житті.

Якщо і є стан, який можна назвати повним дном, це якраз про цього одержимого. Але для Ісуса немає безнадійних ситуацій. Потрібна лише особиста зустріч із Ним і віра в силу Бога робити неможливе.

Юрій ДЕНИСОВ, <https://proekt7d.ru>

його. Наш Господь сильний утихомирити будь-який хаос і принести умиротворення в наше життя.

ВІД ОДЕРЖИМОСТІ — ДО СВОБОДИ

Друге: Ісус дав Йому одежду. До зустрічі з Ісусом ця людина не носила жодного одягу. Ця деталь нагадує нам про те, як Адам і Єва побачили себе голими в той час, коли пережили духовну смерть. До речі, ця людина мешкала в могильних печерах, наче живий мертвий. Нагота, якою всі соромимося, — постійне нагаду-

вання про те життя з Богом, яке людина втратила ще в саду Едема.

Однак Ісус прийшов примирити людину з Богом і подарувати нам нове життя в послуху та єднанні з Ним. Покріття настої біснуватого говорить про те, що Ісус звільнив його від демонічної влади й дав шанс прожити зовсім інше життя.

ВІД БОЖЕВІЛЛЯ — ДО РОЗВАЖЛИВОСТІ

Третє: до нього повернувся здоровий глупд. Цілена життя, внутрішній мир — щоб усе це нікуди не пропало, людина потребує оновлення своїх життєвих понять. Хто знає, що привело цього бідолаху до такої сумної долі? Цілком можливо, що злі сили здобули над ним таку владу, бо він чинив безрозсудно. Здоровий розум — це вміння відрізняти добро від зла, добре від поганого, що, безсумнівно, допоможе нам уникнути непоправних помилок у житті.

Якщо і є стан, який можна назвати повним дном, це якраз про цього одержимого. Але для Ісуса немає безнадійних ситуацій. Потрібна лише особиста зустріч із Ним і віра в силу Бога робити неможливе.

ПРИЧА

Одного разу до храму під час служби зайшов парубок великої статури, на обличчі якого було видно недобре наміри. Він пройшов уперед усіх, сів на лавку й, розвалившись, почав лузати насіння та голосно ла-

Хуліган у храмі

яється. Ішла проповідь, за кафедрою стояв священник. Хлопець перебивав його, глумився над словами, кидав у нього лушпиння від насіння. Потім голосно сміявся з хору, коли заспівали псалми. Ніхто йому нічого не казав. Служба йшла свою чергою. А коли служба закінчилася, до нього підійшла бабуся з вінником і сказала:

— Дозволь, синочку, я підмету навколо тебе.

Хлопець після цих слів раптово заплакав і вибіг. Наступного дня він повернувся до церкви та покаявся.

<https://pritchi.ru>

ВАШІ ЛИСТИ

Дорога редакція газети «В'язень», щиро вітаю вас любов'ю Господа нашого Ісуса Христа! Мир вам!

Мені зрідка потрапляє до рук ваша газета «В'язень», але я завжди її прочитую повністю. Мені вона дуже подобається. Якщо ви маєте можливість, прошу її мені завжди висилати. Буду вам дуже вдячний. Сьогодні у мене, на жаль, немає можливості допомогти вам фінансово, але розраховую, що надалі з'явиться така можливість. З Божою допомогою все можливе. Також прошу вас розмістити мої дані у вашій рубриці, присвяченій пошуку духовного спілкування з братами та сестрами. А ще хочу висловити ширу подяку всім працівникам газети «В'язень», та й усім братам і сестрам, хто працює на ниві Божій. Нехай благодать і милість Господа Христа перебуває з усіма вами!

Ігор ЮХИМЕНКО,

ТВК-100, ДУ, вул. Харківська, 3, с. Темнівка, Харківський р-н, Харківська обл., Україна, 62493.

Покаяння — це друге народження

Христос воскрес! Воістину воскрес!

Вітаю тебе, дорогий брате Ігорю, а також усіх трудівників на ниві Божій, усіх братів і сестер, що люблять нашого Господа! Вітаю всіх із Великоднем, зі Світлим Воскресінням Христовим! Широ бажаю всім багатих Божих благословень, доброго здоров'я та, звичайно ж, щастя!

Минуло вже понад дві тисячі років, а радість від цієї події тільки посилюється! Адже Бог любить нас так само сильно, як і раніше! І жертва Сина Його Ісуса Христа так само може спасти нас від пекла нині, як і раніше! Ісус Христос помер на Голгофі за наші гріхи та воскрес для нашого виправдання. Він прощає всі наші гріхи, які б важкі вони не були! Нам необхідно лише усвідомити, що ми грішники, покаятися в наших гріях і прийняти доброту не лише про себе, а і про інших.

радість спасіння дарує мир та спокій нашим серцям. Ми Його діти, тому радімо цьому вічно.

Хочеться всім побажати радості! Радості в тому, що ми пізвали Господа, що ми куплені дорогою ціною — ціною Його пролитої Крові, що Ісус Христос узяв на себе наші гріхи та подарував нам вічне життя. Це не порівняти з жодним земним подарунком. Опінімо ж подвиг Христа та намагатимемося жити свято. Нехай на серці в нас завжди буде мир та доброчільство до всіх. Діліться з людьми навколо вас Словом Божим, і Господь віддасть вам сторицею. Ті, хто вірує в Ісуса Христа, мають бути щасливими та дякувати Богові за кожен дарований день. Слово Боже закликає нас бути благочестивими та вдячними, намагатися робити людям, хто нас оточує, добро, допомагати, дбати не лише про себе, а і про інших.

Також хочу нагадати всім, що без віри догодити Богові неможливо. Потрібно, щоб людина вірила, що Бог її любить, причому так сильно, що віддав Сина Свого однорідного за гріхи всіх людей, щоб вони не загинули, але мали вічне життя. Потрібно лише повірити, усвідомити, що ти грішник, покаятися у своїх гріях, залишити їх на голгофському хресті, де помер за гріхи всього світу Ісус Христос і пролив Свою безневинну кров. Кров Сина Божого очищає нас від усякого гріха.

Покаяння... Який це невимовний момент у житті людини! Це друге народження. Людина дістає звільнення від гріхів, і її ім'я записується на небесах. У серці селиться невимовна радість: ти прощений, ти спасений і будеш вічно перебувати з Богом на небесах. Дуже шокодо, що багато людей, навіть ті, хто поруч із нами, не бажають прийняти Бога в серці.

Бажаю всім Божих благословень!

жають прийняти Бога в серці.

Ніхто більшої любови не має над ти, як хто свою душу поклав би за друзів своїх. Ви друзі Мої, якщо чините все, що Я вам заповіду (Ів. 15:13–14).

Це слова Ісуса Христа! Це Він поклав своє життя за нас! І Він хоче, щоб ми були Його друзями! Слава Господу, що ми серед Його друзів! Що нам потрібно? Виконувати те, що Він нам наказав. Чи тяжко це? Ні, якщо ми Його любимо! Але ми маємо знати, що Він нам наказав: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душою своєю, і всією своею думкою». Це найбільша й найперша заповідь. А друга однакова з нею: «Люби свого близьнього, як самого себе» (Мт. 22:37–39).

Бажаю всім Божих благословень!

З молитвою за вас

Михайло КУТАЙ, Білорусь

а ось завдяки випробуванням моя віра зросла. Однак насамперед це сталося завдяки багатьом братам і сестрам у Христі, таким як В. П. Єгорова з Луцька, сім'я Єршових із Гомеля, І. С. Зенькович та І. В. Шунякова з Мінська. Цим людям я хочу висловити окремо свою вдячність і подяку за їхні труди та опікування над мною, підтримання й допомогу.

Про вашу газету я дізнався у 2017 році, у мене тоді був тяжкий період. Я намагався вплинути на перегляд моєї справи і навіть позбавив себе здоров'я заради цього. Але суть не в цьому.

Коли мені до рук потрапила ваша газета, в одній зі статей я прочитав, як у смітнику знайшли хлопчика. Я задумався: хоч я й був небажаною дитиною, я все ж таки жив. І незважаючи на всі мої гріхи, я обраний Богом. І це диво! Я дуже хотів б отримувати газету «В'язень» регулярно. Мені хотілося б познайомитися з багатьма братами й сестрами в Христі та листуватися.

Бажаю всім міцного здоров'я. Нехай Господь прославиться через ваші добре діла! Будьте благословенні. Дякуємо за вашу газету та за вашу працю.

Іван СЕВЕРИНЕЦь,
ІК-20, отряд 8, бр. 82, Михалковский с/с, 70, Мозырский
р-н, Гомельская обл., Беларусь, 247755.

Людська та Божественна справедливість

Часто старця Паїсія питали, що таке справедливість? Як чинити справедливість? Батько Паїсій говорив:

— Є справедливість людська, а є Божественна справедливість.

— А що таке Божественна справедливість? — питали його.

Тоді старець наводив такий приклад:

— Уяви, що людина

прийшла в гості до друга, і всі.

в них було десять слив.

Один із них з'їв вісім, а

другому дісталося дві. Це

справедливо?

— Ні, — дружно відповіли всі, — це несправедливо!

Отець Паїсій проводжував:

— Тоді так. Двоє друзів мали десять слив. Вони поділили їх порівну та з'їли. Це справедливо?

— Так, справедливо! — сказали

ведливість Божественна!

Уявіть, що один із друзів, які мали десять слив, здогадавшись, що інший дуже любить сливи, сказав:

«Будь другом, з'їж ці сливи, я їх не дуже люблю. До того ж у мене від них болить живіт! А я можу з'їсти лише одну».

Віддай іншому те, що він хоче, а не половину. Віддай йому гарне, а собі залиши погане. У цьому й буде Божественна справедливість, — підсумував старець.

<https://pritchi.ru>

ВІРЯНИН МАЄ ХРЕСТИТИСЯ

Я не розумію, звідки взялося поняття, що хрещення має спасення дію. Хоч би на Писання хтось покликався. Звичайно, якщо людина нехтує виконанням волі Божої про хрещення, цим вона відлучає себе від Бога. Адже навіть Сам Господь Ісус хрестився, щоб ...виповнити усю праведність (Мт. 3:15). Той, хто ігнорує хрещення, не вірує. Я знаю з Нового Завіту, що вірян хрестять.

З промови апостола Петра в день П'ятдесятниці досить ясно, що спочатку йде покаяння (Дії 2:38).

Той, хто покаявся, уже вірує. Адже він кається перед Ісусом, у Якого повірив. Ісус розпочинав Свою діяльність на землі із заклику: *Покайтесь, і віруйте в Євангелію!* (Мк. 1:15). А той, хто вірує, робить наступний крок віри — хреститься, тобто укладає завіт із Богом. Тому що хрещення є обіцянка Богу доброї совіті (1 Петр. 3:21). Цю дію можна порівняти з армійською присягою. Адже поки призовник не склав присягу, він і солдатом не вважається, йому навіть зброю не довіряють. А присягу свідомо приймають, і кожен читає її вголос. Ось так і кожен вірянин свідомо приймає хрещення та обіцяє бути вірним Богові. І якщо вірянин дотримається своєї обіцянки, він дістане спасіння від вічного пекла. І все це за умови віри у воскреслого Ісуса (Рим. 6:4). Але насамперед віра, а потім хрещення. А Пилип відказав: «Якщо віруєш із повного серця свого, то можна [хреститися]». А той (евнух) відповів і скав: «Я вірюю, що Ісус Христос — то Син Божий!» (Дії 8:37).

Підб'ємо підсумки.

1. За допомогою покаяння людина починає вірити в Ісуса.

2. Вірянин хреститься.

3. Хрестення — добровільна, усвідомлена обіцянка вірянина вірно служити Ісусу.

Знаю, що нині навіть у деяких в'язницях колишнього СРСР дозволено здійснювати хрещення. О, звичайно, якщо хтось хрещення опустив до поняття *купання*, то, зрозуміло, тут немає віри. Тому, хто не вірує, немає потреби лізти у воду, адже хрещення — обіцяння Богу зберігати свою віру та вірність до кінця життя. (Доповімо, що немовлята не здатні ні вірити, ні обіцяти. І про це не сперечаються, бо, спираючись на весь Новий Завіт, ми не знайдемо рекомендації хрестити немовлят.)

А до спасіння тільки одні рейки, одна брама та один шлях — Ісус Христос. І жодні високі моральні цінності та характер людини не можуть бути ціннішими за святу Кров Ісуса Христа, пролиту на хресті за всіх грішників, що каються.

Він тілом Своїм Сам підніс гріхи наші на дерево (на хрест), щоб ми вмерли для гріхів та для праведності жили; Його «ранами ви вздоровилися» [від гріхів] (1 Петр. 2:24).

Михайло РОМАНОВИЧ, США.

ПИТАННЯ-ВІДГОВІД

Чи є гріхом сни гріховного змісту?

Що таке сон? Сон є прояв мозкової діяльності організму. Сон — візуальна інтерпретація подій та думок індивідуума. Найчастіше людина себе уві сні не контролює. Ми просто не в змозі контролювати події, що відбуваються в наших снах, та їхніх персонажів. Можливо, комусь у деяких випадках вдається їх контролювати, але, як правило, ми здебільшого цього робити не можемо.

З одного боку, сни гріховного змісту можна вважати гріхом. Адже якщо сон прирівнюється до думок, а гріховні думки — гріх, то гріховні сни також гріх.

З іншого боку, вони не є гріхом. Ісус сказав у **Матвія 5:28**: *А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм.* Зауважте, що тут йдеться не про сни, а про думки, що відвідують людину наяву. Гріх — це провина, що чиниться людиною свідомо, тоді

як сон — діяльність нашої підсвідомості. А, як відомо, на нашу підсвідомість може впливати безліч речей: телебачення, оточення та навіть сатана, одним з улюблених нападів якого є навіювання людині чужих її ідей, так щоб людина прийняла їх за власні думки й почути.

Крім того, не треба забувати про те, що вміст деяких снив може бути зумовлений не тільки психічною та духовною діяльністю організму, але фізіологічними чинниками, наприклад нездужаннями, хворобами, різноманітними фізіологічними потребами або розладами. І поки конкретна причина не буде виявлена та усунена, сни, спричинені нею, можуть неодноразово повторюватися.

Питання про те, чи є гріхом провіна, скосна уві сні, складне та суперечливе. Не треба забувати про те,

що сни є прояв свідомих і підсвідомих бажань серця. Отже, ми можемо багато дізнатися про себе, спостерігаючи за своїми снами. Можливо, Господь використовує сни, щоб показати нам, що з нами не все гаразд. Так, у людини, яка свідомо живе в гріху, сни гріховного змісту, швидше за все, будуть не чим іншим, як віддзеркаленням його гріховного способу життя.

Хай там що, Господь зі сторінок Святого Письма попереджає: *Бо марнота в численності снив, як і в многості слів, але ти бійся Бога!* (**Екклезіаст 5:6**). Отже, Господь вважає сни чимось марним, даремним, некорисним. Але водночас Він заликає нас бути богобоязливими людьми: *...але ти бійся Бога!* Якщо ми намагатимемося жити та чинити побожно, то наші сни будуть віддзеркаленням наших богобоязливих прагнень і благочестивого жит-

тя в Христі. Навіть більше, ми впевнені, що з допомогою Господа цілком можливо навчитися контролювати не лише власні слова та думки, а й навіть сни: **2 Коринтіан 10:4-6** — *...зброя бо нашого воювання не тілесна, але міцна Богом на зруйнування твердинь, — ми руйнуємо за думи, і всяке винесення, що підіймається проти пізнання Бога, і полонимо всяке знання на послух Христові, і покарати ми готові всякий непослух, коли здійсниться послух ваш.*

Зверніть увагу на вислів *полонимо всяке знання на послух Христові.* Як християни, ми покликані полонити всі наші думки на послух Христові. Отже, полоніть свої думки та сни на послух Христові. Якщо ви намагаєтесь це робити, але вас однаково переслідують гріховні сни, просіть Господа звільнити та захистити від таких снив. Він обов'язково це зробить.

<http://www.cogmtl.net/Qa>

ХРИСТИЯНСЬКІ НОВИНИ

«Боже шунтування». Пастор Артур Симонян після операції розповів про чудо, яке його врятувало

і, замість того щоб сказати: «Купи мені “Конкор”, я сказав: «Купи мені “Кардіомагніл”. «Кардіомагніл» розріджує кров, а я вранці вже приймав цей препарат.

Тож приніс він мені ліки, я випив дві таблетки, посидів трохи та поїхав додому. У дома я зателефонував лікарю, моєму дуже хорошому другу, він фахівець із серця. Почувши мої симптоми, він відповів, що це дуже погано. Зранку я приїхав до нього, він почав перевіряти мое серце, зробив рентген. І він сказав: «Я тебе не відпущу, доки не поставлю зонд і не прозондую тебе, щоб переконатися, що все нормально».

І коли він поставив зонд, то побачив, що всі мої судини повністю забиті, не працюють. Результатом цього мав стати великий інфаркт, і мене взагалі могло не бути сьогодні. І він сказав: «Сталося Боже диво: кров у критичний момент якось знайшла шлях і почала забезпецьвати серце. Ми називаемо це Божим шунтуванням, таке раз на десять років можна зустріти».

Тоді я розповів йому про свою помилку з «Кардіомагнілом». Він сказав: «Це тобі й допомогло, завдяки цьому кров стала не такою густою та почала живити серце».

Лікар одразу запропонував операцію, і я погодився, бо, якби Господеві треба було мене забрати, тоді це Боже шунтування не відкрилося б. А коли вже Господь зберіг мені життя, значить, її операція добре пройде.

Кажуть, що це одна з найскладніших операцій: коли тобі відключують мозок, сер-

це, нирки, печінку — і на томість машина дихає. Але все пройшло добре.

Після операції дві доби я був у реанімації та ще чотири дні в лікарні. Потім лікар мені сказав: «Ти за чотири дні демонструеш таке успішне відновлення, яке люди зазвичай проходять за два-три тижні». І мене відпустили додому.

Тож зараз я вдома. А до цього я мав летіти до США, бо мої батьки були там у шпиталі з COVID-19 під вентиляцією легень. І лікарі сказали, що якби я полетів до Америки, то в тому літаку міг би я залишився.

Я мав би летіти, але моя дружина дісталася одкровення, що мені не треба летіти, і я послухався. І для мене це ще одне диво: я не піддався емоціям і не полетів.

<https://inlight.news>

Старший пастор церкви «Слово життя» (Вірменія) Артур Симонян розповів про те, як мало не закінчив свое життя внаслідок заткнення судин. Лише чудо Боже врятувало його від смерті.

Пастор Артур Симонян розповів про те, що сталося на своїй офіційній сторінці в Instagram. У відеоролику, який трає трохи більше ніж дванадцять хвилин, слухуватель поділився тим, якими дивами Бог уbezпечив його від передчасної смерті. Рекомендуємо його подивитися.

— Це почалося кілька тижнів тому, коли я був у Лівані та відчував біль, печіння в грудях. Пізніше в Еревані ми вийшли пройтися після конференції, і на дірзі мені стало погано.

Зі мною був адміністратор, і я попросив його купити ліки, але переплутав

«Я плачу, бо всім серцем відчуваю, що живу вашими молитвами...»**Жінка повернулася до життя після двох місяців реанімації**

Тридцять восьмирічна Джейонг Лі, яка боролася з COVID-19 у відділенні інтенсивної терапії більш як два місяці, дякує Богові та розповідає, що жива лише завдяки молитвам християн:

— Я плачу, бо всім серцем відчуваю, що живу вашими молитвами. Твій погляд на багато речей у житті змінюється, коли думаєш: «Який великий подарунок — дихати!»

Лі заразилася коронавірусом на пізніх термінах вагітності та народила сина. Щоб запобігти перехресній інфекції, новонародженого ізолявави від матері відразу після народження.

Проте стан жінки різко погіршився, організм втратив будь-яку здатність боротися зі смертельним вірусом. Її чоловікові прямо сказали: треба готовуватися до гіршого результату, оскільки її легені відмовили. Через півтора тижні після народження сина Лі була екстремно переведена в реанімацію, введена в кому та підключена до апарату штучної вентиляції легень.

Однак після тижня штучної вентиляції її легені й далі slabshashi, оскільки вона страждала від важкої дихальної недостатності. Жінку перевели до лікарні Charité у Берліні, де під'єднали до

апарату екстракорпоральної мембральної оксигенації (ЕКМО), який перекачує та насичує киснем кров поза тілом, даючи змогу серцю та легким відпочивати.

Весь цей час Лі підтримували її друзі та парафіяни церкви. Вони організували постійне молитовне підтримання, постягались та цілодобово молячись про її одужання весь час, поки вона залишалася в комі.

Через місяць після переведення в реанімацію Джейонг Лі прийшла до тямі, але була ще занадто slab-

ка, щоб говорити або дихати самостійно, залишаючись на підтриманні апарату ЕКМО.

Лі відключили від апарату після сорока восьми днів у критичному стані. З того часу вона повільно вчилася з самостійно дихати з кисневим підтриманням.

Через сімдесят п'ять днів після пологів жінка, нарешті, змогла вперше взяти свого новонародженого сина на руки.

— Я така вдячна медич-

ному персоналу лікарні Charité за турботу про мене. Я розповіла лікарям, що мої друзі молилися про мое зцілення, а також за лікарів, які мене лікували, і медики засвідчили, що молитви були успішними, — сказала Лі.

Протягом місяців боротьби за життя у відділенні інтенсивної терапії, а точніше сімдесят семи днів, лікарі та медсестри називали її зіркою у відділенні та дивом.

— Я відчуваю, що була в темній та глибокій долині, але, нарешті, вийшла звідти завдяки силі Божій та вашим

молитвам, — сказала жінка у свою зверненні до парафіян церкви. — Я була шокована, коли дізналася, що багато членів церкви та навіть люди, з якими я не знайома, молилися за мене. Я плачу, бо всім серцем відчуваю, що живу вашими молитвами.

Твій погляд на багато речей у житті змінюється, коли думаєш: «Який великий подарунок — дихати!» Я не розуміла, наскільки мала бути вдячна лише за це. Тепер мені дано другий шанс. Мое життя більше не мое, воно належить Христові.

Лі розповіла про жахливий фізичний біль під час її випробування. Коли дренажна трубка для легень, яка була встановлена через ребра, заблокувалася, на неї звалився сильний біль.

— Я змогла глибоко замислитися над стражданнями Ісуса, коли він був розп'ятий та повішений на хресті за наші гріхи. Тому, незважаючи на величезний біль, я виявила, що ще більше вдячна Христу за все, що Він переніс заради мене.

Сьогодні я тут із милості нашого Господа та відчуваю, що ніби відновлена заново, але не моїми зусиллями, а любов'ю та молитвами інших. Щиро дякую за ваші молитви, це те, що пронесло мене через цю долину.

За матеріалами Christian Today, <https://inlight.news>

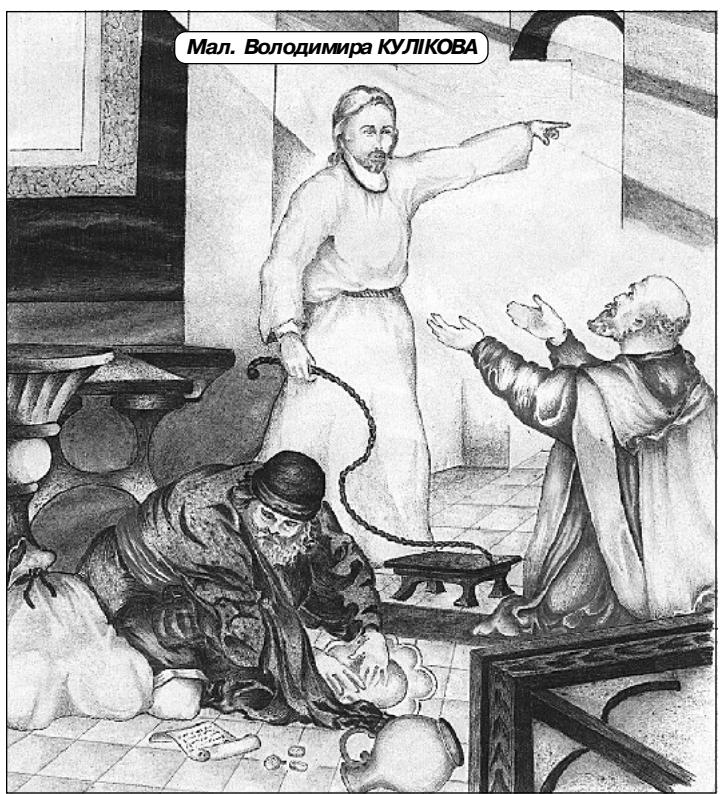
**Що мається на увазі під словами
відмовитися від Бога, не прийняти Бога?
У якому разі можна вважати,
що душу врятувати не вдається?**

Відмовитися від Бога — значить відмовитися вірити в Бога, не погоджуватися з Його Словом (Біблією) та не слухатися Його вчення, викладеного в Біблії, не вірити в те, що Бог прийшов на землю в людському образі, щоб Своєю смертю на хресті заплатити за твої гріхи й воскреснути для твого вправдання та дати тобі вічне життя в раю.

Не прийняти Бога — це коли ти чув викладені вище факти, але свідомо відкинув їх і відмовився в це вірити.

Не примиритися з Богом. Людина від народження перебуває в стані ворожнечі зі своїм Творцем. У Біблії це описано так: *...бо то тільки переступи ваши відділювали вас від вашого Бога, і ваши провини ховали обличя Його від вас, щоб Він не почув... (Ісаїя 59:2)*.

Щоб примиритися з Богом, необхідно **визнати себе грішником**, який гідний пекла і якому Господь Бог пропонує помилування (амністію), якщо він вірою визнає, що Бог помер на хресті за його гріхи. Якщо людина в це вірить та із серцем, сповненим покаяння, звертається до Бога з проханням про прощення, то Бог прощає її гріх, дарує мир і називає її Божою дитиною: *Івана 1:12-13 — А всім, що Його прийняли, їм владу дало дітьми Божими стати, тим, що вірять у Імення Його, що не з крові, ані з пожадливості тіла, ані з пожадливості мужа, але народились від Бога.*

Той, хто примирився з Богом, знаходить вищий від усіякого розуму внутрішній мир і спокій: *Філіпп'ян 4:7 — І мир Божий, що вищий від усіякого розуму, хай береже серця ваши та ваши думки у Христі Ісусі; 2 Солунян 3:16 — А Сам Господь миру нехай завжди дасть вам мир усіким способом. Цей мир, який Господь дарує в серці прощеному грішнику, є свідченням миру з Богом.*

І насамкінець відповідь на запитання **У якому разі можна вважати, що душу врятувати не вдається?**

Душу не вдається врятувати, якщо вона свідомо відмовиться прийняти Божий дар спасіння та відкине Ісуса Христа як Бога та Спасителя. Але поки душа жива, є надія, що людина передумає та звернеться з проханням про прощення до свого великого й милостивого Творця.

**Шукаємо
духовного
спілкування
з християнами**

ЮХІМЕНКО Ігор Євгенович, ТВК-100, ДУ, вул. Харківська, 3, с. Темнівка, Харківський р-н, Харківська обл., Україна, 62493.

ЦЕГЕЛЬНИК Павло Вадимович, адреса та сама.

СЕВЕРИНЕЦь Іван Вікторович, ІК-20, отряд 8, бр. 82, Михалковський с/с, 70, Мозирський р-н, Гомельська обл., Білорусь, 247755.

Чи є вульгарні думки гріхом?

Що таке вульгарність? Словник української мови в 11 томах дає таке визначення: **Вульгарний** — який відрізняється від інших грубістю, непристойністю. Вульгарність асоціюється з розпустою, порушенням етикету, моральних норм, норм пристойності, а також з образом почуттів та аморальними думками.

Ісус, розкриваючи глибинний сенс Закону Божого та десяти заповідей, проголосив: **Матвія 5:21-22 — Ви чули, що було стародавнім наказане: «Не вбивай, а хто вб'є, підпадає він судові». А Я вам кажу, що кожен, хто гнівається на брата свого, підпадає вже судові. А хто скаже на брата свого: «крака», підпадає верховному судові, а хто скаже «дурний», підпадає геєнні огненні;**

Матвія 5:27-28 — Ви чули, що сказали: «Не чини перелюбю». А Я вам кажу, що кожен, хто на жінку подивиться із пожадливістю, той уже вчинив із нею перелюб у серці своїм.

З цих слів Ісуса видно, що в очах Бога деякі наши думки — гріх. Які ж думки Бог вважає гріхом, а які — ні? Будь-яка думка, що чинить опір моралі Божого Закону, є гріх.

Галатів 5:19-23 — Учинки тіла явні, то є: перелюб, нечистість, розпуста, ідолослужження, чари, ворожнечі, сварка, заздрість, гнів, суперечки, незгоди, ересі, завидка, п'янство, гулянки й подібне до цього. Я про це попереджу вас, як і попереджав був, що хто чинить таке, не вспадає вони Царства Божого! А плід Духа: любов, радість мир, довготерпнія, лагідність, добре, вірність, тихість, здергливість: — Закону нема на таких!

Порівняйте вчинки плоті з плодами Духа та ви помітите, що список учинків плоті не обмежується лише діями. Виявляється, учинки плоті у своїй основі мають гріховні помисли: нечисті та непотрібні думки, ворожа налаштованість, заздрість, гнів, спокуси, еретичне вчення, ненависть тощо. До них входять і вульгарні думки.

Крім того, Слово Боже вчить, що все, що відбувається не за вірою, і все, в основі чого немає віри, є гріх: **Римлян 14:23 — ...що не від віри, те гріх.** В основі вульгарних думок немає та не може бути віри в Господа Ісуса Христа, який пожертвував Своїм життям за наші гріхи.

Та й саме слово **вульгарність** уже свідчить про себе, тому що все вульгарне асоціюється з низькою мораллю або браком моралі взагалі. Якщо ж порівняти людину та Господа Бога, то в порівнянні з Божою святістю та з Божим Словом усі наші думки є вульгарні та аморальні. Саме тому Господь закликає нас не жити за зразком, який ми бачимо в грішному світі, а перетворюватися оновленням розуму за таким образом та прикладом, який нам дано в Біблії: *...і не стосуйтесь до віку цього, але перемініться відновою вашого розуму, щоб пізнати вам, що то є воля Божа, — добро, приемність та досконалість (Римлян 12:2).*

Чи є секс гріхом?

Багато хто помилково вважає, що секс — первородний гріх. Але це не так. У першому розділі Буття описується історія створення людини. У ній розповідається таке: *I Бог на Свій образ людину створив, на образ Божий її Він створив, як чоловіка та жінку створив їх. I благословив їх Бог, і сказав Бог до них: «Плодіться й розмножуйтесь, і наповнюйте землю, оволодійте нею, і пануйте над морськими рибами, і над пташеством небесним, і над кожним плаваючим живим на землі!» (Буття 1:27-28).*

Зверніть увагу, Господь сказав людям, щоб вони плодилися та розмножувалися, наповнюючи землю. Це був не просто наказ Господа, а Його благословення. Отже, секс є Божий дар людині, а вірніше — сім'ї. Секс між подружжям гріхом не є. Однак секс поза шлюбом Господь назвав розпустою та перелюбством, що є гріх і порушення сьомої заповіді Закону Божого.

<http://www.cogmtl.net/Qa>

**УВ'ЯЗНЕНОМУ
НА ЗАМІТКУ**
**Християнські
реабілітаційні
центри**

Любі друзі! Повідомляємо вам адреси реабілітаційних центрів для людей, які увірвали в місцях позбавлення волі. Хай благословить вас Бог!

УКРАЇНА

Київська обл., Макарівський район.
Телефони: +380 99 631-22-00, +380 96 010-11-01, +380 73 073-22-24.

Донецька обл., м. Слов'янськ, пров. Зірковий, 72, 84111. Християнський реабілітаційний центр церкви «Нове життя». Тел.: +380 50 819-69-33.

Донецька обл., м. Краматорськ, смт Ясногірка, вул. Петровського, 1л, 84391. Реабілітаційний центр для тих, хто звільняється з місць позбавлення волі, «Хліб насущний». Тел.: +380 66 069-05-00.

Запоріжжя, вул. Добровольчих батальйонів, 67а. Християнський центр реабілітації «Маранафа». Тел.: +380 (61) 289-29-20; +380 (61) 235-41-15.

Черкаська обл., м. Корсунь-Шевченківський, вул. Уколова, 13. Реабілітаційний центр «Відродження».

БІЛОРУСЬ

Центр реабілітації «Право на життя»: ул. Михалковская, 2-1, д. Рудня, Мозирський район, Гомельська обл., Біларусь, 247755. Телефони: **мужская реабилитация**: +375 (29) 733-7301 (**Александр Аверьянов**), +375 (33) 680-1910, +375 (33) 680-1930; **женская реабилитация**: +375 (33) 680-1919 (**Вероніка Аверьянова**), +375 (33) 680-1929.

Сайт: www.shans.by
E-mail: pastor.aaa@gmail.com
Facebook: Александр А. Аверьянов
Skype: pastor.aaa72; pastor.travel

МОЛОДОВА

ФСР «Освобождення», церква ХВЕ, г. Рыбница, Молдова. Ответственный: **Александр Руснак**; моб.: +373-778692-78. Ответственный за евангелизацию: **Юрий Григорьев**; моб.: +373-778163-08.

Помощь людям, освободившимся из мест лишения свободы и попавшим в трудные жизненные ситуации

Проходження курса адаптации в восстановительных центрах в любом регионе России. Содействие в отправке к месту жительства и восстановлении документов. Бесплатно. Анонимно.

Адрес для писем: 350087, Россия, г. Краснодар, ул. Янтарная, д. 36. Благотворительная организация «Инициатива», тел. +7 928 882-77-77.

Hope of Freedom

Our main focus is ministering to inmates in jails and prisons.

Hope of Freedom
P.O. Box 4053
Everett, WA 98208

That you may say to the prisoners, «Go forth», To those who are in darkness, «Show yourselves» (Is. 49:9).

M Y D O N A T I O N :

For prison ministry For the publication of this newsletter (Prisoner)

Amount: _____ Name: _____ Phone: _____

Address: _____

Questions:

Peter: (425) 346-4945, petyawa@gmail.com

Dasha: (206) 604-4594, dasha1@uw.edu

You may also donate online through PayPal at our website www.hopeoffreedom.org

We are now a federally-recognized 501(c)3 organization, so you can deduct your donations to us from your taxes!

У ВАГА!

Дорогі читачі, сьогодні газета «В'язень» має статус трьох мов: української, російської та англійської. «В'язень» друкується в Україні та в Америці. Проте газета видається та розповсюджується виключно завдяки добровільним пожертвуванням. Для всіх, хто бажає зробити свій внесок для процвітання «В'язня», усі реквізити вказані в останній колонці номера. А для християн з Америки, хто бажає пожертвувати на газету «В'язень» і надати допомогу тюремному служінню, публікуємо відривний купон, де можна та кож перерахувати матеріальну допомогу та вказати конкретно, на що ви хочете пожертвувати. Нехай благословить вас Господь!

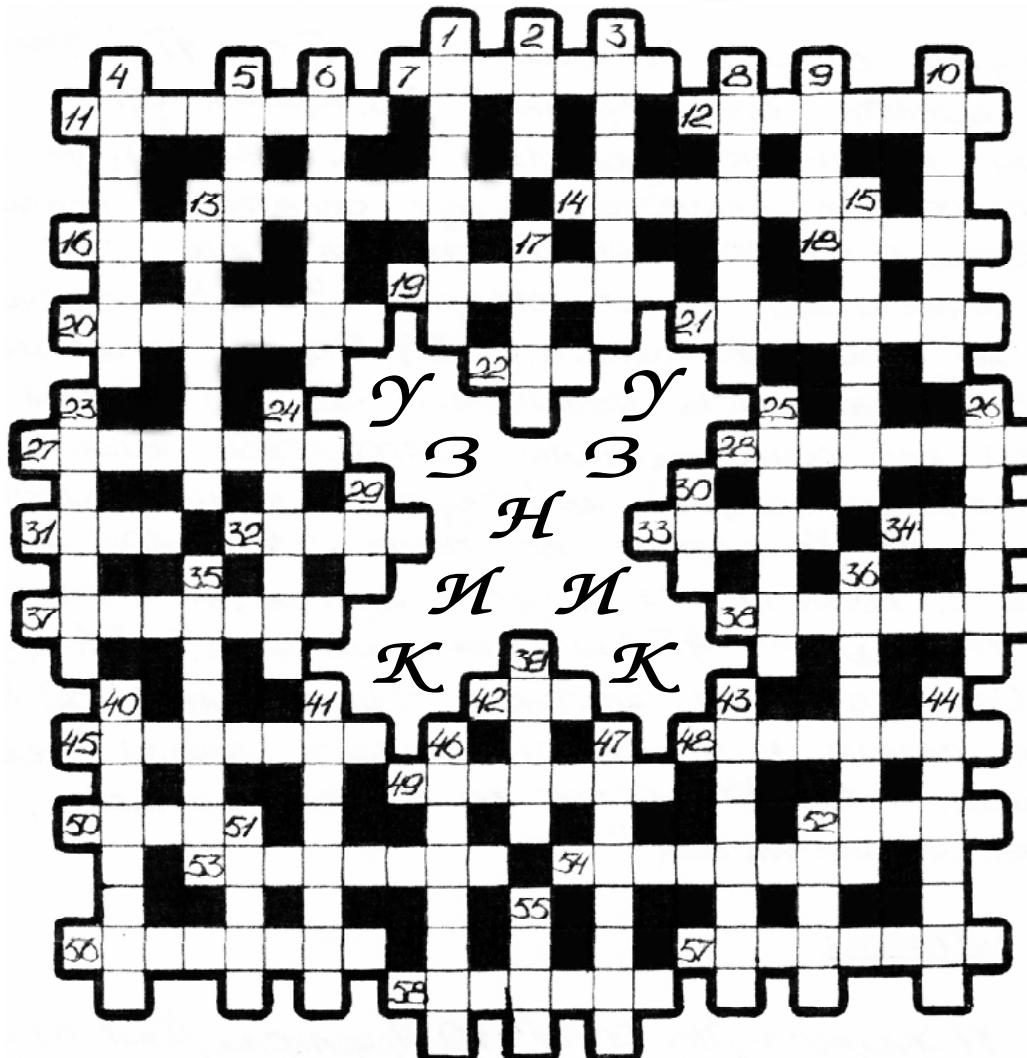
Христианский кроссворд

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

7. Что оскверняется у тех, кто ест идоложертвенное? 11. Отсутствие щедрости, скрупость. 12. Сын Сима. 13. Что забудет огорчённый душой, если выпьет вина? 14. Что дал Авраам Мелхиседеку, возвратившись после победы над пятью царями? 16. Жилище кочевника. 18. Начальник телохранителей Навуходоносора, которому было поручено умертвить мудрецов вавилонских. 19. Дерево, используемое Соломоном при строительстве храма. 20. Пустыня, в которой заблудилась Агарь. 21. Усердие в каком-либо деле. 22. Сколько времени царствовал в Иерусалиме царь иудейский Охозия? 27. Вес золотой серьги, подаренной рабом Авраама Ревекке. 28. Ремесло Симона из Иоппии, у которого гостил Пётр. 31. Земельный участок. 32. Месяц, в который Захария видел в видении мужа на рыжем коне, стоящем между миртами. 33. Человеческая эмоция, выражение горя или радости. 34. Что у глупых как треск тернового хвороста под котлом? 37. Житель другой страны. 38. Что просили показать фарисеи и саддукеи Иисуса, искушая Его? 42. Лучшее место мельничным жерновам для соблазнителя тех малых, кто верует в Христа. 45. Что навлекут на себя лжеучители, ведущие пагубные ереси? 48. Малое дитя. 49. Азиатский город, родной для Лидии. 50. Изваяние, сделанное из дерева, камня и металла. 52. Отец Иуды Искариота. 53. Детёныш домашнего животного. 54. Что обнаружил в доме Иаира Иисус, когда пришёл для исцеления его дочери? 56. Музикальный инструмент. 57. Что никогда не собирают с терновника? 58. Кто сказал в сердце своего: «Нет Бога»?

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. Одно из имён Христа. 2. Символ власти. 3. Слова ободрения, полные милосердия и благости. 4. «Но за Тебя умерщвляют нас всякий день, считая нас за овец, обреченных на ...»? 5. Десять батов. 6. Жизнь в тягости, страдание. 8. Плод Духа. 9. Сокрытое, скровенное. 10. Драгоценный камень.

13. Великое горе. 15. Вестник пришествия Господа, чей голос будет слышен в пришествие Его. 17. Первый взнос в обеспечение выплаты всей суммы. 23. Время суток. 24. Сын Зихри, главный начальник рувимлян. 25. Средство, при помощи которого Павел спасся в Дамаске из рук областного правителя — царя Ареты. 26. Город, о котором пророчествовал Наум. 29. Отец Ханаана. 30. За что нечестивый будет отвергнут? 35. Колючее растение, с которого не собирают смокв. 36. Предание старцев, которого держались фарисеи. 39. Что должны мужья оказывать женам, как сонаследницам благодатной жизни? 40. Имя надменного злодея, который

действует в пылу гордости. 41. «Хвалите Господа». 43. Хождение во тьме. 44. Царь израильский. 46. «Бедный и ... встречаются друг с другом, но свет глазам того и другого дает Господь». 47. Вьючное животное. 51. Орудие, при помощи которого Самегар побил шестьсот филистимлян. 52. Место, где была поставлена скиния и происходил раздел земли между коленами израильскими. 55. Кто любит во всякое время и, как брат, явится во время несчастья?

Составил Сергей ЮГОВ,
ФКУ ОИК-2/2, г. Соликамск,
Пермский край, Россия, 618545.

Ответы на кроссворд

ПО ГОРИЗОНТАЛИ:

7. Совесть (1 Кор. 8:7). 11. Жадность (Иер. 51:13). 12. Арфаксад (Быт. 10:22). 13. Бедность (Пр. 31:7). 14. Десятина (Евр. 7:2). 16. Шатёр (Быт. 12:8). 18. Ариох (Дан. 2:24). 19. Кипарис (3 Цар. 6:15). 20. Вирсавия (Быт. 21:14). 21. Стариение (2 Пет. 1:15). 22. Год (4 Цар. 8:26). 27. Полиския (Быт. 24:22). 28. Кожевник (Деян. 10:6). 31. Удел (Иис. Н. 17:14). 32. Шеват (Зах. 1:7). 33. Слёзы (Иез. 24:16). 34. Смех (Еккл. 7:6). 37. Иноземец (Иез. 47:23). 38. Знамение (Мф. 16:1). 42. Шея (Мф. 18:6). 45. Погибель (2 Пет. 2:1). 48. Младенец (Мф. 2:16). 49. Фиатира (Деян. 16:14). 50. Кумир (Исх. 20:4). 52. Симон (Ин. 12:4). 53. Козлёнок (Лев. 22:27). 54. Смятение (Мк. 5:38). 56. Симфония (Дан. 3:5). 57. Виноград (Мф. 7:16). 58. Безумец (Пс. 13:1).

ПО ВЕРТИКАЛИ:

1. Советник (Ис. 9:6). 2. Жезл (Евр. 1:8). 3. Утешение (1 Кор. 14:3). 4. Заклание (Пс. 43:23). 5. Хомер (Иез. 45:14). 6. Стение (Исх. 2:24). 8. Кротость (Гал. 5:23). 9. Тайна (Еф. 3:3). 10. Сердолик (Отк. 21:20). 13. Бедствие (Лк. 21:23). 15. Архангел (1 Фес. 4:16). 17. Залог (2 Кор. 1:22). 23. Поздень (Быт. 43:16). 24. Елиезер (1 Пар. 27:16). 25. Корзина (2 Кор. 11:32). 26. Ниневия (Наум. 1:1). 29. Хам (Быт. 9:18). 30. Зло (Пр. 14:32). 35. Репейник (Мф. 7:16). 36. Омовение (Мф. 15:2). 39. Честь (1 Пет. 3:7). 40. Кощунник (Пр. 21:24). 41. Аллилуя (Пс. 104:45). 43. Блуждение (Иез. 43:9). 44. Иеровоам (3 Цар. 14:20). 46. Лихоимец (Пр. 29:13). 47. Дромадер (Ис. 60:6). 51. Рожон (Суд. 3:31). 52. Силом (Иис. Н. 19:51). 55. Друг (Пр. 17:17).

Чи є гріхом вивчення священих книг інших релігій?

1. Одна річ — читати про якусь релігію, та інша річ — читати її писання.

Є різниця між читанням книг про інші релігії, культи та сект та читанням самих книг, які вважаються священними писаннями в інших релігіях. Християнам не рекомендується читати та вивчати священні книги інших релігій. І спричинене це не заботливим страхом, а біблійною розсудливістю.

Біблія вчить нас не пізнавати глибин сатани, щоб Господь не наклав на нас покарання, про яке Він попередив церкви в **Об'явлення 2:24–25:** *А вам, та іншим, що в Тіятирах, що не мають науки цієї, і — як кажуть — не розуміють так званих глибин сатани, кажу: не накладу на вас іншого тягара, тільки те, що ви маєте, тримайте, аж поки прийдуть.*

2. Яке поєднання світла з пітьмою?

Бог святий та вимагає від нас такої ж святості. Не плутайте святість із досконалістю та непогрішністю. Бути святым — значить бути відокремленним для особливої місії, для служіння Богу. Господь несумісний із гріхом і чимось нечистим. І того ж самого Він очікує від нас: **2 Корінтян 6:14–16 — До чужого ярма не впрягайтесь з невірними; бо що спільногом між праведністю та беззаконням, або яка спільність у світла з темрявою? Яка згада в Христі з беліяром?** Або яка

частка вірного з невірним? Або яка згада поміж Божим храмом та ідолами?

Християнин — це учень і послідовник Ісуса Христа. Християнин — це людина, у якій живе Святий Дух. Для християнина читати еретичну літературу — те саме, що поєднувати праведність із беззаконням; те саме, що поєднувати світло з пітьмою; те саме, що гвалтувати Бога, змушуючи Його читати та вивчати брехню; те саме, що поєднувати святого Бога з нечистими ідолами.

3. Як благовістити представникам інших релігій?

Деякі християни все ж таки думають, що вивчати такі книги, як Коран, можна, особливо якщо читає керується думкою вивчити цю брехню, щоб краще знати, як із нею боротися. Однак це помилка. Хіба хотіть із нас наважиться прийняти отруту, щоб на собі самому переконатися в її смертоносності? Звичайно ні! Це тому, що нам не потрібно експериментувати на собі, щоб зрозуміти шкоду тих чи інших речей.

Є безліч свідчень християн, які вийшли з різних сект і релігій та на власному досвіді пізнали всю порочність хибної релігії. Хотіть із цих християн раніше був буддистом, хотіть кришнаїтом чи мусульманом, хотіть мормоном чи свідком Єгови. Вони в минулому не лише

поклонялися ідолам, а й вивчали так звані священні книги своєї лжерелігії.

Коли ж їх осяяло світло біблійної істини, вони звернулися від своїх гріхів та поклоніння ідолам до живого істинного Бога, який помер за кожного з нас на хресті.

Тепер ці християни свідчать про істину й діляться з навколошніми розповідями про ту темряву, у якій вони колись перебували, служачи та поклоняючись ідолам та лжебогам. І з допомогою Господа вони використовують свої колишні знання та досвід, щоб свідчити людям, які досі перебувають у кайданах брехні та гріха. Давно помічено, що звернений із юдаїзму в християнство єврей є ефективніший проповідник Добрі новини євреям, ніж будь-який інший християнин; християнин, який залишив секту свідків Єгови, є найефективніший проповідник істини для членів цієї релігійної групи; колишній мусульманин знає, як краще піднести Добру новину мусульманам, а колишній кришнайт — кришнайтам...

Якщо серед ваших друзів є багато мусульман, кришнаїтів, буддистів або представників інших релігійних груп, а ви, як християнин, горите бажанням допомогти їм увірувати в Ісуса Христа, то для цього вам необов'язково читати та вивчати книги, які вони пропонують вам прочитати. Навіщо винаходити велосипед? Скорі

стайтесь знаннями та досвідом людей, які вже через це пройшли.

4. Наскільки добре ви знаєте Біблію?

Крім того, якщо ви ще жодного разу не прочитали Біблію від початку до кінця, то ми не тільки не рекомендуємо читати сторонні книги, але наполегливо радимо не робити цього.

Господь закликає нас присвятити весь час вивченю Його святого Слова — Біблії.

A. Тому що тільки Слово Боже може по-справжньому підготувати кожного з нас для служіння Господу: **2 Тимофію 3:16–17 — Усе Писання Богом надхнене, і корисне до навчання, до докору, до правви, до виховання в праведності, щоб Божа людина була досконала, до всякого доброго діла готова.**

B. Тому що істинна віра приходить від Божого Слова: **Римлян 10:17 — Тож віра від слухання, а слухання через Слово Христове.**

C. Тому що, тільки осягаючи Слово Боже, ми зможемо спастися самі та спасті тих, хто слухає нас: **1 Тимофію 4:16 — Уважай на самого себе та на науку, тримайся цього. Во чиєння чи так, ти спасеш і самого себе, і тих, хто тебе слухає!**

ЛІТЕРАТУРНА ТВОРЧІСТЬ

ЦЕНОЙ КРОВІ

Ликуют в славе небеса:
Иисус Христос воскрес!
Слышны повсюду голоса:
«Воистину воскрес!»
Отец Небесный дарит Свет,
Благословен сей день.
Над смертью жизнь взнесла
свой крест,
И рухнул ада тлен.
Разбиты смерти все замки,
Открылся путь в века.
Бог не оставил тлеть в земле
Того, с Кем был всегда.
Единый Сын — Агнец за грех,
Святая Кровь Творца,
Над «князем мира» взял
Свой верх
И не подвёл Отца.
Раскрылась ложь кумира зла,
В любви прощён всем грех.
Ценою крови, ценой добра
Спасён был человек!

* * *

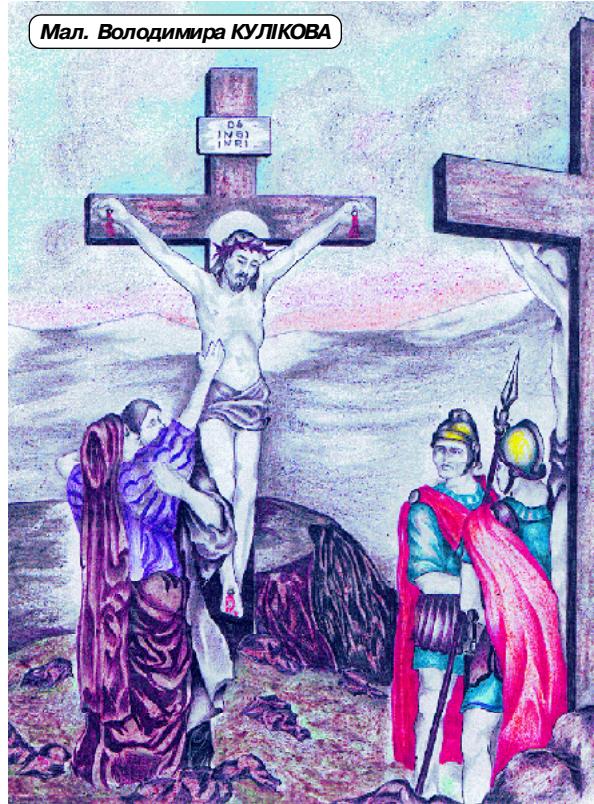
Года, года, вы беспощадны,
Летите будто бы стрелой
Всё время вдаль и безвозвратны,
Вас не прожить ещё раз вновь.
Летите вы, и с вами время
Заметно серебрят виски.
А мы несём уставши бремя
Земных тревог и суеты.
Порою хочется так крикнуть:
«Убавьте ход, мои года!
Остановитесь, не спешите,
Передохните год иль два...»
Но нет, вы так же всё летите!
Чем дальше, тем быстрее ход.
Летите... и не тормозите,
Всё время вдаль — вперёд, вперёд!
О, как же быстро всё проходит,
Земная жизнь — короткий миг.
Вчера ты был ещё ребёнок,
Ну а сегодня всё — старик!
Года, года, вы беспощадны,
И не подкупны вы никем.
Над всеми вы нещадно властны,
И наша жизнь для вас как тень.

* * *

Ничто не вечно под луной,
Да и под солнцем тоже.
Вчера ты был ещё живой —
Сегодня: «Спаси, Боже!..»
Вся жизнь — рассвет, затем закат,
И так вот всё по кругу...
Мы в мир приходим, чтоб узнать,
Что дальше с нами будет.
Нам всем дан выбор и дан путь
Из двух один, не больше.
И наша цель — в нём не свернуть,
Достигнув Царства Божьего.
Всё суета сует кругом,
И всё совсем не новое,
Ведь было же давным-давно
Такое ж точно золото.
И люди те же, что тогда,
Ничуть не изменились:
На лицах маски, в сердце тьма
И в грешных душах слились.
Вот так живём из века в век
И ходим все по кругу...
И говорим: я человек,
Не зная лишь откуда (?!).

* * *

Ничего не бывает случайного:
Ни рожденья, ни смерти, ни встреч...
Бог для всех всё предвидел заранее
И на всё дал Свой мудрый завет.
Нам лишь кажутся в жизни
случайностью
Наши встречи, успехи, любовь...
Мы от счастья исполнены радостью,
Коль представился случай таков.
А ведь всё нам давно предначертано,
И дана даже каждому роль —
Быть богатым любовью иль бедным
И пройти через скорби и боль.
Много в жизни судьбы перекрёстков,
Много разных друзей и врагов...
Но случайностей — нету их просто,
Так как всем управляет Любовь!
А Любовь — это Бог от создания,
Он Творец наших душ и сердец,
Он Правитель всего Мироздания,
Ничего с Ним случайного нет!

Мал. Володимира КУЛІКОВА

Я считаю года, и мне просто не верится,
Что ещё я живой и Земля по оси
своей вертится.
Двадцать семь лет подряд без единого выхода
Я вдыхаю тюрьму без свободного выдоха...
Столько лет в небеса я смотрю
через клеточки,
И уже у меня стали взрослыми
милые деточки.
Я живу много лет как монах
в своей каменной келии,
И причина всему — то, что жил я в неверии...
Я считаю года, но не знаю,
какой он последний,
Когда я навсегда отойду в мир духовный
и светлый.
Там закончится зло и падут все оковы земные,
Там не будет всех войн, и все люди
там будут иные.
Я прошу небеса со слезой покаяния
и святости:
Вы простите меня за грехи
и за всякие гадости...
Дайте сил до конца мне достойно
пройти искушения,
Чтобы я у Отца заслужил однозначно
прощение.

* * *

Посвящается моему
другу и жене Ирине

Вдохнови меня на любовь,
Стань мне музой на новое пение!
Чтобы я из букетов стихов
Строил замки на твой день рождения.
Вдохнови! Чтоб хотелось мне жить,
Чтобы смог я создать, что задумал...
Я хочу всё успеть, не впустую прожить,
Пока есть ещё малое время.
Будь всегда и везде другом верным в пути,
Будь со мною и в горе, и в радости...
Я хочу, чтобы мы до конца пронесли
Наши чувства, хранимые в святости.
Я не знаю, что ждёт нас с тобой впереди,
Сколько ям на пути, сколько трудностей...
Только знаю одно: мы должны всё пройти?
Без хандры, без тщеславий и подлостей.
Вдохнови! Я прошу: вдохнови!
Стань со мною единой и целостной.
Бог нас создал с тобой лишь для нашей любви,
Чтобы быть нам с тобой в нераздельности!

Игор ГОРІК.

КТО ЭТОТ?

Иисус способен бури усмирять:
Услышав голос, затихают штормы.
А люди удивляются опять:
«Кто Э тот, что ветра Ему покорны?»
«Кто Э тот?» — до сих пор стоит вопрос,
И многие из нас не разумеют,
Что Сын Творца и Сам Творец — Христос;
Стихии бушевать пред Ним не смеют.

Кто Э тот для тебя? Взгляни вокруг!
Творенье дивно говорит о Боге,
Чтоб ты о Нём задумался, мой друг,
Чтоб обратить к Себе, спасая многих.

ИЗБРАННЫМ

Избранным даруется победа!
Побеждать — их правило, их кредо!
Стойко скорби все переносить,
Милости у Господа просить.
Избранным даруется дорога,
Где скорбей их ожидает много,
Но избавит избранных Господь,
Даст им скорби все переборть.
Избранным даруется подмога
В час, когда снедает их тревога,
Им даётся правильный подход,
Чтобы в Небо вывести народ.
Избранные! К вам моё посланье:
Призываите души к покаянию,
Несмотря на происки властей
Против Бога и Его детей!
Прочь хандру гоните и уныние!
Силы даст Господь вам, чтобы ныне
Вы совершили то, что хочет Он!
То, что от создания времён
Предопределил вам совершить Он!
Донесите то, что вам открыто,
До одной-единственной души —
Дальше Бог великолепно совершил!

ЕСЛИ БЫ...

Если бы не горе и не беды,
Кто познал бы сладкий вкус победы?
Если бы не беды и не горе,
Заливавшие собой, как море,
Как бы ты ненужное извлёк
Из души моей, великий Бог?
Если бы не штормы и не бури,
Кто ценил бы красоту лазури?
Если бы не бури и не штормы,
Видоизменяющие формы,
Как бы ты к Себе приблизить мог
Нас, таких упрямых, добрый Бог?
Если бы не мрак и бездорожье,
То кому открылся бы свет Божий?
Если бы бродили мы во мраке,
Задевая камни и коряги,
Как бы к свету выйти нам помог
Ты, любвеобильный, чудный Бог?
Если бы не греховная обуза,
Ты бы не послал к нам Иисуса!
Ты сказал: «За всё благодарите!»
Видишь Ты развитие событий,
И благословения для нас
Часто скрыты от греховных глаз.
Видим мы перед собой проклятье,
А не реки Божьей благодати.

Но на всё иначе смотрит Бог,
Изгоняя из души порок,
Очищая, освящая нас, —
Горе, беды к нам придут не раз...
Если бы мы не лили горьких слёз —
Не вместели б что совершил Христос!

Ирина ЛАВРУХІНА, Росія.

ДОРОГІ ЧИТАЧІ «В'ЯЗНЯ!»

Редакція звертається з проханням додавати до свого надісланого матеріалу (свідчень, проповідей, статей, творчості) свою точну поштову адресу для подальшого розсилання нових номерів «В'язня». Також будемо раді опубліковувати в газеті ваш фотографії, якщо вони додаватимуться до надісланого матеріалу.

А тим, хто з вас лише на шляху до Бога, саме час звернутися до нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа в цій короткій, але сердечній молитві: «Господи Ісусе, я вірю, що Ти Син Божий та що Ти помер за мої гріхи й воскрес для моого віправдання. Вірю я приймаю Тебе у своє серце як свого Господа та Спасителя. Пробач мені, будь ласка, усі мої гріхи, вільні та мимовільні, і даруй мені життя вічне. Амінъ».

ЗАОЧНІ БІБЛІЙНІ ШКОЛЫ

Для всіх, хто бажає вивчати Слово Боже, надаються адреси заочних біблійних курсів:

1. Курс «Бути християнином» (з 10 уроків) місії «Світло на Сході» (Аллі Адамівні Давидюк), вул. Хорольська, 30, м. Київ, Україна, 02090.

2. 3БШ «Емаус», а/с 163, м. Київ, Україна, 03179.

3. 3БШ «Емаус», а/с 1118, м. Черкаси, Україна, 18006.

4. 3БШ «Емаус», а/с 28, м. Мелітополь, Запорізька обл., Україна, 75153.

6. 3БШ «Початок вчення Христового», вул. Плеханівська, 126, м. Харків, Україна, 61037, тел. +380662253421 (Павло).

7. 3БШ «Емаус» (інструктору Маховику Наталії Володимирівні), вул. Тишинського, 29, м. Чернігів, 14021, тел. +380502533390.

В'ЯЗЕНЬ

НЕЗАЛЕЖНА ХРИСТИЯНСЬКА ГАЗЕТА

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації серії KB № 19016-7806 Р від 08.06.2012; KB № 20170-9970 Р від 15.08.2013

Шановні читачі!

Газета «В'язень» поширяється безкоштовно територією Америки (США, Канада), Німеччини, Ісландії, Чехії, Естонії, Молдови, Білорусі, Росії, Казахстану, України. Наклад газети залежить від добровільних пожертвувань. Надсилайте ваші матеріали та підтримайте фінансово це небайдуже для суспільства видання.

Нехай благословить вас Господь!

Номер гривневої картки Приват-Банку для добровільних пожертв від фізичних осіб: 5168745609550931.

Для безготівкового розрахунку та перерахування зінших банків: ПАОКБ «ПриватБанк», р/р 29244825509100, МФО 305299, ОКПО 14360570.

Номер доларової картки на ім'я Долгушіна Ірина Миколаївна:

4731219122681756 (Visa card).

Для поштових переказів: Долгушіна Ірина Миколаївна, а/с 60/15, м. Сєвєродонецьк, Луганська обл., Україна, 93406. Для переказів Western Union — Долгушіна Ірина Миколаївна, для переказів MoneyGram — Постільга Марія Ігорівна.

Контакти зв'язку: моб. тел. +380684378888, +380661395801; redakciya.uznik@yahoo.com

АДРЕСА РЕДАКЦІЇ: «В'язень», а/с 60/15, м. Сєвєродонецьк, Луганська область, Україна, 93406.

Головний редактор
Трубіцін Ігор Євгенович
(псевд. Ігор Горік).

Відповідальна за випуск Ірина Долгушіна. Дизайн та верстка Павло Володимиров. Коректор Олександр Бурцев.

FactorDruk
PRINTING HOUSE

Надруковано згідно з наданим орігінал-макетом у друкарні «Фактор-Друк». 61030, м. Харків, вул. Саратовська, 51.

Тираж 8000 прим. Зам. № 3091. Листування з читачами лише на сторінках газети. Думки авторів публікацій не завжди збігаються з поглядом редакції. Творчі роботи публікуються мовою оригіналу. Відповідальність за точність наданих матеріалів несе автор. Редакція залишає за собою право на редагування та скорочення текстів. Рукописи та фотографії не повертаються.

